Maurice Moraine.

Maailma walitseja.

„Uudislehe" kaasanne.

Tallinn, 1928.

I.

Salaselts „16".

Lossi „L'hirondelles" määratumas saalis istuwad antiiklaua taga salaseltsi „16" liikmed.

Antiikasjade, kallite waipade, relwade ja lippude muuseumi meeletuletaw tore saal oli peale rippuwate kroonlühtrite walgustatud kuueteistkümnest suurest küünlajalast — koosolijate arwu järele.

Musta sametiga ületõmmatud poodiumil seisis tugitool Rosterite sugukonna wapiga ja selles istus lossiomanik kolmekümnekaheaastane lord Austen Roster.

Puhtaksaetud näojooned olid kaunid ja suursugused, sügawaist tumepruunest silmist paistis mõistus ja käskija kõigutamata tahe.

Nagu lord, nii ka wiisteistkümmend külalist olid wäljawalitult frakkidesse riietatud ja kuulusid wälimuse järele otsustades kõrgemasse seltskonda.

„Gaston!" kõlas käskiwalt saali waikuses lord Rosteri hääl ja ta hüüde peale tõusis tugewaõlaline imekspanuwäärt ilusate, heasüdamliku inimese silmadega satään noormees.

„Kuulen, „Maailma Walitseja", wastas austawa peakumardusega tugew noormees.

„On „Torpeedo" korras?" küsis lord walitsejalikult.

„Ja, mylord. Masin omab nüüd ebaharilikku jõu. Uued „Molnia" mootorid annawad 12.500 hobusejõudu. Kiirus — kakssada kilomeetrit wee peal, sadakuusteistkümmend — wee all, õhus kolmsada kilomeetrit, kui kõik masinad käima panna. Mylord, ma olen kõik wäljaarwanud," wastas Gaston ja märkmikku taskust wõttes, lisas: „andmed: kui läheme mööda maad üle Amieni, kulutame meie kolm tundi ja nelikümmendüks minutit, wee all, möödudes Marceille'ist — täpselt, pannes tegewusse kõik masinad, s. o. 12.500 × 4 = 50.000 hobusejõuga

— kaks tundi kolm minutit, aga kui õhuteel wiietuhande meetri kõrgusel — üks tund kolm minutit ja üheksa sekundit."

„Hüwa! Kahekümne minuti pärast läheme teele," ütles Roster wasakul käel olewale kellale waadates ja pöörates laua otsas istuwa kräsuspeaga ja tõmmuka mattnäoga noormehe poole, sõnas: „Floridan, teie istute tüüri taha. Ega te asjata „Legion'i" ordenit rinnal ei kanna. Lend on kiire! Siht — Monaco."

Floridan tõusis ja ta peenelt joonistatud armas nägu lõi hiilgama:

„Tänan, mylord," ütles ta läikiwail silmal ja näis, et uhkustunne walgustas terwet ta painduwat kuju.

„Gaston, walmistage „Torpeedo" lennule," kõlas lordi käsk heledasti saali wõlwide all.

Gaston tõusis ja wäljus ruttu massiiwsest taotud uksest.

Lord Rosteri nägu muutus wiiwuks pilwiseks. Siis hoidis ta pea püsti ja naeratas.

„Gentleman'id! Greenwichi aja järele maandume meie ühe tunni kahekümnenelja minuti ja üheksa sekundi pärast Monacos. Sealt „Mängupõrgu". Ja kahekümne minuti pärast tagasi. Palun teid meie traditsioonidest kinni pidada ja täita ülesande, nagu see kohane „16" liikmeile. Palun teid, gentlemanid, mitte närweerida — see on kõige riskandim operatsioon. Jack, Maurice, Androgenus, Ramess ja Owidius — teie kaitsete sissekäike! Herbert laseb „tritroliidi" saali. Keskmine surwe! Niipea, kui hasardi ohwrid gaasi mõju all kangestuwad, panewad Olaf, Ana, „Kreol", Egmont, „Kass" ja Erik waluuta kohwreisse. Aga teie, mu tubli doktor Swen, peate „ülestõusu" konstateerima. Saite aru, härrad," lausus „Maailma Walitseja" ja surus laua otsas olewa kella nupule.

Kõrwaluksest ilmus kehakas nurgeline neeger.

„Bobby, mind p o l e kodus. Kui marquis de Lotreque kõlistab, ütle, et tulen homme „L' Opera'sse", ütles lord Roster liwrees teenijale ja tõusis istmelt.

Teenija kumardas:

„Kuulen, sir."

Lord Roster läks peaaegu terwet seina katwa maali juure, mis kujutas jahipidamist hirwele ja wajutas seinas olewale nupule.

„Palun," ütles ta meeldiwal naeratusel ligiastuwaile mõtteosalisile.

Pilt hakkas käratult põranda alla wajuma — lõi wastu teraw walgus ja kõigi silmi ette awanes üles torni wiiw keerdtrepp.

Esimestena astusid salakäiku Androgenus ja Maurice, nende järele teised.

Lord läks wiimasena.

Maal ilmus tagasi oma kohale ja kattis awause seinas.

Ülal, nagu mõnes näitlejate mugawas garderoobtoas olid lauad peeglitega, neil grimeerimise, kosmeetika ja muud tarbed wälimuse muutmiseks.

Kapid seinte ääres olid täidetud mitmesuguste riietega, [illegible] hulk eraisikuile, ja wormikandjaile tarwilikke peakatteid.

Silmapilgul oli kõikide wälimus muutunud.

Mõni wiske pliiatsiga, kleebitud wurrud wõi bakenbardid, andsid neile täiesti tundmatu wälimuse.

Ainult lord Roster üksi ei grimeerinud. Ta wahetas waid kaelasideme uue — lumiwalge wastu.

„Läheme," ütles ta, kui kõik walmis olid.

„Kas maskidega wõi ilma?" küsis pikk blondiin halwal prantsuse dialektil.

„Nummerdatud maskid. Kuid wõtame ainult kaasa. Täna on meie esietendus, Ramses," sõnas lord Roster mingi pilkawa warjundiga hääles ja wõttes sigareti hakkas suitsetama.

Kõik wõtsid Ovidiuselt, kes juukselõikuri, grimeerija ja riietaja kohuseid täitas — mustad poolmaskid.

Lord Roster waatas kõik üle ja lausus:

„Torpeedole" ja miljonite juure!"

Ovidius kustutas elektri. Kõik hakkasid keerdtrepist alla minema, mis awanes põrandaukse awamisel.

See wiis määratumast lampioonist walgustatud õõnsusse.

Oli kuulda merelainete laksumist ja sisinat, mingisuguste nägematute haamrite tasast kopsimist.

All, kus laksusid lained, wiis waba plats määratu suure, tunnelisse ehitatud angaari juure...

Põhnas mereniiskusest ja masinaõlist.

Läbi graniitkaljus oleva kitsa käigu tungis sisse wesi ja uhus walgusest ülekallatud angaari seinu, kust paistis läbi määratu suurte akende hiiglasuure ja oma wormilt sigaritaolist automobiili meeletuletawa laewa kere. Ei mingisuguseid rattaid — neli hiiglapropellerit külgedel — kinnine „torpeedo" puhkas rööbastikul olewas poolkoonusetaolises pesas.

Kui lord Rosteri julge plaani kaaslased angaari astusid, sukeldas nagu altwee wälja masina eesotsast Gaston, hüppas platwormile ja awas külgukse.

Esimesena astus sisse lord Roster.

Mugaw kohase pehme nahkmööbliga salong mahutas kõik tulijad.

Heledasti lõid põlema waipadega ületõmmatud toa nurkades wiolett lampioonid.

Läbi pronksraamis klaasukse paistis masinaruum: mingisugune antennitaoliste sarwekeste, silindrite, juhede wõrk ja määratu suur läikiw ballong liikuwa regulaatoriga.

See ballong andis energiat neljale mootorile, millest igaüks omas 22.500 hobusejõudu.

Ei ükski „16" seltsi liikmeist, isegi lord Roster ei teadnud Gastoni saladust, ta kuratlik leidus oli saladuseks kogu maailmale.

„Torpeedo" ninas oli masinate juhtimine ja suunaandmise kangid, ballongid söehappega ja õhupressimise pumbad, tüürid ja arwutu, lõputu hulk mõõtjaid — seda kõike juhtis insener Ramses, „Torpeedo" konstruktsiooni leidur.

„Walmis", ütles Gaston läbi illuminaatori salongi ronides ja mehaaniliselt kangile suledes hermeetilise ukse.

„Edasi!" hüüdis lord Roster ühte tugitooli istudes ja heitis pilgu kronomeetrile.

Töötasid ja raksusid ninas otsekui mingisugused rehitsejad. Plahwatas nagu magneesium ja waikis kõik.

Oli kuulda, kuida metallpõranda all töötasid uskumata kiirelt mingisugused käppadega rullid. „Torpeedo" salong walgustus äkitselt roosakast lampioonide walgusest.

Nagu nõiakepi liigutusel hakkas pesa wajuma. Wajus kahele poole ja wabastas „Torpeedo" raudkaisutusist.

Üks hetke, tekkinud lõhedest tungis angaari wesi ja „Torpeedo" kadus weealla.

Kustusid kõik tuled angaaris.

— — — — — — — — —

„Oleme praegu wiiesaja jala sügawusel, ma tõusen lendu," ütles Ramses kaptenikohalt ja käänas tõusuks määratud tüüri.

Lõi põlema wiolettwalgus.

Peaaegu 40° nurga all tõusis „Torpeedo" hirmsa jõuga ülespoole. Saatanliku kiirusega töötasid ninas propellerid.

„Kas kõik neli masinat töötawad?" küsis lord Roster Ramsesele waadates.

„Ei, kaks," wastas see ja, käänates nikeldatud kangi ampèrmeetri kohal, lisas, „wiin üle 50.000 HP. peale."

„Gaston! Kuidas on masinad?" küsis lord tõustes ja läks ukse juure, mille taga paistis allapoole kummardunud inseneri kuju.

„Mylord, masinad töötawad ideaalselt," wastas Gaston ja pumpas ballongi kohal olewasse automaatõlitajasse õli.

„Kõik masinad käima!" kuulis Gaston kapteni käsku, wajutas ruttu järjest kõigele neljale kangile.

Weel hakkasid kaks läikiwat trummi töötama, keerledes wälgukiirusega oma telgedel.

„Stop!" ütles Ramses selgelt ja trummid jäid silmapilkselt seisma.

„Lendur kohale!" hüüdis Ramses kõlawalt ja hakkas ruttu mootortahwlil ühendama wäikesi jõu ülekandeelemente.

Waatas periskoopi ja jõnas rõõmsasti üle õla:

„Wahemeri! Oleme pinnal!"

Floridan pani ette kummalist wormi „prillid", mille klaase asetasid kuubitaolised kaamerad.

Läks „juhatusruumi" ja istus owaallaua ette, millel asetusid abinõud kiiruse, kõrguse ja õhusurwe mõõtmiseks.

Tugewa liigutusega keeras ta enda ees olewa tüüri, ühendas mootori radiaatori ja, pead Gastoni poole pöörates, küsis:

„On „Torpeedo" lennuwalmis?"

„Jah," wastas Gaston, „üks sekund ja tiiwad astuwad tegewusse. Kiirus kolmsada kilomeetrit."

Tüledal merepinnal kiikuw „Torpeedo" muutus silmapilgul ümber — korpuse põhjast tungisid wälja metall-latid ja seal, kus keerlesid hiiglapropellerid, ilmusid kaks määratupikka läikiwat tiiba.

Ramses wajutas nupule ja neli kingstoni kadusid, ballasti reserwuaaridest kaskaadidena wett wälja pursates.

„Masinad käima!" käskis Floridan, pilguga taewapimedusse kiindudes.

Läbi õhu lõikasid wägewad tiiwad — otsekui hiiglane tõusis õhku ja kadus horitsondi poole.

„Pagana hästi!" hüüdis lord waadeldes nende all möödalendawale weewäljale, — nii tahaks lennata kogu eluaeg lõputa ja piirita."

Floridan wõttis kõrguse.

Ja kui „Torpeedo" lõikas läbi kuust hõbetatud õhusfääri, pööras ta näo lordi poole ja ütles:

„Meie ees sõidab kustutatud tuledega prantsuse häwitajate eskadrill. Pigmeid on walwel. Ha-ha-ha."

„Meid walwatakse?" küsis Gaston pikkawalt.

Minu arwates — ja. Nende suun on — lõuna. Kõrgus 1500. Kiirus 120. Kokku neliteistkümmend aparati," wastas Floridan ja wajutas energilise liigutusega kiirusemäärajale kangile.

„Weel kõrgemale! Gaston, andke weel tuhande hobusejõu wõrra energiat juure," ütles ta, „ja ma saadan siis neile planeetidepealsest kõrgusest üllatuse!"

„Floridan, mis sa jälle oled wälja mõelnud?" küsis lord pead tõstes ja healmeelel noormeest waadeldes.

„Mylord, lubage mul neid hirmutada."

„Millisel kombel?" naeratas Roster.

„Ma wiskan nende keskele paar tritroliidi kapslit, mis mõjuwad nelja tunni pärast."

„See on idee!" hüüdis Herbert. „Ma olen juba ammu tahtnud proowida, kuidas mõjuwad nad teatud aja järele."

„Kuidas on see wõimalik?" imestas lord Roster.

„Wäga lihtsalt: Floridan mõõdab „biskoobi" abil wahe ära, aga

mina wiskan kapslid gondooli. Sest neil lõpeb ju walweteenistus täpselt nelja tunni ja kuue minuti pärast. Maabuwad ja olge lahked — kapslid lõhkewad automaatselt. Ha-ha-ha. Pilotid uinuwad terweks päewaks. Jälle number," wastas kronomeetrile waadates Herbert.

„Pidage! Nad pöörasid tagasi," ütles Floridan illuminaatorist alla waadates ja keerates omis „prilles" kauguse regulaatorit, lisas: „juba on tuled. Näen ühel mingisugust liikumist... Mis see on? Wast nüüdsama olid nad meist kuuteistkümne kilomeetri kaugusel. Wiies aparat esimesest reast signaliseerib. Nii-nii, härrad pilotid, teie märkasite meid. Gaston ja Ramses — energiat! Kõrgemale ja kõrgemale! Proshektor tegewusse! Miljon küünlawalgust neile näkku!"

Selgelt töötasid masinad. Hullumeelne kiiruse sümfoonia! Kogu meri oli kallatud üle pimestawast wiolettwalgusest.

Proshektor purskas alla mõõtmatu walguswöö ja selles wilkusid wäikeste täppidena paneuroopa walwearmee segadusse sattunud aeroplaanid.

Terwe aparaatide reastik kaldus kõrwale teest.

Tuled sõelusid nagu nahkhiired, kes heledasse walguswöösse on sattunud.

„Torpeedo" tõusis tuhande meetri wõrra.

„Hirmutage neid omast püstolist," pani Floridan Androgenusele ette.

Kollakate juustega ja pruunisilmaline hästiriietatud pikakaswuline dandy noogutas pead.

„Teie lubate, lord?" pööras ta austawalt lord Rosteri poole, wõttes frakitaskust nikeldatud püstoli.

„Palun," wastas lord pead nikutades lahkelt ja sigarit suitsetades toetus küünarnukkidega tugitooli seljale.

„Kui „Torpeedo" eskadrilli kohale jõuab, ütle „tuld", lausus Androgenus külgilluminaatorit lahti tõugates ja oma automaatpüstoli rauda läbi awause ruumi juhtides.

„Walmistu," sõnas Floridan ja hüüdis pärast minutilist waikust heledasti „tuld!"

Kõik tormasid põrandas olewate klaasilluminaatorite juure, millesse olid ehitatud kaugewaate pinoklid.

All lõhkes midagi hirmsa jõuga, langes ja lõi põlema wiolett-tuleleekides.

Otsekui oleks „Torpeedolt" mitu tonni lõhkeainet wisatud — wärises õhk plahwatusest.

„Kapsel lõhkes kolmetuhande meetri kõrgusel," hüüdis Floridan, kiindudes silmadega mässatwasse wiolettleekide merre. „Osawasti, Androgenus!"

„Psüükiline üliwõim," naeratas doktor. „Ei taha enam cöseti ümberkolida."

„Selle psüükilise üliwõimuga sunnime meie weel maailma alluma „16" statuudile," ütles Androgenus, „see on nendele signaal .. meie algasime sõda. Kas pole nõnda „Maailma walitseja?"

„Jah," wastas lord mõtlikult, ja, tänulikult Androgenusele waadates, jatkas: „meie algasime nende tsiwilisatsiooni wastu sõda. XXI. aastasaja kultuuri wastu. Oleme waenlased kõigile, mis ei ole kooskõlas meie waadetega. Kas hukkume meie, wõi sunnime maailma tunnustama, et ümberlükkamatult kõigil on õigus õnnele. Me pole kättemaksjad, ei, teostame waid meie suure õpetaja Dshindarose tahet. Meie käes on kõik inimliku geeniuse saawutused. Tehnika on — meie ori! Wee stiihiad ja õhk meie kaaslased. Teil on õigus, Androgenus: meie oleme maailma pahedega sõda alustanud."

„Ja meie wõidame!" hüüdis Gaston, „meie loome uued masinad ja kui waja, ehitame neile Marsile baasid, kuid sõja wiime lõpule! Kas pole nõnda, Ramses?"

„Tõsi, mu sõber," wastas Ramses waimustatult käsi kuiwatades. „Ma olen juba wäljatöötanud Marsile lendamiseks uue lendkuuli tüübi."

„Marsile lendamiseks?" küsis rõõmsasti heledajuukseline rootslane Olaf. „See on mu unistus. Tõendada maailmale, et seal on elu — see wõit wõrdub juba Gallilei wõi Furnieri wõitudele."

Lord Koster kuulas tähelepanelikult oma sõprade jutlemist — teda liitis nendega ideede ühtlus: inimkonna wabastamine sõjawõimu alt, wõimuorjusest ja nõrgad tugewate eksploatatsiooni alt."

„Ülekanda masinad 15.000 jõu peale," ütles Floridan läbi ruupori ja keerates kangi wiraashile, juhtis „Torpeedo" kauguses wilkuwate massiiwsete mägede poole.

Nihkesid tiiwad, paisates hiiglase paremale poole.

„Raadio, mylord!“ lausus tugitoolilt tõustes Egmont ja suundus wastuwõtteaparaadi poole, mille kohal lõi põlema signaal. Pani klapid kõrwadele ja, pliiatsi wõttes, hakkas telegrammi üles kirjutama.

„Kust?“ küsis lord Roster rahulikult.

„Shifreeritud, mylord,“ wastas Egmont, „lähtejaama pole näidatud.“

„Missuke shifr?“

„Neli — kaks — neli — wiis, mylord.“

„Tean. See on ta,“ ütles lord rõõmsalt ja ta silmist paistis soojus, „andke, ma deshifreerin.“

Egmont täitis bloknoodilehe raadiotelegrammiga ja tuli lordi juurde tagasi.

„Palun, mylord,“ ütles ta lord Rosterile shifriga täidetud estafetti ulatades.

„Kabil — Nero — Mars — Nasturtsiad — Saturnus — Garibaldi — Titus Liwius — Berill — Westa — Gamma — Ultra — Havre — Irokes — Pompei — Scylla — Verdi — Rooma — Buddha — Tertia — Magellan — Fluide — Uni — Religioon — Päike — Poolus — Drahma — Adagio — Ekwaator — Stop“, luges lord Roster ja wõttes taskust deshifri kirjutas raadio sisu kohale deshifreeritult: „Üleilmline kapitali assotsiatsiooni kongress assigneeris miljard kulddollarit kuueteistkümne häwitamiseks. Panaasia orden teeb mulle kohuseks terwitada sind ja teatab et Ossaki Harisso astub „16“ hulka. Elagu „17“. Diana.“

Lord Rosteri nägu lõi hiilgama.

Ta tõusis ja lausus kõwasti pühaliku häälega:

„Sõbrad! Meile on sõda kuulutatud. Meie wõtame nende wäljakutse wastu. Miljard kulda on nende poolt wisatud meie häwitamiseks. Õde Diana teatab, et jaapani õpetlane Ossaki Harisso on soowi awaldanud meie ridadesse astuda.“

„Hurraa!“ hüüdis Gaston meeletult.

„Hurraa!“ kõlasid pühalikult teiste hääled.

„Gentlemanid,“ jatkas lord, käega märki andes enda kuulamiseks, „meie läheme nüüd Panaasiaga käsikäes. Paneuroopa ja Uus maailm

on meie hirmsamad waenlased, kuid meie ei wärise meile wisatud wäljakutse-kinnast ülestõstes. On selge, et nad on saanud meie ultimaatumi sõjarüstade mahapanemise asjas. See on wastuseks meile. Miljard dollarit! Kas seda pole wast wähe humanismi idee häwitamiseks, härrad pankurid?"

„Kahtlemata, mylord, wõit on meiega," lausus tõmmu „Kreol", kes oli kunagi printsitiitlit kannud, „meie wiime endi maailma wabastamise idee wõiduka lõpuni. Kui jaapani õpetlane Ossaki Harisso täna meiega ühines, siis pole kaugel tund, millal kõik teadusehiiglased „Töö ja Rahu" assotsiatsiooni liikmed on."

„Teil on õigus, mister," wastas lord Roster sellele, „meie peame weel wäljakannatama lahingu ühendatud kapitaliga. Meie peame maailma töötegijaid weenma, et meie idee pole kommuna utoopia, oo ei, meie teostame reaalset rahwaste wendluse ja anname töötajaile aukoha uuestisündinud Atlantise ülesehitawas töös."

Lord Roster waatas kõhna tõmmuka, pronksikarwa, kleebitud habeme ja wurrudega Anale — egiptlasele, kuulsale waaraode ja püramiididemaa iseseiswuse wõitluse juhile.

„Ana — sinagi näed weel Cheopsi püramiiti rohelise lipuga kroonitult," ütles lord ja ta näole tekkis kaugete unistuste naeratus.

„Ja ma, mylord, näen waba Tetuani ja seal, kus on nüüd „La Cazerne Devere", püstitan kesk kõrbet obeliski riffide Marokko eest langenute nimedega," hüüdis hiilgawail silmil matt, otsekui prokkist walatud hiiglane ja tõustes laskis rinnale pea ning lisas: „mylord, terwitan kabiilide suguharude poolt maailma rahwaste liitu ja ta käskijat — lord Rosterit. Scidar-billa-ik-sude!" [1])

„Tänan sind, tõmmu wend. Scidar-billa-ik-sude-mantschar killjan," [2]) wastas lord ja Floridani poole pöördes küsis kõwasti: „kus meie nüüd oleme?"

„Weel kakskümmend seitse minutit ja neliteistkümmend sekundit ja „Torpeedo" laskub merele kääbusriigi „Monaco" kallaste ligi, sir," wastas Floridan walgustatud kaardile ja seinal olewale kronomeetrile waadates.

---

[1]) Wõit on meiega, edasi!

[2]) Wõit on meiega — edasi — kallid wennad.

„Walmistuge, gentlemanid," käskis lord ja, taskust kindad wõttes, pani need kätte.

„Kreol" ja „Kass", teie lähete esimestena kasinosse, siis teised. Herbert laseb „tritroliidi", kuid mitte warem, kui mängijad minu terwitust kuulewad. Arusaadawalt hoidke gaasipüstolid walmis, härrased, wõib olla awaldab keegi wastupanu. Sina, mu sõber Owidius, katkesta telefoniühendus ja „aoliidist„ sädeme raadiojaama lastes, tule meie juure tagasi. Kõik waluuta sumadanidesse ja tagasi," andis lord Roster käske, „Torpeedo" seinas olewasse kaugelenägemise prismi waadates.

„Mylord!" hüüdis Herbert, silindritaolist nõud „tritroliidiga" käes hoides, „ma uinutan nad pooleks tunniks. Panen surwe 9° peale ja las' elawad surmatunnet üle. Rohkem austust meie wastu. Kujutlen, kuidas nüüd kogu maailma ajakirjandus kisab. Ha-ha-ha."

„Egmont, saatke see raadio," ütles lord taskust bloknoodi wõttes ja kirjutas:

> „16" pani toime „Monte-Karlo" ekspropriatsiooni kapitali asjotsiatsiooniga wõitlemisfondi kõwendamiseks. Homme täpselt kell neli wiisteistkümmend minutit pärast lõunat teen ma „Office Foreigne'is" wäljawõtte salajasist dokumentest ja teatan maailmale sõja ettewalmistusist Paneuroopa ja Panaasia wahel. Oodake raadiotelegrammi kell kuus õhtul.
>
> Maailma Walitseja."

Lord andis wäljarebitud lehe juuretulnud Egmontile ja tõusis. Suitsetas sigarit ja lausus täieliku külmawerega:

„Homme sõidan ma üksi tegutsema, härrad. Tean, see on mäng surmaga, kuid wajalik."

„Milles on asi, mylord?" küsisid korraga mitu häält.

„Ma pean tungima inglise ministeeriumi ja tooma paki Euroopa föderatsioonide-wahelisi salatokumente. Ma kasutan Maurice leidust. Katsetan ta ujumisaparaati," wastas lord Maurice'ile waadatas..

„Mu „Phoenix" on Teie teenistuses ja ka mina," ütles toredasti riietatud, painduw ja noor sarwprilles shatään kumardades.

„Ei, ma üksi," kordas lord Roster, „tänan teie lahkuse eest."

Floridan tõusis istmelt.

Hoides ühe käega tüüri, teisega maandumiskangile surudes, hüüdis täiel kõril:

„Meie maandume. Walmistuge, sõbrad."

Silmapilk hakkas „Torpeedo" alla laskuma.

Tiiwad tardusid, hääletult hakkas hiiglane alla langema.

Kabiinides lõid põlema mattlambid.

„Illuminaatorid awada! Radiaator kuus — kaheksa ja kümne käima. Ühendada „nitran" 3000 h. jõu peale. Tiiwad koristada!" sadasid Floridani käsud wäeülema energilikkusega.

Ramses ja Gaston töötasid.

Keerlesid silindrid „nitraani" energiaga — antennitaolised kolmnurgad keerlesid wiolettkiiri kiirgades.

Awatud illuminaatoreist kuuldus juba merilainte möirgeid ja kära.

„On kõik maskides?" küsis lord kõiki ülewaadates.

„Ideede eest — edasi!" ütles ta nööpaugust wõetud roosi tugitoolile wisates.

Sigaritaoline hiiglasilinder langes aeglaselt weepinnale.

Paiskas laineid ülespoole ja kõikudes tardus pika siluetina kuuwalgusse.

Awatud luukidest tungis sisse wärsket meriaroomi, öö-wilu . . .

Hele proshektoriwöö otsis kallast, ronis kõrgele mängupõrgu lossiterassile ja libises ümber selle.

„Edasi!" ütles lord laewaninna kogunud maskeeritud gentlemanidele.

„Torpeedo" lähenes kuulmatult sadamale.

Awanes külgluuk ja sealt wäljusid lord, Floridan, Herbert, Ana, „Kreol", Erik, Sven, Jack, Owidius, „Kass", Olaf ja Maurice.

Ramses ja Gaston jäid „Torpeedole".

Palmialleed mööda läksid nad walgusest ülekallatud mängupõrgu eesukse juure — Herbert, Owidius ja „Kreol", nende järele kumargile ja hiilides „Kass".

Herbert surus närwilikult fraki hõlma alla peidetud silindrit „uinutajat" „tritroliidiga".

„16", sosistas lord maguooliapõõsaist signaali.

„16", wastas „Kreol" waewaltkuuldawalt.

Nad liiksid kasiino peegelukse juure.

Kreool wõttis maski eest.

Kullaga õmmeldud mundris neeger tõmbas ukse lahti.

Silmapilgul oli Herbert ta ees.

Uksehoidja silmad tardusid hirmust.

Ta nägi maski märgiga „16". Awas suu ja kisendas.

Tormas foiee poole — kuid Herberti käes wälkus silinder, midagi plõksatas kuiwalt. Tundus otsekui mandlilõhna.

Neeger wiipas kätega ja tuikus. Langes waibale...

„Üks on walmis," sõnas Herbert „Kreoolile".

Owidius wõttis taskust „aoliidi" ja sihtis sellest enda üleslleitud metallide sulataja-aparaadist heleda ultra-wiolett kiirtewihu foiee seinal olewaile telefonijuhedele.

Nagu paberlindid lõid juhed leekima ja langesid sulatajast katkestatult põrandale.

Awanes lai uks — sisse astus lord Roster.

Kahest mängupõrgu saalist kuuldus hääleköminat.

Ühes mängiti ruletti, teises „bakkarat", „bridge'i" ja pokkerit.

„Esiteks rulettsaali," sosistas Herbert lordile ja suundus siidportjäärest kaetud ukse poole.

Lord noogutas pead.

Eesukse taga kuuldus öökulli hunge.

„Kass" oli juba kolonnide wõlwistiku all teisel korral ja häwitas kasiino raadiojaama wiimaid juhesid.

Foieesse tulid lordi märguande põhjal omapärasest retkest osawõtjad — igaüks asus oma kohale.

„Mine, Herbert," lausus lord sosinal ja wõttis sigari, pani selle suitsema.

Pani monokli silma.

„Mitte paigastki!" kõlas huikena saalis Herberti hääl.

Sajad pead pöördusid hüüdja suunas ja kõiki waldas kirjeldamatu hirm.

„Kuusteistkümmend! Kuusteistkümmend!" hüüdsid mängijad elajalikus hirmus.

Kuiwalt plõksatas Herberti käes silinder „tritroliidiga".

Kesk saali rullus walge kerake ja lõhkes sinkjas-kollaka suitsutombuna.

„Gaasid, gaasid, hoigasid kellegi kähisewad hääled.

Saal hakkas kiiresti sinkjasse suitsuuttu mässuma.

„Teie alistute mulle," ütles lord Roster ukse juurest, „kolmekümneks minutiks. Isandad, ma hoiatan teid wiimane kord: rulettmängud on meie organisatsiooni poolt keelatud. Küllalt on hasardi meeletusist! Küllalt neetud kire ohwreist! Kui „Lossi" uksed ei suleta, wõtan ma enam ülitwõimsamad abinõud tarwitusele. Nii siis, kõigeparemat, mesdames ja monsieur's."

Gaas laskus juba walkjashalli linikuna pika laua kohale.

„Uste juure!" käsutas lord soieesse ja wäljus Herbertiga saalist.

Jäid winnas gaasipüstolitega uste juure seisma. — — — — —

Ja mõne sekundi pärast tardusid kõik need elegandid, ehitud mitmest rahwusest ja seisusest kasiino külalised, uinusid „tritoliiti" sissehingates.

Paaniline hirm „16" ilmumise puhul otsekui paraliseeris neid juba warem lord Rosteri käskudele pimedalt alluma.

Kaardilaudade taga tõusis kirjeldamatu kära.

Pilgud kiindusid sisseastuwa pika aristokraadi peale, kes astus saali tugewa maskis dandy saatel.

„16" nimel ei tohi keegi paigalt liikuda!" lausus lord Roster peagrupi poole minnes.

„Tritroliit!", langes terasena lordi käsk ja Herbert laskis ülespoole.

Kolmsada neliteistkümmend daami ja härrat kiljatasid ja nende pilgud kiindusid lüühtri alla tekkinud walgele tombule.

Kolmsada neliteistkümmend daami ja härrat kuulsid kuiw-selget plahwatust.

Ja nende hirmust moondunud, laienenud silmad nägid sinakjat suitsulainet.

Keegi ei mõelnudki wastupanule.

„Tritroliit" andis end warsti tunda.

Toredad daamid kallites tualettides ja nahkades, elegandid kawalerid frakkides ja silindrites — muutusid näost, hirmu asemel omasid

nende näod mingi haiglaselt unise ilme, silmad sulgesid ja pead wajusid rinnale.

Kõik waikisid „tritroliidi" paralisatsiooni mõjul.

Lord Roster andis signaali ekspropriatsiooniks.

Laudadelt kadusid summadanidesse kuldwaluuta hunikud ja kirjud paberrahad.

Wäljapanekute kohale kirjutas lord Roster kriidiga pealaua rohelisele kalewile:

„16" hoiatab lugupeetud seltskonda sarnaste lolluste kordamiste eest. Sellal mängite teie hasardi meeletuses warandusi maha, kui meie tunneme rahuaate teostamise teel summadest puudust. Ma nõuan „Mängupõrgu" sulgemist.

Maailma walitseja."

„Läheme siis, gentlemanid," hüüdis ta Herbertile ja ligiastuwale Swenile: „Laske wälja „neotritroliidi" laine."

Doktor muigas.

„Milleks, lord? Las' magawad, effekt on mõjuwam!"

„Tõsi," oli ka Herbert nõus, armastusega oma silindrile „uinutajale", waadates.

„Hüwa. Tagasi teele!", andis lord Roster sõpradele järgi ja mängijate ridadele waadates, naeratas, „näete, missugune inimestekari. Meid on ainult mõni ja nad alistuwad."

„Nad teawad, et see „mängukann" on nende kloorist hädaohtlikum," tähendas Herbert uhkewõitu oma silindrit tõstes, „nad teawad, et meie käes on asjad, mille wastu nendel wõistluswahendid puuduwad."

„See on tõde! Ja meie ei üllata maailma ainuüksi nende „mängukannidega", nagu sa ütled!" hüüdis doktor. „Ma töötan praegu „genotikoli" kallal. Waat' see on wastumürk nende kloorile ja teistele gaasidele. Üks gramm katab sajamiililise mürgitatud atmosfääriala."

„Maailma walitseja, kõik on walmis," ütles saali tulew Ana, „reisikohwris on neli miljonit kullas ja kuussadatuhat dollareis."

„Bravo," hüüdis lord, „jälle on wara. Nüüd on järjekord „Union Panga" käes. Selle teostame kesknädalal. Ma sain andmeid, et assotsiatsiooni fond on sinna paigutatud. Meie wõtame nendelt selle, mis on meiewastaseks wõitluseks määratud. „Torpeedole", sõbrad!"

Ja „Mängupõrgu" surmawaikuses kogusid kõik lennust osawõtjad foieesse.

Neeger norskas edasi waibal ja liigutas huuli.

„Kas on kõik korras?" küsis lord üle kõigi tungiwa pilgu heites.

„Jah, mylord," kõlas heledalt ülalt.

Kõik tõstsid pead — seal istus kandetalal „Kajs" ja kruwis portselaanisolaatorit.

„Aga mida teie seal teete?" küsis lord naeratades. „Milleks teile seda waja?"

„Saladus, mylord," wastas see naeratades ja wiskas mitu katkikäristatud juhet üksteise peale.

Kiskus isolaatori wälja ja hüppas ahwi painduwusega sellega ornamentidega kaetud ja rohelise plüüshi kobaraist ümbritsetud kolonnile.

„Edasi — koju," käskis lord ja, neegrile waadates, ütles Swenile: „andke talle wedelat „neotritroliiti" nuusutada. Kahju on sellest mustast mehikesest, sest ta pole ju milleski süüdi, aga on kah „surnud".

Doktor wõttis taskust pulwerisaatori ja pritsis neegri nägu punase wedelikuga.

Neeger aewastas esiteks, awas siis suu, lakkus huuli ja sirutas käed wälja.

„Nüüd tõuseb, läheme siis!" lausus lord ja Swenilt käealt wõttes, läks ukse juure.

Temale järgnesid teised.

„Torpeedo" juure jõudes, nägid nad Ramsese propellerite juures askeldawat.

„Kas walmis, mylord?" küsis ta lordilt, pilku läikiwailt harudelt ära pöördes.

„Teele!" sõnas lord ja läks „Torpeedo" teras-keres awatud ukse poole.

Mõne sekundi pärast tõusis weelt must hiiglalind, lõi tiibadega läbi õhu ja tõusis keerledes kõrgusse, suundudes itta.

„Kolmsada kilomeetrit!" hüüdis Floridan heledasti ruuporisse, „energiat, isandad, energiat!"

Lampioonide wiolettwalguses oli ta otsekui ekstaasis, nägu äraseletatud ja kaunis.

„Energiat!" hüüdis lord Rostergi, kinnast surudes ja doktori wastu tugitooli laskudes.

II.

Salatokumentide ärawiimine.

Inglise wälisministeeriumi peaukse ette weeres tore „Rolls Roice" auto.

Sealt astus wälja elegant härra ja sammus ruttu westibüüli.

Wiskas palitu ja silindri Suur-Britannia wapiga liwrees uksehoidja kätte ja küsis sellelt:

„On lord Birmingham siin?"

„Jah, mylord, ta ootab teid," wastas uksehoidja ustawalt, „palun tõusta teisele korrale."

Uksehoidja läks lifti juure ja awas ukse.

Isand korraldas monoklit ja järgis talle.

Wäike pikolo sinises wormimütsis ja kuues sulges tulija järele lifti ukse ja pani tõstemasina töösse.

Lift peatas teisel korral.

Astus ligi suursugune halli põskhabemega ministeeriumi kuller ja, sügawasti kummardaes liftist wäljatulewale lord Rosterile, lausus:

„Härra minister palub teid kabinetti."

Lord Roster naeratas meeldiwale wanamehele:

„Teie ikka weel mäletate mind?"

„Kuidas ei peaks ma mäletama. Teie olete ju lord Whitemann, meie heategija lord Kennedy, kadunud ministri sõber," wastas wanamees selgel pilgul lordile waadates.

Roster astus massiiwse tammeukse juure, millele oli kirjutatud:

„Lord Austen Birmingham,
wälisminister".

Wanamees koputas ettewaatlikult uksele ja astus sisse. Tuli peagi tagasi ja ust lordi ees pärani lükates, tardus austawasse poosi, pead alla kumardades.

Lord Roster astus rikkalikku, mugawasse ministri kabinetti.

Kirjutuslaua tagant tõusis pikk, energiliste näojoontega ja juba hallikssminew lord Birmingham.

„Istuge, mu sõber, jutustage mida uudist. Tulite teie ammu sealt?" küsis minister, waadeldes lordi ilusat, suursugust nägu.

„Kuueteistkümnendamal selle kuu päewal olin Jamaikas, Panaasia tagasijõudmist on teile," lausus Roster rõõmsalt, ministri käsi surudes, kellega oli sidemeid alleshoidnud juba Oxfordi ülikoolis wiibimise päiwilt.

„Istuge, mu sõber, jutustage mida uudist. Olete teie ammu sealt?" ütles minister, waadeldes lordi ilusat, suurtsugust nägu.

„Kuueteistkümnendamal selle kuu päewal olin Jamaika Panaasia kongressil. Ah, milline linn!" hüüdis lord Roster waimustatult. „Wiisteistkümmend miljonit elanikku. Walgest marmorist paleed, lossid! Templid! Teatrid! Meie Paneuroopa on nüüd maha jäänud!".

„Jah, ma tean," ütles minister ohates, „meie ikka sõdime ja sõdime. Aga see wiib kõik meie kultuursaawutused ei millegile."

„Ma kuulsin, et Paneuroopa ja Panaasia konflikt ähwardab uuesti sõjaga. On see tõsi?"

„Kahjuks jah. Panaasia ei soowi astuda „Üleilmlisse töö ja kaubanduse assotsiatsiooni".

„Teiste sõnadega „Kapitali Liigasse"?, küsis Roster lord Birminghamiga vis-a-vis istudes.

„Aga teie olete suurepäraselt orienteerunud!" hüüdis minister hea südamlikult ja, lord Rosterile hõbekarbi sigaritega ulatades, lisas. „palun."

„Tänan, lord, kuid ma suitsetan waid sigarette," ütles lord Roster armsalt.

„Aga ma suitsetan wana kombe järele piipu, kuid ei pea seda toredust siin endale lubatuks," ütles lord Birmingham naeratades ja lisas sigarit suitsetades: „jutustage siis ometi, mis on seal, tolles saladuslikus, suletud ilmajaos uudist?"

„Palju, lord, palju huwitawat. Panaasia on sõjaks walmis."

„Ei wõi olla," hüüdis minister.

„Kahjuks ja. Marssal Kun-Dani armees loetakse 156.000.000 okupatsioonwolonteeri. Sest nüüd wõib jutt olla ainult Paneuroopa likwideerimisest ja — —"

„See on — kuidas okupatsiooni wäed?" katkestas minister, imestades lord Rosteri peale waadates.

„Kim-Dan publitseeris rahwale üleskutse, milles räägitakse, et sõjast ei wõi juttugi olla. Panaasia ei soowi seda, aga kui Paneuroopa rahust on tüdinud, siis wõetakse wäljakutse wastu. Ja kuu aja pärast on Panaasia armee staap Paneuroopa tsentris."

„Ha-ha-ha," hakkas lord Birmingham naerma, „kui neil on 156.000.000 okupaatorit, siis on meil 150.000.000 dresseeritud sõdijat. Õhuhäwitajate eskaadrid. Tankid . . . Laewastik, milles wiisteistkümmendtuhat üksust. Tehnika. Ei, lord Whiteman, aasialased on lihtsalt kaasakistud."

„Teie lasksite silmist ühe asjaolu, mis erilise, wäga suure tähtsusega," lausus lord Roster ettewaatlikult.

„Milline?" küsis minister.

„16," wõttis lord Roster lakooniliselt sõna.

Ministri näol kajastus erutus.

„Mida see salk siis ette tahab wõtta?" küsis ta.

„Panaasia leiab nendes abi."

„Kuidas nõnda? Kas tõesti? Meil pole selle kohta mingisuguseid teateid. Peale selle on Paneuroopa riigid wõtnud tarwitusele kõik abinõud selle rööwlisalga likwideerimiseks."

„Rööwlid?" küsis lord Roster imestusega. „**Miks?**"

„Kas teie ei tea, missuguse tükiga nad walmis said?"

„Ei, aga missugusega?"

„Eile oli ju lend Monte Carlo peale."

„Ja mida siis, kas õnnestus?"

„Arusaadawalt. 150.000.000 wiisid rööwlid ära," wastas minister, närwilikult sõrmega lauale kopsides.

„Kes on need „16", teie arwates, lord?", küsis Roster, tungiwalt ministrile silma waadates.

„Ei tea. Kõik teated ei kõnele midagi kindlat. Pariisi teadete järgi — aferistid, Madriidi — riffkabiilid, New-Yorgi — anarhistid, aga meil on andmed, et see on ebapatsifistide *) grupp. Arwake ise — lennud

*) Patsifist — sõjawastane.

pankade ja mänguasutuste kallale. Selles on wähe ideelist, kas pole nõnda?"

„Kas on see õige, et neil on miski kummaline kinnipüüdmata „lind" ja „unekaasid"?"

„Õigus, kahjuks. Meie aeroplaanid ei suuda tabada seda „silindrit". Kuid nüüd astuwad nendega wõitlusse Paneuroopa parimad detektiiwid," wastas minister ja ta silmis puhkes rõõmutuli. „Nüüd wõtsid Mac Conradty ja Vincent Voiciènne „16" jälgimise endale. Ega nad enam kaua ei hulgu — lõks on neile ülesseatud," lisas minister weendunult.

„Ah, nõnda," noogutas lord Roster peaga ja kiindus pilguga tulekindla kapi terasuksele.

„Teie olete weel ikka geograafilise seltsi liige?" küsis lord Birmingham pärast lühikest pausi.

„Jah. Nüüd walmistun professor Bucheliga wäljakaewamiseekspeditsioonile Kobi kõrbesse."

„Waat' kuidas! Teil on kustumatu energia, reisida aastaid mööda kõrbeid. See on kolossaalne!", hüüdis minister.

„Mis teha, see on mu kirg. Kellel on kirg poliitika wastu, kellel jälle kunsti wõi golfimängu wastu, aga ma armastan reisida. Riskeerimine ja riskeerimine. Hädaohud ja hädaohud. See on mulle kõik," wastas lord Rooster ja kompas westitaskus silindrit „tritroliidiga". Heitis uuesti pilgu kabineti seina ehitatud tulekindlale kapile ja mõtles:

„Seal nad on . . . Pean nad kätte saama, muidu on hilja rahwaste kokkupõrke ärahoidmiseks. Salatokumente ära wiies wõin ma wassida kõik plaanid. Peab juba tegutsema."

Tehes täiesti rahulikku näo, pööras ta järgmiste sõnadega ministri poole:

„Lord Birmingham, kas Teie teate, kes on see „maailmawalitseja" niisugune?"

„Ei tea," wastas see pead raputades ja imestades.

„Aga ma tean," wastas lord Roster naeratades.

„Teie teate? Ei wõi olla!", hüüdis minister hämmastatult.

„Jah. Tean. See on tähtsa ja kuulsa wanaaegse soo järeltulija. Ta wapil on lumiwalged liiliad ja kaks loorberiwanikuist seotud mõõka."

„See on absurd, lord Whiteman. Aristokraatia ei lähe niisugusile alatuile eksperimentele," waidles minister kulmi krimpsutades wastu ja waatles tungiwalt lord Rosterit.

„Mitte absurd, ekstsellents, waid tõde. Ma olen ta'ga isiklikult tuttaw," wastas lord Roster segamatult.

„Teie olete ta'ga tuttaw?"

„Jah, alles tund aega tagasi kõnelesin ta'ga."

„Londonis?" küsis minister, närwilikult wastu tugitooli selga surudes ja hakkas naerma. „Ha-ha-ha. Teie naljatate?"

„Ei. Tund aega tagasi astusin ma „Maailmawalitsejaga" wälja ta „Torpeedo" kabiinist. Ta tõestuse tunnuseks lubage teile teatada, et minuti aja pärast saate temalt raadiogrammi, mille on ta saatnud," ütles lord Roster kellale waadates.

Minister tõusis.

Segatud uudishimu ja erutusenaeratus mängles ta näol.

„Ei julge teid uskuda. Andestage, kuid mulle näib see fantastilise absurdina," ütles ta erutuses.

„Weendute nüüdsama, lord Birmingham."

Ja massiiwsele kabineti uksele koputati.

„Sisse!" kisendas minister kahwatades.

Astus sisse ministeeriumi esimene sekretär sir William Stown — erutatud ja ta käes oli telegramm.

„Ekstsellents, selle „16" häbematusel pole piiri. Nüüdsama on wastuwõetud raadiotelegramm," ütles ta telegrammi ministrile andes.

Lord Birmingham heitis pilgu naeratawale lord Rosterile ja siis langes ta pilk telegrammile:

„Lord Birmingham, mul on au Teile teatawaks teha, et sõda Paneuroopa ja Panaasia wahel ei saa olema minu tahtel. Kõik salatokumendid on minu käes ja awaldatakse ajalehes „La Humaine". Kui aga Briti ida eskaader wastu mu tahtmist sõidab Waiksesse ookeani Jaapani kallastele liginemiseks, on mu poolt tarwitusele wõetud abinõud: admirali laewa upputan ma Florida kallaste ligidal — see on esimene hoiatus. Andke admiral Armand'ile käsk Inglise wetesse tagasi pöörda. Häwitajate laewastiku osa ähwardeb mi-poolt [illegible] sulatatud jaada — [illegible] weli [illegible]alust paati „XXXV"

on juba teel. Ja Teie teate nende kiirust ja võimalust. Ma annan Teile käsu annuleerida viibimata Iirimaa ja Kaanada mobilisatsioonikäsk. Kui ei, sünnib täpselt kell seitse õhtul Paneuroopa sõjamoona ladude plahvatus Korsika saarel. „Torpeedo" hoolitseb selle eest. Ootan raadiot Teie heatahtliku vastusega kuni kella poole seitsmeni.

Teie Maailmavalitseja."

Ministri nägu moondus vihast ja haavatud olekust.

„See on häbematal Mingisugune avantürist segab meie asjusse! Sir, kutsuge mu juure admiraliteedi esimene lord ja kindral Ramdillignon," hüüdis minister raadiotelegrammi kortsutades.

Ta laskus tugitoolile, haaras kätega peast, ja, lord Rosteri poole pöördudes, küsis temalt halvasti varjatud hirmuga:

„Öelge, on see tõde?"

„Jah, ta on siin. Ma lendasin ta „Torpeedol." Meie maandusime ligi — — —"

„Kus ta siis peitub," katkestas minister lord Rosteri.

„Gentlemani sõna, ekstsellents, ei anna mulle õigust avaldada ta asupaika," ütles lord Roster, kelmikas-kaval läige silmis, ja võttis välja „tritroliidi".

Nikeldatud silinder läikis ministri laua punasel kalevil.

„Mis see on?", küsis minister imestusega.

„Mu sõnade tõendus. See on „Maailmavalitseja" võim, lord Birmmingham."

„Mis on selles torukeses? Kummaline," lausus minister erutusega, vaadates silindrile, pilku lord Rosterile tõstes, küsis: „Mis karbike see on?"

„Selles on see, millega „ta" hoiab võimu üle ilma enda käes. Mõistatuslik gaas. Unegaas, ekstsellents," vastas lord Roster ja, võttes silindri, vajutas kiiresti ta nupule.

Kuuldus tasane sisin.

Surmani ehmatanud ministri näo ees läikis silinder.

Ta viskus tagasi, kattes näo kätega, kuid juba oli hilja.

Kaas tegi juba oma töö — tungis kopsudesse.

Lord Birmingham tahtis kisendada hirmust hingelämmastawas hingamises, tegi katse tõusta, kuid paraliseerus.

Käed langesid jõuetult tugitoolilt alla.

„Maga," lausus lord Roster silindrit tasku peites, tõusis ja ligines seifile.

Wõttes ruttu taskust wäikese, wormipoolest tulesüütajat meeletuletawa asjakese ja pannes wastu tulekindla kapi metallust tõmbas eest kaitserõnga.

Sädeles sulaw metall — põranda parketile langes pritsmetena teras.

Peagi awas „sulatajast" joonistatud ring seifi teise seina.

Ei möödunud kolme minutitki, kui lord Roster wõttis tulekindlast kapist lord Birminghami pitsatitega kinnipitseeritud paki, mis kandis pealkirja:

„Täiesti salajane.
164 lehte. Paneuroopa leping".

Lord Roster naeratas:

„Nüüd on kõik mu käes."

Peitis paki tasku ja läks laua juure, mille taga magas õiglast une uimastatud minister ja kirjutas bloknooti:

„Terwitus Maailma Walitsejalt. Nüüd Teie usute. [illegible]
oli Londonis? Palun täita täpselt mu käsud.
Ootan Teie wastust kella poole seitsmeni õhtul.
„16." . . . Maailma Walitseja."

Lord Rosterile omase külmawerelisusega wäljus ta ministri kabinetist.

Wõttis taskust Paneuroopa „kuldse" ja pannes selle kulleri liwreetasku, ütles wanamehele:

„Kõigeparemat, wana. Sõda ei tule. Nõnda ütles minister."

„Tänu jumalale", wastas kuller rõõmsalt, ja saatis Rosterile sügawa kummarduse, „tänan Teid, lord Whiteman, rõõmsa teate eest."

„Ei wääri tänu . . . ma pole siin ju midagi", naeratas lord Roster ja läks lifti juure.

All lausus talle uksehoidja, ust pärani awades: „head teed" — taskus kolises „kuldne" wastu ukse wõtmeid.

Auto wiis kõrge külalise laiade wärawate poole, kus seisid kohelpool

sirged, mustasilmalised, tõmmud, kõrgeis turbanites hindulased — „Office Foreigne'i walwurid.

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Rutem tagasi", ütles lord Roster autojuhile, „kõik on hästi."

„Wäga rõõmustaw", lausus Gaston ja pööras rõõmust läikiwa näo Rosteri poole, andis masinale täie jõu ja tõmbas pähe nahkmütsi.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Tunni aja pärast oli terwe London paanikas.

„Times'i" erakorraline wäljaanne oli trükkinud raswaste tähtedega:

„16" jultumus üle piiri läinud.

Tund aega tagasi murti wälisministeeriumi tulekindel kapp sisse. Tundmatu roimar wiis ära salatokumendid. Minister, lord Birmingham leiti omas kabinetis gaasiga uimastatult. Ta laual leiti sedel „Maailma Walitseja" märkusega. „Scotland Yardil" on roimarist täpsed andmed. Ministrite kabinett on erakorraliselt kokkukutsutud. Bandiidi tabamiseks on kõik abinõud tarwitusele wõetud. Ühenduses selle juhtumiga on walitsus tarwitusele wõtnud abinõud, mis kindlustawad föderatiiwse Suur-Britannia prestiishi. Paneuroopa Liidule on antud kõik selle asja kohta käiwad andmed, on mobiliseeritud kõik mere- ja maawäe jõud ootamatuste ärahoidmiseks Panaasia poolt. „16." likwideeritakse. Üks nende liikmeist on endine lord Whiteman. Kodanikud, kutsume teid rahule. Maa on hädaohus! Kõik walwele!"

— — — — — — — — — — — — — — — —

Hulli ligidal sukeldus wälja merest „Torpeedo", tõusis õhku, wõttis kursi läände.

III.

Lord Roster tegutseb.

Kell kaminal lõi kuus.

Lord Roster tõusis laua tagant, kus ta parajasti oli lõpetanud üleskutse Paneuroopa rahwastele.

„Pahendab, nad mõtlewad, et ma nendega naljatan", pomises ta. „Väga hea. Dreadnought „Prometheus" ootab mu käsku. Aeg on saabunud!"

Ta läks massiiwse ukse juure ja tõukas selle laiali.

Saalis ootasid teda wiisteistkümmend ühingu liiget.

„Gentlemanid", algas lord Roster pärast terwitust, „nähtawasti ei arwesta Paneuroopa „16." arwamisega. Meile on wäljakutse tehtud! Gaston ja Ramses „Torpeedole". Floridan, sa mu wapper piloot, wõta kurss Gibraltari peale. Kas on XXXV. laewastiku kaptenilt wastus saadud?"

„Weel mitte, mylord", wastas Egmont.

„Kummaline — talle on käsk antud, mu korralduse saamist wiibimata kinnitada", sõnas lord rahulolematult kulmi korsutades ja istus poodiumil olewale tugitooli.

„Korrake talle „Condori" shriftiga, Egmont", ütles lord Roster ja, Androgenuse poole pöördudes, lisas: „säädke kokku raadiotelegramm admiralilaewa hukkumise teatega. Missugune on meeskonna koosseis?"

„Kahekjatuhat sajaneljakümmnewiie ohwitseriga", wastas Maurice.

„Ah nõnda! Palun Teid, Egmont, teatage admiralile, et ta dreadnoughtilt komando maha wõtaks wõi baasi tagasi pöörduks", lausus lord Roster, pilku kellale heites.

„Weel ikkagi pole wastust!" hüüdis ta ägedaksminnes. „Neil on weel wähe tõendusi!"

Ramses ja Gaston tõusid laua tagant.

Floridan naeratas kawalalt ja ütles lordile waadates:

„Maailma Walitseja?"

„Mis on, mu noormees?"

„Kui meie wõidame, kas lubate mul jääda teie „Torpeedo" pilotiks?"

„Ei, ma nimetan sind üleilmlise õhueskaadri ülemaks. Sa, mu noor sõber, saad uue Atlantiidi õhulaewastiku admiraliks. Kuid siis pole enam sõda ja tapatalgut!" Wastas lord Roster waimustatult ja ta silmis süttis sügaw usk enda sõnadesse.

Floridan tõstis parema käe ja hüüdis üle saali:

„Elagu uus orjastamatu Inimene!"

Kõik tõstsid Floridani eeskujul käed, ainult lordi nägu liigahtus warjuga.

„Gentlemanid", algas ta, „weel palju inimelusid nõuab maailma orjuse paelust wabastamine ohwriks. Weel sajadtuhanded, miljonid inimelud maetakse merede laineisse ja õhukõrguses juhtub paljugi lahinguid. Kuid ideaal pühitseb wõitu kurjuse üle. Teie, mu paremad sõbrad — saabuwa parema elu pioneerid, hukkate, wõib olla, nagu minagi. Kuid meie idee ei sure!"

„Ei, meie ei hukku!" hüüdis Ana entusiasmikalt ja ta tõmu nägu hiilgas päikesest koidustatud pronksina.

„Raadiotelegramm", lausus Egmont rõõmsalt, hüppas istmelt ja läks wastuwõtteaparadi juure.

Lord tõusis.

> „Inglise-itaalia-saksa-prantsuse eskaader wäljus merele. Kahekskümmendseitse üksust. Paneuroopa õhulaewastik hoiab kurssi ida suunas. Transpordid tankidega, kahurwäe parkidega, raadiojaamadega ja keemiliste wäeosadega järgiwad miiniristlejate walwe all. Põhja-Ameerika Ühendatud riigid kuulutasid mobilisatsiooni. Ootan Teie korraldusi. Kapten Roberts",

luges Egmont raadiotelegrammi wastu wõttes.

Lord Roster kiljatas tasa:

„Meeletumad! Milleks need ohwrid?"

Kõik „16." ühingu liikmed tardusid kohtadele.

Oli kriitiliselt tähtis moment.

„Edasi, gentlemanid. Sõda on kuulutatud! Maurice ja Jack — kirjutan Teile ette wiibimata Londoni pöörduda ja raadiojaam häwitada .. „Kaks" ja Ana, teil käsen sõjamoonalaod Danzigis õhku lasta! Pealao laseme meie „Torpeedolt". Egmont, saatke raadio", helises terasena lord Rosteri hääl ja, ruttu laua juure minnes, kirjutas ta bloknooti:

> „Mu wiimast hoiatust ei pandud tähele. Käsen admiralilaewalt meeskond ja ohwitserkonna kaldale saata. Ma lasen laewa põhja. Ma andsin käsu Paneuroopa tulirelwade moonalaod õhku lasta. Meeletumad sõjaalgatajad langewad raske karistuse alla! Kolme tunni pärast langewad London, Pariis, Ber-

liin, Brüssel, New-York, Wiin, Tallinna, Helsingi ja Stokholm pilkasse pimedusse. Ma kustutan kogu energia nende hiiglajaamades! Tund hiljem wiskan ma Paneuroopa pealinnadesse pommid „tritroliidiga". Lord Birmingham'i wiin ma kui pandi homme hommikul ära. Ta on selle elajaliku tapatalgu süüdlaseks, kui see olema saab. Paneuroopa föderatsiooni ülemnõukogule teatan, et ma, Maailma Walitseja, hoiatan teda wiimast korda hoiduda sõjategewuse algatamisest. Kaardile on pandud Paneuroopa ja Ameerika olemasolu. Wiimne kord sirutan teile käe ja annan wiimse tähtpäewa kuni kella kaheteistkümneni öösel.

Maailma Walitseja".

Andes lehe Egmondi kätte, pöördus lord Roster järgmiste sõnadega kolleegade poole:

„Teele, gentlemanid! Rahu ja sõja kaalul on rahwaste saatused! Ma ei tagane põrmugi!"

„Ei! Meil on õigus!", hüüdis Floridan tuliselt. „Maailma Walitseja, meie oleme walmis wastuwõtma nende wäljakutset."

„Gibraltari poole," sõnas lord Roster.

Ja kellanupule wajutades, wõttis lauald oma sigaritoosi.

Sigarit suitsetades suundus ta pildi poole — salaukse juure, wajutas tõstemasina mehanismi nupule.

Sisseastuwale teenijale ütles ta:

„Pange mulle walmis nahkriided."

„Kuulen, sir," wastas neeger.

„16" liikmed läksid salakäiku ja hakkasid keerdtreppi mööda ülestõusma.

Wiimsena astus sisse Egmont, kes raadiotelegrammi oli edasi annud.

Lord Roster laskis ta järele katte ette ja läks oma kabinetti.

Wahetas riided nahkpindsaku ja pükside wastu, tõmbas keetrid säärtele ja pani kiiwri pähe.

Pani tasku paugutu rewolwri ja tuli tagasi saali.

Läks raadiojaama juure ja kombates seinas wäikest kõrgendust, wajutas sellele.

Silmapilk kadus marmorlaud ühes aparaatidega ja osa seinaga, millel olid wastuwõtjad . . . Esiletulew sein ei eraldunud millegiga saali üldfoonist — samad tapeedid ja kuldpaneelid, samad wapid tammepuust kilpides.

Lord Roster waatas kellale.

„Aeg on käes!" hüüdis ta pilku üle saali heites ja suundus „pildi" poole.

*

All, angaaris ootasid teda wiisteistkümmend nahkriidesse ja kiiwreisse riietatud liiget.

Floridan istus juba piloti kohal.

Kuid nüüd kiikus „Torpeedo" ligidal weel uus häwitaja — allweeristleja — Androgenuse, Ramsese ja Gastoni „laps".

Üks wiiest XXXV. laewastikust, ehitatud Nagasaki dokis leidurite joonestuste põhjal. Wormilt tuletas ta meele kala — ninas sulatajad, päras kahekssatiiwaline propeller. Jõumasinad andsid kuni 5000 HP. Häwitaja oli warustatud kohe kahuriga, mis wiskasid wälja 5" pommetorpeedosid, proshektoritega, „wiolettkiirte" kaameraga, mis ühe minuti jooksul sulatas läbi kuni 27" metallid, ja raadiojaamaga.

„Kõik on walmis," ütles Ramses angaari astuwat lord Rosterit nähes, „kõik abinõud on proowitud. Masinad töötawad nagu kell Westminsteri tornis."

„Wäga hea, kapten. „XXXV" määran mehaanikuks leidur Androgenuse, kapteniks Eriku ja kapparodiks armija prints „Karloli". Mulle näib, et mu walik on õnnelik, gentlemanid," ütles lord Roster Androgenusele waadates, kes waatas armastusega „imelooma" „XXXV".

„Kahtlemata," hüüdis Ramses, „talle wõib usaldada selle."

„Palun kohtadele!" käskis lord Roster ja läks „Torpeedo" juure.

Androgenus awas ruttu „häwitaja" sissekäiguluugi, astus ise mööda treppi sisse.

Kitsais illuminaatoreis purskas põlema walgus.

„Kreol" wiipas seltsilistele käega ja hüüdis trepile astudes:

„Wõidule! Nägemiseni!"

„Wõidule!" wastasid talle mitu häält.

„Uue Atlantiidi eest!" hüüdis Erik omakorda ja kiiwriga wiibates lisas, lordile waadates: „Kui huwitaw see on Maailma Walitseja!"

„Head teed ja wõite! Oodake mu korraldusi," ütles lord Roster wähe liigutatud häälel ja astus „Torpeedosse".

„XXXV" luuk wajus kinni.

Töötas propeller.

Ja silmapilgu pärast oli ta wee alla kadunud. — — — — — —

Kõik paljastasid pea, kui wahune wesi angaari sillale laskus.

„Torpeedo" oli wäljasõiduks walmis.

Soomustatud uks oli hermeetiliselt suletud. Põlewad wiolettsilmad imeeluka ninas ja propellerid lõhuwad wett, pekstes laiali wahuharju. — — — „Torpeedo" sukeldus.

Kustus angaari tuli. Lained lakkusid wastu graniiti.

*

Kell üks ööl andis Eiffeli torn terwele maailmale raadiotelegrammi:

„Paneuroopa eskaadri admirali-dreadnought hukkus, saades pärra häwitawa löögi. Selle eel hakkas osa komandot mässama ja läks ühes ohwitseridega-äraandjatega kaldale. Admiral ja kolmtuhat madrust-kangelast leidsid teraskirstus haua. Walweteenistuslaewad teatawad hiiglaaeroplaani ilmumist horitsondile. See on „Torpeedo". Talle on wastu saadetud Paneuropa parimad pilotid — Binley, Frikfu, Lourant. Nende aparaadid on warustatud surmakiirtega. Hukkunud admirali-kangelast asetaw ülidreadnoughti „Polluxi" komandör admiral Bitty andis eskaadrile käsu edasitungi waenlase wetesse jatkata. Panaasia eskaader wäljus Kollasestmerest „kolme wanema", admirali Porskij, Hiku-Maru ja Muhammed Ahman-Effendi juhatuse all.

Union Press Agentuur."

Tänawad, platsid ja bulwarid Pariisis kihasid rahwast.

Kiirtelegrammide wäljaandeid müüdi kümnetuhandete kaupa ja sõjaministeeriumi hoone esine kihas mitmetuhandelisest, erutatud rahwahulgast, kes ootasid föderatsiooni walitsuse ametlikke bülletäne.

Äkitselt kohisesid taewas saatana kurjakuulutawusega „Torpeedo" tiiwad.

Sajatuhanded pead kiindusid ülespoole waatama.

Hele walgusewihk — pimestawalt tugew — libises üle Pariisi.

Ja üle Elyseumi wälja keerlesid neli aeroplaani tõustes kruwidena kõrgemale — lennates wastu kättesaamatus kõrguses keerlewale „Torpeedole".

„Need on meie parimad pilotid! Need on tõesti nad! No, nüüd lasewad selle „bandiidi" alla!" kõlasid hüüded erutatud rahwameres.

Hinge kinnipidades jälgisid kõik julgete awiaatorite lendu.

Proshektorid walgustasid neid Eiffeli torni tipust.

Äkitselt tõusis üks teraslind püsti, lendas ülespoole weel kümme-wiisteistkümmend meetrit ja hakkas rahwa meeleheitliku kisa saatel alla-langema, peatamatult, otsekui kiwi.

Midagi lõi aparaadi päras põlema. Purpurse leekiwa tombuna langes aeroplaan ja tungis maasse, mattes põlewate rusude alla pilotid ja mehaaniku.

Õudus jäätas linnalaste südamed.

Wihased ähwardawad hüüded täitsid Pariisi uulitsaid. Ja sel ajal leidis aset taewa all teine draama.

„Binley! See ta „Punane kotkas" langeb!", kisendasid tuhanded õudses piinas.

„Põleb! Lõhkes!", nuukusid waatajad elajalikus hirmus, nähes kuidas hüpeldes aeroplaan abitult maapoole langes.

„Ahaa! Laseb! See saadab sakslane Friks „bandiidile" zenithkahurist „külakosti", pääsis kergendatult paljude huulilt.

Pimestawas walguswöös oli selgesti näha hiigla teraslind — awatud tiiwul keerles „Torpeedo".

Ninast purskas wälja kaskaadina wiolettkiirtewihu ring, millesse sattus Friksi aparaat.

Üks, kaks ähkisid selgesti kahurid — lõhkesid pommid „Torpeedo" kohal ja äkitselt waikis kõik.

Friksi aeroplaani propellerid jäid seisma.

Parem tiib lõi põlema roosakais leekes.

Ja meeleheide, pöörane wiha, õudusehüüded ühinesid rahwahulga möirgeks, kes nägid ka kolmanda aeroplaani langemist.

Kamiisefid zenithkahurid Eiffeli tornist....
Wärises õhk pommide lõhkemisest.
„Torpeedo" pöördus korpusega ümber — ja ta ninast purskasid Eiffeli tornile kiired. Mõne sekundi pärast — waikis patarei. Kuusteistkümmend ohwrit langesid kiwisele pinnale....
Kiired kustusid ja „Torpeedo" hakkas allalaskuma. Pöördus Pariisi Jumalaema kiriku poole.
Pimedusest tungis wälja aeroplan.
„Torpeedoga" wõrreldes — liblikas ja dünasaurus.
„Ahaa! Inglane Work omal „Kolibril"!" hüüdis politseinik, sõrmega taewa poole osutades.
Ja tõepoolest — läikiwa „sigari" kohale ilmus aeroplaan-putukas.
Kuiwalt, otsekui terase lõhkemine, purskas mitraljees „Torpeedo" kohal. Pommi lõhkemine.
Ja waimustushüüded — pöörane möirge.
Kuid „Torpeedo" jatkas laskumist.
Kõlasid mõned lõhkemised — Work pommitas ülalt.
Aeglaste pööretega muutis „Torpeedo" suuna ja wiskas äkitselt alla Trocaderole munakujulise läikiwa pommi.
Rahwakari hakkas paanikas teisteist tõugates laiali jooksma.
Kisa, hoigeid ja õuduskiljatusi.
Umbes wiieteistkümne meetri kõrgusel, kindlale pinnale puutumata, lõhkes pomm rahwa kohal.
Nii lukutawad kõrwu lõhkepommide kärgatused!
Wiolett-hallikas suits walgus wälgukiirusega mööda platsi.
Teine pomm — Pantheoni juure.
Kolmas pomm! Juba „Louvre'i" kohal.
Langesid inimesed kõnniteedele, katsid kehadega tänawaid....
Walitses kirjeldamata hirm.
Aga gaas tegi oma töö — juba tuhanded „tritroliidist" nimastatud kehad lebasid elutult, tuhanded, hingates sisse mürgitatud õhku, langesid, otsekui paraliseeritud, ja need — ebainimlikus hirmus jooksmad inimesed katsid teel südalinnast Montmartre'ini ja edasi „laipadena" tänawad, platsid, bulwaarid.
Pariis elas üle koschmaari.

Keegi walitses mitmemiljonilises linnas surmawaikus.

Tundus, otsekui oleks kaik katnud ohwritega teatrite portaalid, hoonete trepid, parkide pingid, tänawad ja platsid.

„Tritroliit" uinutas Pariisi.

Üheks tunniks!

See oli lord Rosteri kurjakuulutaw hoiatus.

Ja ta teostas selle.

*

„Torpeedo" kadus jälle läände.

Pariis „magas" — wäljaspool kodu....

*

Mac Konrady tuli õhtul Scotland Yardist hirmus erutatult koju.

Wäljus autost ja läks ruttu trepist üles oma erakusse Stowen streetil.

„Kurat teab juba, mida see tähendab!" hüüdis ta oma mütsi ja palitut kabinetis diiwanile paisates, „mõni kuusteistkümmend bandiiti ja terwe maailm on nende terrori all. Ma ei ole see, kes olen, kui nende baasi awalikuks ei tee ja nende käsi raudu ei needi."

Ta raputas ärritatult kellegile rusikat. Istus kirjutuslaua taha ja wõttes piibu, hakkas sellesse tubakat toppima.

Mac oli Inglismaa parim detektiiw ja ta attestaadis olid märgitud kõikide tähtsamate roimade awalikukstegemised.

Ta oli noor, aastat kolmekümnewiiene, energiline ja meeletuseni julge. Ülihea poksija.

Waldas kõiki euroopa keeli, peale selle teadis hiina, türgi, singaleesia, araabia ja persia keeli.

„Kes siis see peaks olema?" pomises ta, kuuldes eeskojas kella kõlisewat.

Wõttis taskust rewolwri ja pani ta kirjutuslauale.

Kabineti uksele koputati kahel korral.

„Tule sisse, Harry," ütles Mac ukse poole pöördult.

Astus sisse sirge, tugewakaswuline neeger mustas sametülikonnas.

„Teie juure, sir, tuli keegi isand. Wana, ülivana — kõwer ja lonkab," ütles teener paljastades walgeid hambaid.

„Kuidas on ta nimi ja mida ta tahab?" küsis Mac piipu suitsetades.

„Ei ütle," wastas neeger.

„No, las tuleb sisse," ütles salapolitseinik tõustes ja läks raamatukapi juure, wõttes sealt paksu raamatu.

Kuuldus lohisewaid samme — kabinetti tuli wäike, lonkur wanamehike.

Pikk hall habe ja wurrud. Teraw kongusnina, kõhnad põsed mullakarwalised.

Mac heitis ta peale kiire, läbitungiwa pilgu.

Pani raamatu lauale.

„Mida sulle waja on, mister Lock?" küsis salapolitseinik karmilt.

Wanamees naeratas, huuli kõwerasse tõmmates:

„Hi-hi-hi! Teie tunnete mu ära, mister Konrady."

„Asja juure. Mida sa wajad? Istu," ütles Mac kannatamatult ja istus diiwanile.

„Ma tulin tähtsa asja pärast," algas wanamees, „mul on õnnestunud ühteteist kuueteistkümnest teada saada. Ma tean, kus nad, äraneetud, korteris wiibiwad. Ma tean, kus nad elawad — — —"

„Küllalt sul waletamisest, kõrtsmik," katkestas teda Mac.

„Ei ma ei waleta. Näeb jumal. Kui teie aitate wana Jim'i ta aitab teil neid tabada," ütles wärisewaid käsi rinnale pannes wanamees ja, salapolitseiniku juure minnes, sosistas: „Ma tean, kus elawad selle salga liikmed."

Mac kiindus pilguga wanamehe kortsuderikkasse näkku.

„Kus?", küsis imestaw salapoliseinik, otsekui oleks langenud kiwi.

„Hi-hi-hi. See maksab wähe raha, sir," wastas kääbus ja sügas sõrmedega paljast pead.

„Aga kas Scotland Yardi ei soowi minna?" küsis salapolitseinik terawalt. „Shantaashiga, mu sõbrake, ei saa. Sa ütle mulle kõik, mis tead ja ma esitan su autasu saamiseks."

Wanamees ajas pungile silmad Konrady peale ja kobises ehmatanult:

„Ma . . . palun oma waesuse poolest abi. . . . Ma olen teile walmis ütlema, kuid mul on poeg haige — surmawoodil. Aga andmed on täpsed. Poeg nägi seda ise oma ihusilmaga."

„Keda?"

„No ikka lord Whitemani."

„Kus siis? Kõnele rutem."

Wanamehe silmalaod liikusid kiirelt.

Ta sügas jälle pead ja kawal, ebameeldiw naeratus kõwerdas nägu.

„Kui sir aitab, kutsun ma poja siia ja ta selgitab kõik.

„Ha-ha-ha," naeris salapolitseinik kõwasti, „no oled sa aga suur walelik, wana Lock. Surew poeg. Ei, wennas, mind sa üle ei löö. Mine aga rahuga ja heaga koju ja ära waleta."

„Ma ei waleta. Kõik on teada," sosistas wanamees kangekaelselt läbi hammaste. „Mul on kõik teada. Poeg teenis kadunud lord Whitemani juures kuus aastat ja tunneb noort lordi hästi. Kui teie aitate, ta jutustab teile," ütles Lock silmi põranda poole pöördes ja lisas pead raputades: „Teie ei usu wana Locki. Lock ei waleta, kuigi on waene."

„No no, wana, pea meeles, kuidas sa mulle „mustast Naatanist" lugusid põimisid. Ma olen juba ettewaatlikum ja kasutan su teeneid waid pärast faktilisi andmeid. Palju sulle siis waja on?" ütles salapolitseinik, suust määratu suitsutõmbu wälja puhudes.

„Alguseks naela kümme," ütles Whitechapeli kõrtsmik.

„Aga lõpuks," ironiseeris salapolitseinik.

Wanamees lahutas käsi:

„Kui palju teie heldus heaks arwab?"

„All right!" hüüdis salapolitseinik, lauasahtlist paki krediitpabereid wõttes ja lugedes kümme naela, andis kõrtsmikule.

„Kõnele nüüd," ütles ta blokknooti wälja wõttes.

„Mu poeg tuli Hollandist tagasi," algas Lock, paberraha rusikas surudes, „ja ta nägi ühe wana kabelli juures lord Whitemani ennast... Mu poeg tundis ta kohe ära."

„Aga mida su poeg siis Hollandis tegi?" küsis salapolitseinik.

„Otsis kohta laewale, ta on ju ahjukütja."

„Nõnda siis. Ja edasi?"

„Pärast nägi mu poeg, kuidas lord Whiteman automobiili istus ühe noorhärraga ja merekaldal olewa lossi juure sõitis."

„Nädal aega tagasi."

„Millal see oli?"

„Idioot!“ hüüdis salapolitseinik, „arwad sa, et ta ootab meid selles lossis? Mine kuradile omi awaldustega, tola.“

„Oodake, sir. Mu poeg tuli eile Amsterdamist ja nägi jälle lordi panga juures ... Kuidas ta seda panka nimetas? Ah ja — „Unionpank“, lausus wanamees ja ninaselga sügades aewastas rusikasse.

Salapolitseinik naeratas.

„Kus su poeg siis on?“

„Kodus Whitechapelis.“

„Sõidame ta juure,“ ütles Konradi laua tagant tõustes ja rewolwrit püksitasku torgates kõlistas teenijale.

Astus sisse neeger.

„Automobiil!“ sõnas Mac sellele ja wõttes mütsi pani ta pähe.

„Lähme, wana naeris,“ pööras ta kõrtsmiku poole ja keskkotta wiiwat ust lahti tõugates lisas: „Kui sa waletasid, lendab sulle kogu surwoodil olewa pojaga.“

Wanamees pani käed rinnale ja tõusis.

„Hi-hi-hi. Lock ei waleta, sir,“ ütles ta ukse poole minnes.

„Hüwa küll, eks näeme seda.“

Kui salapolitseinik ja kõrtsmik autosse istusid, eraldus maja seina juurest tume ajalehemüüja figuur.

Edasikihutawale salapolitseiniku autole kihutas järele mototsiklet temas istuwa ajalehemüüjaga.

Mac pani seda nähtust tähele.

„Jälgitakse,“ mõtles ta, automobiili tagaaknast wälja waadates ja juhi poole pöördes ütles: „Andke kiirust juure — et mototsiklet maha jääks.“

Neljakümnejõuline „Pejaut“ tormas metsikult mööda uduseid Londoni tänawaid.

„Maha jääb, wõrukael,“ muigas salapolitseinik, märgates kuidas mototsikleti laternatuli wähenes.

Wiltuse, nagu äraklopitud kiwimaja ees jäi auto seisma.

Wanamees astus esimesena wälja ja tuigerdas trepi poole, mis keldri wiis.

Mac pani browningu palitutasku ja järgis Lockile.

Salaurka-kõrtsi pärani awatud uksest lõi w[illegible]u niiskuse ja wingu lehk.

„Tulge mu järele, sir," ütles Lock poolpimedas koridoris krigisewat ust awades.

Mac wõttis taskust elektrilaterna ja üle seinte libises walguswööt, peatus kiwitahwleist põrandal ja paljuil ustel.

Uste tagant kuuldus naiste naeru, joobunute kõnelust, keegi käätsutas wiiulit ja laulis wiletsasti.

Wanamees jäi ühe ukse ees seisma, millele oli kirjutatud:

„Jim Lock 1882."

„Waat' mu korter," ütles kõrtsmik ja tõukas jalaga ukse pihta.

Salapolitseinik astus keldrituppa.

Laual põles lamp ja selle ees istus tüse poiss madrusepluusis ja weetis kassipojaga aega.

Nähes sisseastuwat Maci, wiskas tüüp kassi põrandale ja tõusis.

Ärajoodud, karwane ja räpane nägu suure werejooksuga põsenukkide alla oli kole.

„Waat' mu poeg," ütles Lock ainsama tooli juure minnes ja istet kuuehõlmaga pühkides, ütles salapolitseinikule: „Palun istuge, sir."

Poiss muigas ärapaistetanud näopoolega ja ütles kähisewal passihäälel:

„Lock, teisejärgu madrus."

„Teie teate midagi nende „16" bandiitide asjas?" küsis Konrady piipu tõmmates ja „teisejärgu madrusele" waadates.

„Saadan wõtku, arusaadawalt, tean. Ma nägin, karrambo, seda lord Whitemani. Oo, ma oleksin ta kinni püüdnud!" kõneles madrus passihäälel, kuna ta punakad silmaterad wihaselt läikisid.

„Kus teie teda nägite?" küsis Mac toolile istudes.

„Hollandis nägin teda saadanat. Kaks korda nägin ... Ma wõin teile näidata lossi, kus ta elab ..."

„Õigemini, kus ta elas," katkestas teda salapolitseinik, „nüüd on tal juba „korter" oma äraneetud „Torpeedol".

„Kuid ta korter on siiski seal," ütles madrus, [illegible]hajselt äranäritud tubakat põranale sülitades ja ainsama akna juure minnes wõttis sealt whisky pudeli.

Walas plekkkruusi whiskyt ja jõi.

Wanamees laskus kastidest ja laudadest kokkulöödud sängile, wiskas jalast puutaldadega kamashid ja urises, pojale waadates:

„Ära joo, tõbras, jälle weristad oma näo ära."

„Waiki, saadan," hammustas poeg akna juurest wastu ja pani nagu meeleldi pudelikaela suu juure.

Mac tõusis kannatamatult.

„Ma tulin siia asja pärast, aga mitte teie sõimu kuulama," jõnas ta ärritatult. „Jutustage."

„Ohoo! Härra salapolitseinik wihastab," ütles madrus naeratades ja pani pudeli aknale.

Läks laua juure ja istus selle äärele.

„Mida oleks teil waja teada?" küsis ta häbematult.

„Kas wõite teie homme hommikul kell kolm aerodroomil olla. Arusaadaw, et kainelt," ütles salapolitseinik.

„Oo, karrambo, muidugi wõin — kui mulle hästi maksate. Ma ei armasta tasuta töötada," wastas Lock-poeg ja torkas põsetaha tüki tubakat.

„Kui teie andmeil põhja all on, maksan ma teile wiissada naela," lausus Konrady, läbitungiwalt madrusele waadates.

„Wiissada naela? Mu Jumal!" hüüdis wanamees rõõmsalt.

„Mida sa kudrutad?" ütles poeg wihaselt isale. „Ega sa, wana kurat, aerodroomile ei lähe."

Wanamees wehkles rutusti kätega:

„Ma rõõmustan ju su eest... Hi-hi-hi."

„On mulle su rõõmu waja," urises madrus wihaselt ja sülitas kõwasti.

„Nõnda siis, ootan teid täpselt kell kolm," ütles salapolitseinik. „Palun kaine olla. Kas saite aru?"

„On nõnda!" sõnas madrus tõustes ja kätt whisky juure pannes lisas: „Palun käsirahakesekes."

„Ärge andke talle, sir, joob end täis," hüüdis tõustes ehmunud wana Lock.

„Ja ei annagi!" ütles salapolitseinik otsustawalt. „Homme õhtul kõik, kui andmed õiged ja täpsed on."

„Rehkendage juba sellega, härra salapolitseinik, et wiissada naela

on mu oma. Ma tean seda kohta. Töötasin seal neli kuud vabrikus. Loss pole elamiskõlbulik. Ta omanik elab Indias," lausus madrus, patsutas familjaarselt salapolitseiniku õlale ja naeris: „Ha-ha-ha. Tabame, tabame ta, härra salapolitseinik."

Mac naeris tagasihoidlikult ja vanamehe poole pöörates ütles:

„Jim, pea meeles, kui sa kogu selle loo oma pojaga oled välja mõelnud, ei ole sul Scotland Yardist möödapääsu."

„Mis te ometi mõtlete, mis te arvate, sir. Ma olen, nagu teiegi, patrioot. Meie soovime ka pojaga päästa maailma nende bandiitide käest," ütles vanamees, ruttu silmi pilgutades.

„Nägemiseni," lausus salapolitseinik ja suundus ukse poole. Võttis taskust elektrilambi.

Madrus saatis teda kuni trepini ja avas ukse.

Õhtuviludus lõi salapolitseiniku näkku.

Ta astus keldrist paneelile ja auto juure minnes ütles juhile:

„Scotland Yardi."

Laskudes auto istmele, naeratas ta rahulolevalt:

„Ta andmed tõestavad mu omi. Lord Whiteman on Hollandis. Tähendab, sellel Voicienne'il on õigus. Peab tast ette ruttama."

Sigarit suitsetades, laskus salapolitseinik auto nurka ja roosilised mõtted keerlesid ta peas:

„Kui mul õnnestub neid Hollandis tabada... „Torpeedo" ja nende hävitajate baas kindlaks teha — Paneuroopa on päästetud. Mõni tonn lõhkeaineid sinna lossi ja lõpp „16". Ha-ha-ha. Vaene Voicienne jääb pika ninaga! Homme teele! Aga sellele madrusele võib ka tuhat naela anda."

Autost veeres mööda mototsikklett.

Keeras tagasi ja, salapolitseiniku autost möödudes, peatas viivuks käiku.

Avatud automobiili aknast lendas sisse midagi valget ja langes vastu Maci põlve, lüües põrandale.

„Mis üllatus see on?" pomises salapolitseinik mõistatuses, ümbriku poole kumardades.

„Kiri? Mis lugu see on? Sõidul peal posti saada? Mida see tähendab?" mõtles ta imestanult, ümbrikut avades.

„Teil on wajalik homme hommikul aerodroomil olla. Kell kolm. Teated „16" asupaiga kohta saate aeroplaanil. Mä olen nõus teile abi andma. Teie olete õigel teel. Kuid tõde ja häädus pühitsewad wõitu. Mu isikus leiate teie sõbra. Ma olen nõus wiima teid lord Whitemani saladuslikku lossi ja weenma, et ta pole bandiit ega röõwel, waid ideeline wõitleja inimkonna orjaahelaist wabastatud waimu eest. Kõrtsmik Locki poeg saadab teid kuueteistkümne „Suurte Töökodade" rajooni. Saatke ta tagasi pärast teate saamist mu käest. Teid ei ähwarda mingisugune hädaoht. Lord Whiteman wõtab rõõmsasti wastu Pan-Euroopa esimese salapolitseiniku.

Üks „kuueteistkümnest".

„Osawasti!" hüüdis salapolitseinik, saladusliku korrespondendi kirja lugedes. „Waat' see on osawasti! Terroristid ise pakuwad mulle abi. Kust, kurat wõtku, teawad nad mu Hollandi sõidu kawatsust?"

Ta luges kirja weel kord läbi.

„On kirjutatud kindla käekirjaga. Intelligentne. „16" plankétil," mõtiskeles endamisi hämmastunud salapolitseinik. „Tähendab, mind on kogu aeg jälgitud. Aga kust nad teawad, et ma tahan Hollandi sõita? ... Lubawad abi... No, pole nii — ma ei ole loll. See on prowokatsiooni mäng."

Konrady peitis kirja tasku, muigas ja ütles autojuhile:

„Tagasi, koju."

„Ma lähen Scotland Yardi chefi juure pärast kummalise loo selgitust. Aeg kannatab," mõtles Konrady, talle omast rahu jälle tagasi saades. „Aga see „16" on päris inimkonna nuhtlus. Waat' jaaks jelle auwäärt lord Whitemani kätte ja elektritoolile. Araneetud „Torpeedo" kogu ta ekipaashiga õhku lasta. Hää küll, hüwa, küll ma need bandiidid „rahustan".

Kui auto „Kuulsuse" platsile weeres ja silme ette kerkis sõjaministeeriumi hoone esikülg, käskis Konrady juhil peaukse ette sõita.

Maja seinale, ekraanile, oli suurte walgete tähtedega kirjutatud mustale foonile kindralstaabi kokkuwõtted, mida anti edasi iga poole tunni pärast Pan-Euroopa sõjawägede ülemjuhataja peakorterist kindral Burmans'i poolt.

Waatamata suurele wihmawalingule, oli ministeeriumihoone ees määratu rahwamurd.

„Nell kuus kakskümmend minutit algasid kindral Stawrowskij ja Khan-Tshun-Lingi wäed pealetungi, lüües segi meie 27. ja 25. armeed. Pan-Aasia on lahingusse wisanud paremad jõud. Lääneармee kindral Pawlowi juhatuse all tungis Saksa ühisriikide piirkonda ja wõttis oma alla Pooseni. Ühendatud Poola wolonteeride armee ja kindral Linzenbergi korpus tungisid Kiiewi ja liiguwad kindral Samoilowi awangardide poole. Warssawi-Lodzi rajoonis on gaasiattaagid wenelaste poolt. Wladiwostokist saadi teade, et „Torpeedo" uputas Kollases meres Pan-Euroopa koloniidewäe kolmkümmendneli transportlaewa. Kindralite Mac Connedy ja Fochеri wäed on pealetungi alustanud. On ära wõetud Wlazlowsk, Grodno ja Iwangorod. Pan-Euroopa lendurid wiskasid Moskwa peale keemilisi pomme. Gaston Morlaine häwitas õhuristleja „Witjas 166", Kronstadti fortide kohal on lastud maha kaheksateistkümmend wenelase walweaparaati. Hiinas, Jaapanis, Koreas ja Mandshuurias on mobiliseeritud kõik, kes sõjariistu jaksawad kanda. Markiis Ischii on nimetatud Pan-Aasia okupatsiooniwägede marshaliks. Pan-Euroopa sõjanõukogu on weendunud, et kahe nädala pärast on sõda wõidukalt lõppenud ja asiaadid ühendatud riikide piiridest wälja aetud. Kodanikud, rahu ja usku alatud püha ettewõttesse.

Pan-Euroopa Liidu sõjanõukogu. Peakorter. Amien,"

luges Konrady, autost wälja astudes.

„Asjad muutuwad põnewaks," mõtles ta murelikult. „No ütle aga, missugune, see äraneetud bandiit on. Kolmkümmendneli transport laskis põhja, saadana Kain."

Ta läks ruttu trepist üles ministeeriumi ukse juure ja õeldes tugewakaswulisile shoti grenadeeridele märgusõna, läks ta ülesse.

Wiskas ligunenud palitu uksehoidja kätele ja läks järgmisele korrale.

„Kandke mu siiatulekust kindral Metchenerile ette," ütles salapolitseinik korrapidajale adjutandile ja laskus wastuwõttetoas diiwanile.

Mööbli walgusest ülekallatud koridori sõelusid käskjalad, ohwitserid ja sõdurid.

Kõigi näod olid karmid, erutatud — sõda oli juba wajutanud neile inimesile oma pitseri.

„Kindral palub teid," ütles juureastuw ohwitser kätt kiiwri ääre tõstes salapolitseinikule.

Salapolitseinik tõusis ja jälgis adjutandile.

Laudadega täidetud määratumas kabinetis wõttis ta wastu pikk, tugew Kanada küttide riwimundris kindral — Archibald Metchener.

„Tere, ekstsellents," teretas Konrady aupaklikult kindralit. „Andestage, et segan teid, kuid mul on tähtis asi ja ilma teie kaasabita ei saa ma hakkama."

„Milles seisab asi?" küsis kindral, läbi prillide salapolitseinikule waadates ja käega tugitoolile näidates lausus: „Istuge, mister. Ma kuulen."

„Tänan, ekstsellents," lausus salapolitseinik, peaga kumardades ja seisma jäädes ütles: „Ma palun teie luba Hollandi armee juhile telegrafeerida, et antaks mu nõudmisel mulle käsutada sõjawäe üksus ja minöörid."

„Milleks seda, mister Konrady?" küsis kindral, halle kulme krimpsutades.

„Ma lähen sinna „16" asjas. Tagajärgedest teatan raadiotelegrammiga, ekstsellents," wastas salapolitseinik.

„Palju siis teile waja on: rühm, kompanii, rügement?"

„Ei tea weel. Andke mulle ainult õigus tarwiduse järele wälja nõuda," ütles salapolitseinik waewalt märgatawa kummalise naeratusega.

„On teil andmed, et nende baas seal on?" küsis kindral, läbitungiwalt Macile waadates.

„Ei!" hüüdis salapolitseinik.

„Aga mida siis?"

„See on esialgul saladus, ekstsellents," lausus salapolitseinik meelitawalt. „Uskuge, kindral, ma ei wõi praegu midagi öelda. Kuid homme kell 5 päewal annan ma Pan-Euroopale teada."

„Hea küll. Palun teid üks sekund oodata, ma annan teile kohe

käsukirja," ütles kindral ja, kirjutuslaua juure minnes, istus. Keeras lambi põlema. Kirjutas blokknooti lehele:

„Kirjutan ette 30. armee komandörile selle ettenäitajale kõigiti abiks olla. Peensused teatan shiffriga.

93491. Kindral Metchner. 96471.

„Armee peastaapi jõudes andke kindral van der Haagile edasi mu wennalik terwitus ja see paber. Kõik on teie käsutada, mister. Soowin edu," ütles kindral, ettekirjutust salapolitseinikule andes, ja ta energilisel näol peegeldus rõõm. Ta sirutas Macile käe.

„Tänan, kindral. Ma olen selle mõtte poole kaldumas, et need bandiidid peagi Pan-Euroopa tribunaali ees seisawad, aga nende „Walitseja" istub trooni asemel elektritoolile," lausus salapolitseinik kaaluwalt, kindrali kätt surudes.

„Soowin edu! Õnn kaasa!" ütles kindral erutuses. „Ma loodan teie kogemustele ja talendile."

„Kõigeparemat, kindral".

„Head õnne, mister Konrady."

Salapolitseinik kumardas, jättes kindrali arusaamatusse.

Mac ruttas peaaegu jookstes platsile.

Istus autosse ja sõnas juhile:

„Koju. Ja nelja tunni pärast aerodroomile."

— — — — — — — — — —

Hallikaswalge udu ujus aerodroomil, keerles sawaanide ümber angaaride kohal; ja walwurid seisid wintpüssidega, otsekui wiirastused niiskusest hõbetatud kiiwreis.

Maci auto wuras aerodroomile.

Wäljaastudes läks salapolitseinik patrulli juure, kes seisis wärawa ligidal kuulipilduja juures.

„Seisa! Kes tuleb?" hüüdis walwur möirgawalt udust.

„Muskat! Lukk!" wastas salapolitseinik laskewalmis wintpüssiga ligiastuwale sõdurile.

„Märgusõna?" kordas sõdur, püssi käekõrwale pannes.

„Kuus kaks kuus neli," wastas Mac," nahk-kottpükste taskust piipu wõttes.

„Jah, iirlane," wastas salapolitseinik, „no on aga udu."

„Ärge kõnelge kohe. Kontideni tungib, äraneetu," urises walwur, „meie pidasime siin ühe tüübi kinni. Ootab teid."

„Ahaa! Kas on joobnud?" küsis salapolitseinik, piipu suitsetades.

„Ei, ta, näru, on kaine, mister."

„Hüwa. See on mu mehaanik... Joodik? kuid hea elektrotehnik. Wiin ta sõjawäkke," lausus salapolitseinik Locki kohta.

„Kus ta siis on?" küsis salapolitseinik walwurilt.

„Walwekonna ruumis, mister."

Walwur andis wile.

Kuuldusid sammud.

Läikis laterna walgus ja udust eraldus teise walwuri kogu.

„Tommi, saatke härra kapten angaari nr. 9 juure ja laske too tüüp wälja. Tal on, nagu selgub, õigus," ütles esimene walwur walwepukkast wäljatulnule.

„Juba olen „kapteniks" ülendatud," mõtles salapolitseinik endamisi ja naeratas rahuloldawalt.

„Kuulen," kõlas udust ja latern kustus.

Keegi wõttis salapolitseinikul käest ja juhtis enda järele.

Lakkus wesi jalge all.

Krigises rand — salapolitseinik tundis jalge all kindlat pinda.

Läksid sammu sada edasi — udust paistsid angaari tuled.

„Waat' angaar number 9, härra kapten," ütles sõdur ja, salapolitseiniku kätt lahti lastes, möirgas kisendada:

„Wõtke wastu, seersant Milton!"

Angaari uksed awanesid ja walgusewööst astus wälja pilot.

Salapolitseinik läks ta juure ja ainult tahtis küsida ta käest, kas pole hädaohtlik niisuguse uduga sõita, kui keegi teda tagant hüüdis:

„Mister Konrady, mister Konrady, need kuradid rebiwad mind kättpidi... Kus te olete?"

„Ärge kisage nii kõwasti, tulge siia," lausus salapolitseinik, hüüde peale pöördudes, wäga hästi Locki passihäält ära tundes.

Sõimates ja walwurite käest lahti rabeledes, sammus madrus angaari poole.

„On see teie mehaanik?" küsis üks walwureid salapolitseinikult.

„Jah, see ta on. Ma unustasin staabis teatamast, et wõtan ta

endaga kaasa," wastas salapolitseinik, wihast moonutatud näoga Lockile waadates.

„Me pidasime ta walweahelikku juures kinni ja küsisime staabist järele, mis ta'ga teha. Hea, et ta teie nime nimetas, kapten. Siis käskis korrapidaja ohwitser ta teie tulekuni kinni pidada. Tola on ta friski, kapten. Peaaegu oleks kuuli saanud. Meie kisendame: „Seisa!", ta läheb aga edasi ja kisab, et tal on waja angaari pääseda," selgitas üks walwureid heasüdamlikult Locki juhtumust.

„Karrambo," kiristas Lock läbi hammaste, „ma olen aus inimene, aga nemad wõtawad mundkui „kirbu" otsa."

„Hüwa küll, jatkub sul laiutamiseist," kattestas salapolitseinik, „mine angaari ja riietu."

Madrus sülitas ja urises:

„Kuradid, ma olen kasulik inimene, aga nad."

„Tänu teile, iirlased, abi eest," pöördus ebakapten — Mac — sõdurite poole.

„Oleme rõõmsad püüdes," wastasid need kooris, käsi kiiwrite juure tõstes.

Salapolitseinik ja külmast puristaw madrus astusid angaari, kus mehaanikud tuhandejõulist aeroplaani lennuwalmis seadsid.

Lendur terwitas salapolitseinikku sõjaliselikult ja ta huulil mängles põlglik naeratus, kui „mehaanikule" waatas.

Lendur oli noor, ilus, peenete näojoontega, brünett õhuwäe leitnant. Ta rinnal ilutses „Victoria" orden ja mitu sõjawäelist aumärki.

„Härra leitnant, kas udu ei sega meid?" küsis salapolitseinik, kustutades sõrmega piipu.

„Ei, härra kapten! Wellingtoni aparaat näitab täpselt ja eksimatult reisisuuna," wastas pilot, „ja pealegi, tunni ehk paari pärast on udu kadunud."

„Wäga hea. Marsruut — Hollandi, härra leitnant," ütles salapolitseinik, nahkkiiwri rihmu kinnitades.

„Tean, härra kapten."

„Kust?" hüüdis Mac imestusega.

„Mulle anti staabist telefoniga teada."

„Kes andis edasi?"

„Staabi korrapidaja."

„Wõimal?" küsis salapolitseinik, segaseks minnes.

„Eile kell pool üheksa, härra kapten."

See pani salapolitseiniku mõtlema.

Ta ei uskunud omi kõrwu.

„Mis pagana lugu see on? Kõik on teada. Iga mu samm on teatud," mõtles ta erutatult.

Ta kompas browningut taskus.

Süda tõmbus kokku kummaliselt külmuselt. Et end mitte wälja anda, hakkas ta kõwasti naerma ja hüüdis:

„Ha-ha-ha. Unustasin täiesti. Ma ju ise rääkisin kindral Metchenerile oma reisu sihist — Hollandi. Ja nüüd unustasin. Ha-ha-ha. Waat' mida need naised tähendawad. Teie, härra leitnant, saate m'ust aru — ma olen alles wiiendat päewa abielus. Ja unustasin . . . hajameelsusest. Ha-ha-ha."

„Walmis, härra leitnant," lausus lenduri juure astuw mehaanik.

„Palun, kapten, kohale asuda," ütles lendur austusega salapolitseinikule ja, pilku Lockile heites, lisas: „Noh, mida teie ootate?" Riietuge. Riided ja kiiwer on riiulil. Smith, aidake „kolleegat"."

Mehaanik astus riiuli juure, kus asetus mehaanikute riietetagawara ja wõttes sealt komplekti, mis koosnes flanellsärgist, kuuest, nahkpüksteist ja kiiwrist, tuli tagasi Locki juure.

„Riietuge," ütles talle mehaanik.

Lock hakkas omi räbalaid ära wõtma.

Nohises ja puhkis — rahulolematusest.

Kuid riietus siiski.

„No, sa oled mul päris lendur!" naljatas salapolitseinik, nähes madrust sõjawäe awiomehaaniku riides.

„Karramba! Püksid on laiad, otsekui naiste seelik," urises ta end waadeldes.

„Kohtadele!" kõlas lenduri komando. „Lennuwalmis!"

Kaks mehaanikut istusid kabiini.

Salapolitseinik ja Lock aeroplaani korpuse keskkohal olewasse kajutisse, lendur asus oma kohale.

Keerlesid propellerid ja angaarist jooksis wälja teraslind.

Kiskus enda lahti niiskest maapinnast.

Tõusis õhku ja kadus lääne poole.

Lock waikis, surus selja wastu tugitooli, ta lõug wärises hirmust ja ajuti silmigi sulgedes pomises ta:

„Issand, päästa ja hoia. Waat' lendab, saadan. Ai-ai . . . kole."

Salapolitseinik ei suutnud mõista kellegi mõistatuslikku kõikteadmist.

Pingutades mõtteid maksimumini, ei suutnud ta siiski selgitada, millisel teel too Keegi teab ta kawatsusi.

„See joomar ei suudaks isegi, kui soowiks, kellegile midagi teada anda," mõtles ta, tugitoolis wiibiwa Locki kehakale kogule waadates, „siin on midagi mõistatuslikult kummalist. Selles mängus on kahtlemata „16" liikmed teatud osi mängimas. Seda halwem neile. Mäng on alatud. Läheme „va banque"!"

Ta waatas alla — seal puhkas London hämaras unes — sõda kustutas selle imelinna tuled.

Lock toetus peaga wastu kajuti seina ja, nähtawasti juba olukorraga harjudes, jäi magama, pannes jõurikkad, tugewate lihakstega käed rinnale.

Wastu kajuti aknaid peksis tuul — monotoonselt ja raskelt hulus tuul gondooli otsas.

Maci peast ei lahkunud mõte saladuslikust „16" korrespondendistliikmest.

„Kitselt on see lõks?" lõikas teraw mõte läbi, südamesse, otsekui habemega. „Waja oleks olnud ikka Woicienne'ile teatada ja ta'ga seltsis sellele ekspeditsioonile sõita. Kummaline, wäga kummaline on see lahkus lord Whitemani poolt. Ei ole kahtlust — need on ta nägematud agendid, kes mind jälgiwad. Ja nähtawasti on nad kõikjal."

Locki pea langes rinnale — ta norskas kõwasti unes.

„Waat' leidus ka abiline," pomises salapolitseinik, „mehaanikule" waadates, kes huuli liigutas. „Wõib olla Whitemani palgatud? Kuid ei, sarnaseid idioote ei palgata sellasteks asjadeks. Poiss ikka teab losfi. Scotland Yardi ja prantslaste kokkuwõtted lähewad ühte. Neil pole teist asupaika, kui Hollandi. Hüwa, lord Whitemann, waatame, kes kellegi kinni nabib?"

Äkitselt kostus ta kõrwu hiiglatiibade kahin. Ta kormas akna juure.

Surus näo wastu owaalseid aknaid.

Tardus hirmust.

„Torpeedo," hüüdis ta hämmastunult üle terwe kajuti.

Kahesaja meetri kõrgusel keerles nende peal imelind, kombates prosphektoriga aeroplaani, millel sõitis Mac.

„Miks kisad, karrambo?" sõimas Lock, unest ärgates ja Macile silmi jõllitades.

„Tuld!" hüüdis lendur ühele mehaanikule, kes biplaanil kuulipilduri kohuseid täitis.

Terawalt ta-tatas soomuskatud kuulipilduja.

Sajanded kuulid lendasid „Torpeedosse".

Lock hüppas püsti.

Söösiis kuulipilduja juure.

„Ärge laske! Me hukkume! Kuulge, „ta" wiskab me peale oma „nitroliin"-pommi ja meie oleme kadunud," möirgas ta wihaselt, silmi pööritades.

„Wait olla!" sõnas salapolitseinik terawalt ja suundus lenduri kajuti poole.

Salapolitseiniku pea kohal kajas kuiw plõksatus — sihises, otsekui oleks walanud wihma.

Ta waatas ülespoole.

Wiolett-tuli puuris läbi biplaani katuse.

Peenike kiir, otsekui põueoda, libises lenduri kajuti.

Lenduri näol peegeldus hirm.

Käed surusid konwulsiiwselt tüüri.

„Mootorid jäid seisma," lausus ta kähisewalt ja waatas hirmuga usfitaolisele tulele, mida oleks nagu ülalt juhitud ja mis puudutas magnetot.

„Magneto sulab, waadake," ütles ta üllatatud salapolitseinikule, „waadake, propellerid waikiwad."

„Miks?" küsis Mac lühidalt.

„Ta" sulatas mootorid. Muutis magneto tuhaks. Istuge...

„Ma püüan alla liugleda," wastas lendur erutuses ja Lockile waadates hüüdis sellele ärritatult: „Minge kohale! Mida teie siin tölplete?"

Lock naeratas häbematult:

„Aga ma waat' tahan näha, kuidas teie alla liuglete. .. Ha-ha-ha. Nüüdsama haaratakse teid wõrgu sisse ja weetakse üles. Asjatult ärritute. „Maailma Walitseja" on selle eest hoolitsenud."

„Mida sa pomised, idioot?" küsis salapoliteinik, madruse kummalisi sõnu mitte mõistes.

„Aga waadake, härra salapolitseinik," wastas Lock eksitamatult ja torkas sõrmega aknaisse-illuminaatoreisse.

„Waadake! Meie oleme tõestigi wõrgu

„Waadake! Meie oleme tõesti wõrgu sisse mässitud. Mida see tähendab?", hüüdis salapolitseinik.

Lendur ja mehaanik sööstsid akna juure.

Metallwõrk, walmistatud peenikesist rõngaist, haaris ümber aeroplaani.

Oli näha kuidas rõngad pingutusist paendusid.

Biplan pragises, otsegu hiiglapihtide wahel.

„Nõnda siis, meie oleme kinniwõetud... elusalt," lausus lendur [illegible] käsi põlwile lastes. „Kuulete, seal ragisewad mu „Iwonne'i" tiiwad. See äraneetud „Torpedo" on meid kätte saanud."

„Raadiogramm! Ma usun, ligiduses on mõni meie walwelaew. Saadame raadiotelegrammi," pani salapolitseinik ette ja enesewalitsust kaotades, pööras naerwa madruse poole: „Mida teie rõõmustate, ah? Mis osa teie siin mängite, prowokaator? Kust teate teie seda wõrgu asja?"

Lock kehitas õlgu wastuseks ja wõttis kõigesuurema rahuga taskust piibu.

Wõttes tubakatoosi hakkas ta piipu toppima.

„Ma küsisin, nähtawasti, teie käest, Lock?", pööris salapolitseinik uuesti ta poole.

„Nähtawasti jah. Oodake, ma tõmban enne piipu, siis kõnelen. Ma ei armasta ilma piibuta suus kõneleda... He-he-he. Merewäelaste moodi," wastas Lock ükskõikselt.

„Siin on keelatud suitsetada!", hüüdis lendur. „Kas teie ei tea, et aeroplaanil on see keelatud?"

„Aeroplaanil?" Kas see karbike sissemuljutud külgedega ja tiibadega on kah aeroplaan?", sõnas Lock küüniliselt, kawalalt pilku lendurile heites. „Eksite, lendur, nüüd on teil „kaan peal". Olete wõrku joowinud ja nüüd olge wait. Aga muidu wõin ma wõtta abinõud tarwitusele."

See pilge purustas salapolitseiniku rahu. Ta haaris rewolwri ja Locki peale sihtides hüüdis:

„Waikida! Wõi?"

Lock hüüdis:

„Kas teie juba ammu, mister Konrady, tegutsete rewolwriga, milles kuule pole?", küsis Lock nagu möödaminnes ja suitsetas, igasuguse keelu tähelepanemata jättes.

Salapolitseinik oli nagu tumm.

Waatas kuulihoidjasse — tühi.

Mitte ainustki padrunit.

„Mis pagana lugu see on," mõtles ta hämmastades.

„Jätke suitsetamine," hüüdis lendur wihaselt ja tõusis.

„Mis teie kisendate, härra leitnant, ah? Kellega teie nõnda räägite?", küsis madrus käsa tasku torgates ja naeris täiest kõrist. „Ha-ha-ha. Teie pole mulle ülemus!"

Äkilise liigutusega haaras Mac madrusel suust piibu ja wiskas awatud luugist wälja.

„Ah, nõnda?", küsis Lock ja ta silmad lõid läikima.

„Jah. Häbematutega käiakse nõnda ümber!", wastas Mac energiliselt ja rewolrit tasku torgates suundus okna juure biplani tüüri juures.

„Härrased! „16" nimel käsen teil wiibimata saata teie shifriga raadiogrammi admiral Bittyle," lausus Lock ootamatult ja parukat ärawisates lisas naeratusega: „Nüüd käsutan mina."

Kõik waatasid hämmastunult ta otsa.

Salapolitseinik oli otsegu wälgust rabatud: ta ees seisis Vincent Voicienne, ta „konkurent".

„Ha-ha-ah! Nuh, kuidas teile meeldib, mister Konrady, mu wäikene

intermeedium?" Ei oodanud, ah?", küsis Lock hämmastunult kolleega juure minnes.

„Voicienne?! Waat' ei ootanud!", hüüdis salapolitseinik imestuses ja ulatas endisele madrusele käe. „Kuid olete teie aga siiski naljahammas."

„Ma oskan mõnikord naljatada," oli Voicienne nõus, tugewasti Maci kätt surudes, „aga nüüd, mister, on waja aru pidada, kuidas edasi tegutseda. Meie järgneme nüüd „Torpeedole" ja otsekohe lordile külla."

„Kust teie, kuradi pihta, kõik teadsite ja teate?", küsis Mac kolleegalt, kummalise kahtlusega teda waadeldes.

„See on saladus, kallis kaaswend. Tunni-poolteise pärast oleme lossis „Lirondelles". Meid tuuakse saali ja sunnitakse allakirjutama Paneuroopa huwidele teenimisest keeldumise aktile."

„Kes sunnib?", küsis Mac tulisädemena süttides.

„Maailma Walitseja, isand. Enne Londoni sõitu oli mul temaga läbirääkimine," ütles Voicienne ja, wõttes salapolitseiniku käealt, wiis ta tugitoolide juure kabiini nurka.

„Teil oli temaga nõupidamine? Kus", hüüdis Mac kaswawas erutuses.

„Õhus, mister Konrady."

„See on, kuidas?"

„Torpeedol", isand... Waadake nüüd, ma olen „16" aktiiwseid liikmeid," seletas Voicienne mõistatuse ette asetatud Macile ja piloti poole pöördudes, ütles tollele:

„Härra leitnant, palun teid siia."

Lendur allus.

Kõigi kolme tugitoolidele istudes algas Voicienne:

„Isandad, lubage teile selgitada need motiiwid, mis tõukasid mind keelduma wõitlusest lord Whitemaniga... Meie kõik eksime raskesti, kui mõtleme, et on tegemist harilikku awantüristide salgaga wõi roimaritega. Wõin teile kinnitada. Organisatsiooni „16" miikmeiks seisawad kõrgestiharitud ideelised gentlemanid, õpetlased, filosoofid ja inimesed, kes kannawad kultuuriloojate nime... See organisatsioon arwestab nüüd üheksa miljoni kaasatundja liikmega, kuigi kõik „16" plaanide täide-

wiimine teostatakse ainult kuueteistkümne liikme poolt . . . Ma tulin teie juure, mister Konrady, just selle eriülesandega, et teid Maailma Walitseja juure wiia. Ja wõin teid edu puhul terwitada. Lord Whiteman ei wiiwita teid kaasatundjate-liikmete nimekirja märkimast. Teie meeldite talle. Teid aga, härra leitnant, määrame lenduriks meie uue helicanteroise peale. Waat' see on masin. 20.000 hobusejõudu. Ei mingisugust edasijooksu lendutõusuks. Otsekohe õhku ja asi on walmis! Lennukiirus kolmsada kilomeetrit tunnis! Kandejõud 400 tonni. Wiis kahurit „X"tüüpi! Purustamata soomuskate ja „surmakiired" ninas. See on masin!"

Lendur ja Mac wahetasid pilke, neid pani äärmiselt imestama nii Voicienne waimustus „16" organisatsiooni, samuti ka aeroplaani wastu, millest nii uskumata kiitwalt kõneles nende ees istuw salapolitseinik.

„Wäga hea! Kuid selgitage mulle, mis saab meist. kui me nõus ei ole?", küsis Mac tungiwalt Voicienne'i peale waadates.

See muigas.

„Teie jääte lordi külalisteks. Ja ainult."

„See on, kuidas? Kas meid wägiwallaga sunnitakse wõi mis?", sai lendur ägedaks.

„Ei, mitte sugugi, härra leitnant. Mingisugust wägiwaida. Teie olete, lihtsalt külas. Hea, meeldiw seltskond! Esimeseklassi köök! Weinid — suurepärased! Raamatukogu, mis koosneb 150.000 köitest. Keegel . . . Lawntennis. Biljard . . . Gümnastika saal. Noh, mis teie weel tahate? Teie olete liig nõudlik peremehe wastu, kelle külalne olete peatselt, isand," wastas Voicienne heasüdamlikult ja taskuid mööda kobades tõmbas wälja alumiiniumist karbikese.

„Aga ma olen juba näljane," ütles ta karbikest awades, „kas teie ei soowiks süüa?"

„Mis see on?", küsis Mac, waadates tumepruuni wärwi kuuenurgelistele tabletikestele, mis olid reastiku karbikesse asetet.

„Ühest tabletikesest jatkub teile, mulle kulub aga kaks. Ma armastan tugewasti süüa. Kui soowite nende koosseisu teada, siis küsige doktor Swanilt. Ta on nende leidur. Nõnda nimetataksegi — doktor Swani „elu tabletid". Palun maitsege. Kandes endaga sarnase karbikese kuuekümne tabletiga jatkub ühele indiwiiduumile kaheks kuuks, aga

mulle üheks. Ha-ha-ha!", wastas Voicienne naerma pahwatades ja nähes, et Mac ja lendur ta „toidule" kahtlaselt waatasid, wõttis ühe tableti ja pani nende sõnadega suhu: „parem igasugusest beafsteakist à la Monaco, aga peamiselt, kõhule on kerge. Iseäranis meie seisukorra juures."

Alles nüüd kiindus Maci tähelepanu ühele kummalisele nähtusele: Voicienne nägu noorenes, kortsud otsegu kadusid ja huuled omasid nooruslikku wärskust ja roosaka jume.

„Mis pagana transformatsioon see on?", mõtles ta waadeldes otsegu loori tagant wäljailmuwat hoopis teistsugust nägu.

„Aga meie lendame weel ikka," kuuldus nurgast wäsinult lennuki mehaanika hääl.

„Ja, lendame weel edasi, noormees," ütles Voicienne tabletti neelates, „kui kohale jõuame, wõetakse meid wastu nagu sõpru."

„Waewalt küll?", kahtles Mac.

„Tean juba seda," waidles Voicienne wastu ja ulatas karbikese lendurile, „palun".

Leitnant wõttis ühe tableti ja segaselt Macile waadates küsis:

„Aga teie?"

Mac raputas eitawalt pead.

„Merci, ma ei armasta surrogaate."

„Aga teie proowige, kolleeg," soowitas Voicienne kangekaelselt ja muigas heasüdamliselt: „See pole surrogaat, waid see, mida teie harilikult jööte."

„Wõib olla," jäi Mac nõusse, kuid ei wõtnud siiski tabletti.

„Maitsew, kurat wõtku!", hüüdis pilot, „päris tõeline buljong metshärjast."

„Ja praad magustoiduga ühtlasi," ütles Voicienne waimustatult omaltpoolt ja keelega laksutades. „Maitsew, ah?"

Mac ei teadnud, kuidas reageerida Voicienne teguwiisile.

Tegelikult on ju teda ninapidi weetud, õnge otsa püütud!

„Aga kas pole ükskõik: üks juhtumus rohkem," mõtles ta, „näen wähemalt neid tüüpe ... Wõib olla saan põgeneda ja teen nende baasi awalikuks."

„On „ta" seal üleval?", küsis Mac Voicienne'ilt.

„Jah. Meie tegime lennu häwitajate eskaadri peale. Tee peal „püüdsime" teid kinni ja nüüd koju. Homme aga sõidame warakult wälja ja teeme ühe põhjaliku sarjamise prantsuse-ingilise-itaalia laewastikule," wastas Voicienne mitte ilma uhkuseta ja pannes suhu teise tableti, peitis karbikese tasku.

Maci nägu muutus pilwiseks.

Ta waatas pilotile ja ütles warjamata erutusega:

„Nähtawasti on kerge äraanda Paneuroopa huwisid mingisugustele awantüristidele."

„Palun teid end mitte unustada, mylord, teie olete nüüd Maailma Walitseja territooriumil [1]), aga mitte Paneuroopas. Siin on omad põhiseadused. Äraandmisest ei saa juttugi olla, kolleeg. Ma astusin just ideaalselt „16" liigasse ja loodan teid mu eeskujule järgnewat," wastas Voicienne rahulikult ja, kätt ülestõstes, lisas:

„See, kes on meie peakohal, on meie aastasaja suurimaid humaniste. Tuleb aeg ja teie olete tast wõlutud. Ta on tulewiku maailme walitseja. See on fakt, aga mitte utoopia. Öelge mulle, kolleeg, kas ei näi kummalisena teile, et kuusteistkümmend — kuidas teie nimetate — „awantüristi" wõidawad maailma?"

„Ei ole midagi kummalist. Neil on saatanlikud leidused. Tehnika. Saawutused. Kuid oodake weel ja nad tabatakse, nagu tabati meid," lausus Mac weendunult.

„Ha-ha-ha," itsitas Voicienne kõlawalt, „aga kas teate ka teie, et nende „mõistuse ja geeniuse laboratooriumis" on juba wäljatöötatud mudelid üleilmlise Inimese assotsiatsiooni tulewikulinnad? Kas teate ka teie, kolleeg, et kolmekümneühe tunni pärast okupeerib Panaasia kogu maa ja mere Põhja Jäämere ja Kollase mere wahel, kui Paneuroopa ainult „16" nõudmistele järele ei anna? Kas teate ka teie, kolleeg, et Panaasia wõib wälja panna wajaduse korral pool miljardi ideelist wõitlejat rahu eest! Ei, noh, ma loen siis teile „Panaasia föderatsiooni" resolutsiooni, mis on eile kell üks päewal Idaindias wastu wõetud. Kuulge, kolleeg. „Panaasia föderatsiooni sõprade nõukogu" wõttis wastu resolutsiooni mobiliseerida wastukaaluks Paneuroopa ebaausale tegewu-

[1]) alal (maa-alal).

selle kõik „Inimese õiguse ja vabaduse assotsiatsiooni" liikmed. Statistika tsentrumi viimaste andmete põhjal tõuseb liikmete arv üle 462.000, kes kõlbulikud relvu kandma. Kui Paneuroopa ei katkesta vaenulikku tegevust Panaasia rahvaste vastu, on „Panaasia sõprade nõukogu" sunnitud kiskuda rahuliku töö juurest sadatuhandeid töötajaid ja heitma neid sõjamöllu lõpuliku rahuaate võidu nimel maapeal. „Panaasia föderatsiooni sõprade nõukogu." Kuidas meeldib teile, ah? Minu arvates on see arv aukartust äratav, kas pole nii?"

„Kui tõenäolik, siis jah," vastas Mac lenduriga pilku vahetades ja vähekese mõeldes küsis: „Öelge, kolleeg, millisel teel sattusite teie sellesse liigasse?"

„Mind kutsuti asja pärast Trocaderosse, mu sõbra, tuntud advokaadi, parlamendi liikme, auleegioni ordeni kavaleri jne., jne. juure. Siis tuli „ta" kabinetti ja pani mulle ette lord Whitemani baasi avalikuks teha. Arusaadavalt nimetas „ta" end väljamõeldud nimega Indo-Hiina arkeoloogilise komisjoni liikmeks. Ma olin nõus ja meie istusime Pariis—Amsterdami õhusõidu liini biplanile ja sõitsime õnnelikult „püünisesse". „Torpedo" tabas nagu kuul meid Pas de Calais' kohal ja tassis lord Whitemani lossi. Kõik väga primitiivilt, kolleeg. Sealsamas tutvustati mind siis liiga liikmetega ja nende programmiga. Mul oli võimalus lordi raamatukogus lugeda käesoleva aastasaja suurimate saladuste saavutusi ja ütlen — olen andunud neile kogu hingega. Vaat', kolleeg, niipea kui meid vee peale lastakse ja vabastatakse sunnitud vangist võite teie ise veenduda nende põhimõtete ja püüete suurtsugususes. Kui ei, hoitakse teid nii kaua külalisels, kuni likvideeritakse verejanuline Paneuroopa," vastas Voicienne ja mööda taskuid kobades võttis padruni ja neid Macile andes lisas muiates: „Need on teie padrunid. Võtke nad. Tundes teie iseloomu, hoolitsesin ma intsidendi võimatuse üle."

„Kuidas teie nad saite?", hüüdis Mac.

„Väga lihtsalt. „Ha-ha-ha. Teie, mu sõber, külastasite eile „Hommikumaa basseini?"

„Jah, aga siis?"

„Kui teie vanni läksite, kas jäi teie revolver kabinetti?"

„Jah, jäi. Kuid kabinett oli lukustatud."

„Lubage küsida, sõber, kas teie ei ole kunagi kasutanud prohwesjor Scenes'i muukraudu?"

„Ah waat kuidas. Nüüd saan aru ... Kui kummaline aga siiski kõik on. Tähendab teie olite kõrwalruumis?"

„Täiesti õige."

„See wana-wana podograhaige. Ha-ha-ha. Teie olete imekspanuwääriline grimeerija ja imiteerija, kolleeg," lausus Mac waimustatult ja Voicienne'ile kätt ulatades lisas: „sarnasega, nagu teie, mister Voicienne, pole hirmu lord Whitemanile „külla" minna".

Voicienne surus ulatatud kätt ja saladuslikult naeratades ütles:

„Kallis kolleeg, mu käsutada on n ü ü d terwe rida nuhsusi. Nende abil wõin ma ümbermoonduda ja, kui waja, olla terwe tund surnukeha, ilma hingamata. „16" liikmeks on keegi isand. See on imetegija ja maag. Päris kalliastro. Mul on „nooruse" eleksiir. On purgike wõidega, mis tarwiduse korral katab mu näo pidalitõwe märkidega wõi põletismärkidega. Samuti on tilgad muiks imetegudeks. Ha-ha-ha. Ühe sõnaga — ma wõin nüüd olla kes tahan. Loodan, teie olete ise weendunud?"

„Oo jah. Eilne wanamees, siis joomar-madrus ja teie on täiesti lahkuminewad tüübid, kolleeg. See on kõik wäga huwitaw, kaasakiskuw. Ma ootan kannatamatult saabumist saladuslikku „Maailma Walitseja" wõimupiirkonda," hüüdis Mac tõelise waimustusega ja Voicienne'ile waadates küsis: „Kolleeg, öelge, kas meie pea sinna saabume?"

„Wiiekümnekahe minuti pära," lausus Voicienne pilku jalale heites.

„Kus teie aega teate?", küsis lendur imestusega.

„Waat' kus mul kell asub," ütles Voicienne jalga põlwele tõstes.

Ta tõstis püksisäärt wähekese ülespoole ja saapanina owaali joonistuses läikisid violettnumbrid.

„Mis pagana lugu see on? Hiilgawad sukad!" hüüdis lendur Voicienne'i jala juure kumardudes.

„Oo ei, noormees, kinganina all on kell, kuid ta hakkab hiilgama, kui ma waat' siia wajutan," wastas Voicienne ja kuuekaelust laiali lüües oli seal näha peenikeste juhede wõrk, mis olid wiinamarja kobarana kogutud.

„Mis see on?" hüüdis Mac pilguga omapärasele antennile kiindudes.

„See on raadio wastuwõtja, kolleega, kronomeeter ja „surmakiired" — kõik ühel ajal," wastas Voicienne. „Ühe „16" liikme leidus."

„Aga kuidas?" küsis Mac kõrwale põigates.

„Rinnal on mul antenn, detektor kaelas ja waat' „kiirte" patarei," wastas Voicienne taskust lakiga kaetud silindrit wõttes.

„Kui ma selle batarei „antenniga" ühendan, hakkab silinder kiiri wälja saatma ja häda sellele, kes nende mõju sfääri satub. Küllalt on walgustada nägu ja teie, mu sõber, olete kadunud. Kiired tungiwad teie südamesse läbi tuukri soomuse ja kuulide soomuskaitse. Nagu näete, kannan ma oma rinnas ja kaelas surma ja aega, kui ka ühendust wälisilmaga," lausus Voicienne ja ta sügawais silmis läikisid mingi iseäraliku uhkuse kiired.

„Kas see on ka sealt?" küsis pilot wärisewal häälel.

„Jah. „Elu ja surma saladuste lossist", mu noormees," lausus Voicienne ja tõusis.

Läks ühe illuminaatori juure ja keeras ta lahti.

„Ma annan terwituse „Maailma Walitsejale" teie nimel, härrad," ütles ta kätt silindriga illuminaatorisse pannes, „lugege ta wastust."

Lendur, Mac ja mehaanik ruttasid akende juure.

Taewafoonil helkis helewiolett walguswöö — wõttis ellipsi kuju ja kustus.

Biplani kabiinis kuuldus selge hääl:

> „Wõtke wastu meie terwitus, härrad Konrady, Voicienne ja lendur. Terwitus mehaanikuile. Olge kannatlikud. Peagi wahetub teie wangipõli meeldiwa ajamöödasaatmise wõimalusega ja puhkusega. Maailma Walitseja ja teie sõbrad."

Otsekui wälgust rabatud tardusid kohale Mac, lendur ja mehaanikud.

Ainult Voicienne naeratas rahuloldawalt.

„Kus on teil siis kõwendaja?" küsis Mac peale lühikest pausi.

„Milleks? Mu aparaat annab edasi ja wõtab wastu ilma igasuguste kõwendajaita... Waat', näete, „Maailma Walitseja" andis teile juba oma terwituse. Teie saate muidugi suure üllatuse, tutwune-

dos selle waimu aristokraadiga," wastas Voicienne ja otsekui soowides oma patrooni suurust kõwendada, juhtis silindri aknasse.

„Waadake, härrad, weel üks katse," ütles ta, „ma surman haikala wõi kaschaloti 2000 meetri kõrgusest."

Ta walgustas hiiglaringiga meripinna.

Kõik kiindusid pärani awatud silmil mere wiolett hämarusse.

„Waadake — must täpp! See on hai! Tõusis weepinnale. Kiired tabasid ta merisügawuses," hüüdis Voicienne.

Midagi mustjashalli ujus all.

Maci imestusel polnud piiri.

„See on juba tont teab mis!", hüüdis ta hämmastatult ja lenduri poole pöördes ütles wärisewal häälel: „Waat' ise sellesse ringi sattuda, ah? Naljatada teiega on paha, kolleega."

„Oo, ärge karte, mylord. Liiga „16" liikmeil on hirmsad relwad, kuid nad ei kasuta neid. Häda sellele, kes selle tarwiduse wäljakutsub," ütles Voicienne pühalikult silindrit tasku pistes.

Mac naeratas kawalalt.

Sügas kätt ja lausus nagu süüdlaselt:

„Teate, kolleega, andke mulle paar teie tabletti. Ma armastan kah üa."

Voicienne naeris heasüdamlikult:

„Ah teie, koomik, ha-ha-ha. Tahate paar? Kas wõi wiis, kuus — mul pole kahju."

Ta wõttis karbikese wälja ja andis Macile.

„Palun, kolleega."

Mac wõttis ühe table.

Pani suhu ja küsis:

„Närida?"

„Pole waja. Ta sulab nagu suhkur. Kui juua tahate, on mul kontsentreeritud jook „Aubrienne"," wastas Voicienne.

„Mis too kiis weel on?", oli lendur uudishimuline.

„Palun proowida," lausus Voicienne westitaskust klaastuubiku hõbekarwa terakestega wõttes.

„Ühes terakeses on weerand liitrit wedelikku. Kas jatkub?"

„On see tee, piim wõi kohwi?". [illegible] Mac.

„Ei."

„Aga mis siis?"

„Ei tea isegi. Wäga maitsew, aga päämine, kaotab janu," wastas Voicienne.

„Lubage mul proowida," lausus kartlikult mehaanik-kuulipildur, „ma tahan süüa ja juua."

„Palun, teie kasutada on nii üks kui teine," wastas Voicienne heasüdamlikult tuubikut mehaanikule andes.

Mac istus tugitooli.

Sirutas jalad wälja ja laskus muretuimal ilmel tugitooli seljale.

„Kurat teab. Maitse on wäga hea," ütles ta mõne aja pärast, „päris toredus. Ei, näen, et nendega on wõimata wõidelda. Kõik on neil nii osawalt ja kawalalt wäljamõeldud. Päris „afiaadid".

„Ahaa, juba annate positsiooni käe?", küsis silmi pilgutades Voicienne.

„Aga mida siis teha. Püüdsid otsekui warblase kinni ja weawad taewas teab kuhu."

„Päris residentsi, mu isand, lord Whitemani juure külla," lausus Voicienne salapolitseiniku juure minnes. „Peagi lastakse meid wälja. Ma elan juba teine kord sarnast reisu üle. Ha-ha-ha. Olen harjunud. Pole midagi. Tean, et trossid kannatawad wälja — las' „weawad" kuhu tahawad. Aga waat' teie aparaadi rikkusid ära, see on tõsi, kuid ärge kurwastage, härra leitnant. Meie häwitajate reidilt lendab homme wälja uus hiiglane — waat toda saategi juhtima. Ma püüan teid „sokutada"."

„Ei tea, kas wõin ma ohwitseri wandele truudust murda?", tähendas pilot.

„Kellele teie wandusite? Paneuroopale, kas pole nõnda? Aga kui teie wannute Inimkonnale? Mis on teie arwates kõrgem? Kas kõigi elawate huwid, wõi ainult üksikute üksuste? Ei, härra leitnant, meie ridades on senini juba, tõsi — kaastundjaina — üle wiie miljoni sõjawäe eriteadlase. Ja uskuge mind, pole kaugel tund, kui meie lipp tõuswa päikese embleemiga lehwib kõigil maailma hooneil. Meie toome inimkonnale rahu. Ei mingisugust wägiwalda pea olema maa peal. Meie pole kommunistid. Oo, ei. Meie wendlus ja ühetaolsus on pühendatud

Maailma walitseja.

waimlise leppimuse ja armastuse ideele ligimese wastu. Meie ei tunnusta rikka ja waese wahel wahet, targa ja edasijõudmatu, tugewa ja nõrga wahel — meile on inimesed wennad — ja walitsewate klasside uhkuse wiime meie inimesesalliwuseni oma ligimese suhtes. Meie ei luba toore jõu ülewõimu, meie ei luba parteidel mängida rahwaste saatusega wõi tribuunidel kõnelda sõjast nagu kultuurwõitlust. Ei, ei ja ei! Maa on suur ... Temal jatkub kõigile ruumi. Ei mingisuguseid piire inimwabadusele! Kuid inimene peab olema wäärt seda kõrget nimetust. Meie awame inimkonnale „tõotatud maa" — meie anname talle elu „Tarkuskiwi". Meie oleme uue elu ajajärgu pioneerid. Rahu ja tulutoowa töö tahwetid wabastatud Maailma põldudel — Kosmoses," lausus Voicienne suures waimlises tõusangus ja ta silmis läikis süda ... oma sõnusse.

„Aga teie olete entusiast *), kolleega. Teie olete neist „mylordidest maskides" nõnda kaasakistud, et kole," ütles Mac Voicienne'ile waadates.

„Jah! Ma leidsin neis ideede eest wõitlejaid. Neis on istutatud tulised soowid wabastada Mooloki poolt näljast, wägiwallast ja õigluse-tusest lämmastatud inimkonda. Waadake, kolleega, mis oli sajanded aastad tagasi ja nüüd? Kõik on endiselt. Waene kannatab rikka teotust, tööline ööbub õõsides nagu rott, aga see, kellele ta annab oma were ja higi? Kelle on loodud need XXVI awenüüd New-Yorgis, wõi kuulus miljardäride „linn" „Paradips" Floriidas. Kui palju ohwreid wiis Jaapani-Ameerika sõda? Mille ja kelle pärast? He-he-he. Ameerika kontsessioonid. Ei, seda ei pea olema. Ei pea olema!", lausus Voicienne tõelise põlastusega ja waatas kellale.

„Nüüd on pea maabumine!", hüüdis ta rõõmsalt ja tõusis.

„Walmistuge, härrad," sõnas ta ülema toonil ja saades mehaaniliselt oma mütsi, tõmbas ta pähe.

„Kus me siis maandume? Hollandis?", küsis Mac kawalalt.

„Ei tea weel ... ma ei ole kunagi selle üle pärinud," wastas Voicienne naeratades.

---

*) Waimustus — entusiasm, entusiast — inimene, kes millestki waimustatud.

„Kummaline," pomises Mac, pilku „kaeluse" lahtipäästmisega ametis olewale Voicienne'ile heites, „teie olete, nähtawasti, wäga ükskõikne, armas kolleega."

„Oo ja! Ma ei ole ainult ükskõikne, waid koguni rahul selle teadmatusega."

„Miks siis see nõnda on?"

„Aga sellepärast, mister Konradi, et ma wiibin Seaduse kaitse all," wastas Voicienne ja illuminaatorite poole peaga kummardades lisas: „meie maabume juba."

Lendur ja mehaanikud ruttasid akende juure.

Kuuldus juba all laksuwate lainete müha. Hirmsa jõuga lõikasid läbi õhu „Torpeedo" tiiwad nende peakohal aj aeroplaan hakaks kõikuma.

„Mis see on?", küsis lendur, ukse käepidemest kinni hoides.

„Meid wabastatakse," wastas Voicienne rahulikult, „kuulete, kuis helisewad peakohal ahelad?"

Walkjashallist udust ilmusid nähtawale kõrge kaljurahnu kontuurid.

Mac awas illuminaatori ja waatas ülespoole.

„Torpeedo" planeeris, waewalt waewalt liigutades hiiglatiibu.

„Torpeedo" ja aeroplaani wahet oli meetrit kolmkümmend.

Ülal lõid põlema otsekui paljusilmalise hiilgase silmatulukesed...

Ikka allapoole ja allapoole laskus wõrgust wõidetud „Yvonne".

Ja lõpuks prantsatas wette otse kalju rahnu ees.

„Saabusime kohale!", hüüdis Voicienne, „nüüd lastakse meid wabadusse. Palun teid, gentlemanid, olla weendunud „Maailma Walitseja" armulikus wastuwõtus."

Mehaanikud ruttasid aeroplaani soomustatud ukse poole.

Awasid selle ja nende ette ilmus järsk rahn, mis oli walgustatud mingisugusest müstilisest sinkjast tulest.

„Wäljuge, härrad," ütles Voicienne, „meie oleme sihil... Nüüdsama antakse meile wene ja me sõidame „Torpeedole".

„Kuidas „Torpeedole"?", hüüdis lendur.

„Nõnda peab olema, mu noormees. Teie „Yvonne" maetakse pidulikult. Siin meripõhjas on ta haud..."

„Mis te kõnelete?", wärises leitnandi hääl ja ta waatas hämmastunult Voicienne'ile.

„Jah, ta on reast wälja löödud, nagu inwaliid. Kuid teie ärge kurwastage, mylord, see kõik on paremusele," lohutas teda salapolitseinik ja Maci poole pöördes ütles: „Kolleega, palun teid wäljuda."

Laksatas meri „Torpeedo" langusest.

Hiiglane laskus merele, kokkupandud tiibadega, mõnikümmend meetrit lainetel kõikuwast aeroplaanist eemal.

„Torpeedo" ninas plahwatas wiolett-tuli. Käratult awanesid pneumaatilised uksed weepealses osas ja tumedad kogud wäljusid korpusest.

„Mister Barlaine!" hüüdis keegi „Torpeedolt".

„Kuulen, sir," wastas hüüde peale Voicienne.

„Teie — Barlaine?" sosistas Voicienne juures seisew Mac imestanult.

„Jah, see on mu warjunimi," wastas Voicienne ja nägu „Torpeedo" poole pöörates, hüüdis kõlawalt: „Mida käsete?"

„Kui lennumasinalt lahkute, ärge unustage awatuks jätmast kõiki illuminaatoreid ja uksi. Meil on wähe aega. Astuge wenesse," kuuldus „Torpeedolt" ja imestanud lenduri ning mehaanikute pilgu ees ilmus weest nähtawale miniatüürne „allweelaew" täiesti sileda pinnaga.

Üks teise järele astusid sellele Voicienne, Mac, lendur ja mehaanikud.

Weealust wenet juhiti kiirtega „Torpeedolt".

Hääletult sõudis ta „Torpeedo" juure ja niipea kui hiiglase pinnale astusid ta reisijad, kadus ta wee alla.

„Palun teid kabiini," pani ette „Torpeedol" seisew kõrge tundmatu.

„Milleks seda waja?" pääsis Maci huulilt, „kas me weel kaugemale sõidame?"

„Jah. Tuhatüksssadaüheksa meetrit, siis oleme kohal."

Mõistatuse ees seiswate „külaliste" seljataga kuuldus kummaline hääl.

Lendur ja Mac pöörasid ümber.

Nende silmi ees awanes pilt:

„Ivonne" uppus aeglaselt, kaldunult paremale küljele, mööda külgi libises wiolett-tuli, puurides soomusesse auke.

„Torpeedo" pinnal, periskoobi ees, seisew üks „16" liikmeid juhtis läikiwat, kiirgawat silindrit hukkuwa aeroplaani külgi mööda.

„Waat, deemonid," mõtles Mac, „milliseid abinõusid neil iganes pole."

Pilot paljastas pea.

„Jää jumalaga, „Ivonne"," õhkas ta kurwalt, pilguga wettekalduwat aeroplaani saates.

Kui täpikeseks muutunud aeroplaani tiiwanurk kadus wee alla, ütles ta Macile:

„Teie olete tarbekorral tunnistajaks, et ma pole süüdi Pan-Euroopa wäeüksuse hukkumises."

„Oo, ärge kartke, härra lendur, raadiotelegramm „Ivonne" põhjalaskmisest on poole tunni pärast admiral Bitty käes. Teie õlult wõetakse igasugune wastutus," lausus Voicienne ja pöörates ühe „16" liikme poole, lisas: „Kas pole nõnda, sõber?"

„Oo jah! Tunni aja pärast teab terwe maailm, et parim Pan-Euroopa detektiiw on „16" liige... Kujutan diplomaatide ja nende wiha, kellel weel wõimu on," wastas see meeldiwal baritonil, „palun, härrad, astuge salongi."

Ta lükkas portjeerid kõrwale ja heledaltwalgustatud saal ilmus „külaliste" silmi ette.

Mac pigistas silmad walguse ülikülllusest kokku ja hüüdis:

„Oh sa pagan, kui mugaw on siin!"

Ta heitis pilgu üle awara, nahkmööbliga täidetud toa ja ta imestusel polnud piire.

Salongi nurgas — laua taga istus pikk härra nahkkuues ja suitsetas sigarit.

Kui Maci pilk ta omaga wastastikku sattus, tõusis ta ja läks salapolitseiniku juure.

„Olge tere tulemast, mister Konrady," lausus ta, Macile aristokraadi kätt ulatades, „mu nimi on lord Roster."

„Teie olete ka lord Whiteman?" küsis Mac otsustamatuses wäljasirutatud kätt wastuwõtmata.

„Jah."

Mac waatas tungiwalt suursugusele, energiat ja mõistust wäljendawale näole.

„Tõesti huwitaw tüüp," mõtles ta ja naeratas.

„Waat', ei oodanud teiega kohata, sir," lausus ta heatahtlikult, „ma ju mõtlesin, et teie olete — — —"

„— — bandiit. Kas pole nõnda?" rääkis lord wahele, „sellepärast ei anna kätt?"

„Oo, ei sugugi, sir! Lihtsalt... ametikohustuse nimel..." jättis salapolitseinik segadusse ja langetas pilgu.

„On kõrgemaid kohustusi, kui ametikohustused, mister Konrady. Kohustus inimkonna ees," ütles lord Roster ja pöörates tõmmu, tugewakehalise noormehe poole, sõnas:

„Koju."

Voicienne ja lendur seisid ukse juures.

Lord Roster astus nende juure.

„Leitnant, ma nimetasin teid mu häwitaja komandöriks. Tänasest päewast on teie nimi „Ikaros"," ütles ta naeratelles, waadates lendurile.

Milline kummaline wõlu puhus wastu lordi sõnust ja leitnant wastas mõtlematult:

„Kuulen... Aga mu mehaanikud?"

„Nad leiawad wõimaluse kasutada omi wõimeid ja jõudu seltsis teiega," wastas lord, „meile on waja miljoneid inimesi. Meie idee nõuab ohwreid — kuid tulewik hindab selle wilja."

Sel ajal, kui salongis kestis see westlus, sukeldus „Torpeedo" merre.

Purskasid projhektori kiired, otsides weealuseid boisid ja laweerides keset karisid, lendas „Torpeedo" edasi.

„Kas tahate näha merielu?" küsis lord Roster.

Voicienne, lendur ja Mac astusid niishes olewa akna juure, milleks näitas käega lord.

Paksust aknast paistis walgustatud imepärane pilt merisügawuse elust.

Pilkude eest möödusid weealused korallide metsad, pikad katsejarwiga kinnikleepunud kaheksajalgsed walendasid hallilt roosakail ladwul otsekui hiiglaämblikud, läikledes tõmmuka joonusega liikusid haid ja määratu-

suured „merikuradid" rohelisel silmil ootasid saaki imepäraste wesikaswude wõrgustikus.

„Millises sügawuses meie ujume?" küsis lendur, lordi poole pöördudes.

„Tuhatwiissada jalga," wastas lord, „meie ujume baasi juure. Näete, paremal pool wilgub tuluke — see on meie majak."

„Tõestigi wilkus seal helepunane tuluke, pea kadudes, pea leegitsedes tähetaolise walgusega.

„Nüüd ujume meie basseini," jatkas lord Roster, „näete, seal eelajaloolise epogi jäänuse — kalju külge on püstitatud „tulp". See „tulp" on ühendatud ... surmaga."

„Kuidas?" küsis Mac.

„Kui ma tahan, on mere pindala kahekümne merimiili kaugusel „surmakiirte" piirkonnas. Selles metallsilindris peitub meie sajandi saladus. Üks ainus wajutus nupule mu kajutis — ja ma külwan surma ja muudan sulawaks massiks Pan-Euroopa terasest imeelukad. Kuid ma usun, et see nupp ei tunne kunagi mu sõrme wajutust."

„Kui hirmus!" hüüdis lendur, tundes südant kokkutõmbuwat hirmust.

„See on barbaarne leidus," ei suutnud Mac hoiduda põlgushüüdest.

„Lubage, härrad. Ma ei näe selles mingit „barbaarsust", kuni kultuurne Pan-Euroopa tapab klooriga ja tuhandekuulilise kuulipildujaga Pan-Aasia kodanikke, on kõik abinõud head! Kui nende kultuur näeb wajadust sõjas — pole talle halastust, sellele kultuuri „metselajale". Meie sunnime tunnustama kultuuriks — rahu ja töö, armastuse ligimese wastu ja headuse! Ja kui neid ei hirmuta meie leidused — meie häwitame need, kes süüdi kuritegewuses inimkonna wastu," lausus lord Roster ja ta hääles helises käskija ümberlükkamatu tahe.

„Torpeedo" wähendas kiirust.

„Nüüd saabusime kohale," ütles lord Roster, suitsema pannes kustunud sigarit.

„Mac waatas Voiciennele ja ütles just mitte ilma irooniata:

„Saabusime külla ... „heal" tahtel."

„Ei meeldi — sama teed tagasi," poetas Voicienne, heatahtlikult naeratades.

„Oh, ei, kui teisel teel wõimalik ei ole, siis on juba parem wangi jääda," lausus lendur, „mulle saab osaks „sõbralik" wastuwõtt".

Salongi astus Ramses.

„Maailma walitseja!" hüüdis ta — „teie käsk?"

„Kell kümme hommikul ühendatud riikide admiraali eskaadrile wastu," wastas lord Roster, ja Maci ning lenduri poole pöördes, lisas: „Lubage tutwustada — insener Ramses, mu „lindude" ja „kalade" komandör."

Ramses läks Maci ja lenduri juure ja tugewasti nende kätt surudes, lausus:

„Wäga rõõmustaw, sõbrad, meie ootasime teid ammu. Meile on waja inimesi... Nüüd on kriitiliseim moment... Sõda algas. Kuid meie wõidame ta."

„Niisuguste „lindudega" ja „kaladega", nagu see mängukann — pole ime wõita," lausus Mac, üle salongi pilku heites.

„Mõistuse jõud wäärab ja murrab wägiwalla jõu, mylordid," lausus lord Roster lendurile waadates, „waadake näiteks teie lend. Teie ju lendasite kurja jõu käsul wälja: mind kinni püüdma? Kas pole nõnda? Kuid kukkus teisiti wälja... Teie „Ivonne" puhkab meripõhjas kui meie kurjast juhitud sihtide märgi ebakindlus."

„Ma olen ohwitser, lord Roster," wastas lendur uhkelt ja ta silmis lõi wälkuma haawatuse tunne, „kuhu kästakse, seal on mu koht!"

„Teie olete entusiast, noormees, nagu meiegi! Seal, kus walitseb kurjus — meie koht! Meie oleme waimlise armee alamwäelased ja ohwitserid! Meie waenlased — kõik, kes siirdub wõõra elu õigusele. Meie waenlased need, kes isiklikkudes huwides wiskasid nüüdki sõjakõrri miljonid elud," waidles talle wastu lord Roster.

„Ja meie peame omiks waenlasiks, antud tunnil, Pan-Euroopa juhte, keda toob wõrgus ühel ilusal päewal siia meie lugupeetud lendur. Kas pole nõnda, „Maailma walitseja"?" lausus Voicienne iseteadwalt wahele.

„Oo, ja! Ma ei kahtle," hüüdis Ramses, „lendur „Ikaros" kirjutab oma nime Õigluse wõidupidutsemise kuldsesse raamatusse!"

VI.

„Ikaros" walmistub põgenema.

Täpselt kell üheksa hommikul kogusid kõik liikmed lossi saali.

Haudwaikuses astus sisse lord Roster ja poodiumil istet wõttes lausus, järgmiste sõnadega koosolijate poole pöördes:

„Gentlemanid! Meie organisatsiooni on astunud uued liikmed, lendur „Ikaros", kuulus detektiiw „Gibs" ja ta ametwend „Brade". Kaks mehaanikut astuwad wabal kokkuleppel „XXXV" ja „XXXVI" peale. Ma panen teile ette, sõbrad, terwitada meie uusi ideelisi kaasseltsilisi meie liiga statueti põhjal."

Lord Roster helistas hõbekellukest.

Astus sisse neeger.

„Kutsuge gentlemanid saali," ütles talle lord.

Ta tõusis ja eeskujule järgnesid wiisteistkümmend liiga liiget.

Awatud uksest astusid sisse lendur, Mac ja Voicienne.

Liiga liikmed tõstsid fascistlikult üles terwitusmärgiks pahema käe ja sõbralik hüüe kõlas saalis:

„Inimeste õiguste nimel."

„Palun, gentlemanid, laua juure," ütles lord Roster sissetulnute poole pöördes.

„Külalised" astusid pika laua juure, mille taga oli kolm waba tugitooli.

„Istuge. Teie olete kohustatud kirjutama nimed meie seltsi päewa-raamatusse," lausus lord Roster lahkelt.

Mac istus esimesena ja heitis üle kõigi koosolijate ülirahuliku pilgu.

Lendur, nüüd „Ikaroseks" nimetatud ja „Gibs", kes oli juba oma nime kaotanud Voicienne, järgnesid ta eeskujule.

Floridan lõi lahti paksu nahkköites raamatu ja pani ta Maci ette.

„Kirjutage teksti alla teie nimi, mu sõber," ütles talle Floridan sule ulatades.

Mac waatas awatud lehekülge ja luges:

> „Ma, allakirjutaja, „Üleilmlise Inimese Õiguste assotsiatsiooni" liige annan pühaliku wande ideeliselt kõigi jõududega ja teadmistega kindlustada maa peal tõe, õigluse ja

armastuse wõitu. Astudes sellesse assotsiaatsiooni, allun ma wastutõrkumata kõigile statueti nõudeile ja annan tõotuse hoida saladuseks „Suure Looshi" asukoht. Wande murdmist karistatakse surmaga."

„Süski," mõtles Mac, „nagu „Maffiuse" bandes."

„Kas teie olete juba tutwunenud?" küsis Floridan lahkelt.

„Oo, jah. Kuid mind wihastab üks asjaolu," sõnas Mac lordile waadates.

„Nimelt mis?" küsis lord Roster.

„Ma ei ole ju weel oma printsipiaalset nõusolu annud . . . ja juba allakirjutama," wastas Mac otsustamatuses aralt.

„Teid ei sunni ju keegi... Ei taha, pole waja. Kuid ühte asjaolu ei pea teie unustama — sellest lossist pole teil wäljapääsu," lausus sellepeale lord Roster.

„See on ju wägiwald!" hüüdis sellele ägedaloomuline „Ikar"-lendur.

„Ei, ettewaatusabinõu!" lausus lord Roster.

Mac waatas Voicienne'ile, siis lendurile ja naeratas kurwalise naeratusega.

„Nähtawasti tuleb alla kirjutada," ütles ta, „parem juba liiga liige olla, kui istuda teie lossis luku taga."

„Seda pole sugugi waja, milord," sõnas lord Roster, „teie olete siin wabad, kuid waadake."

Lord Roster läks akna juure ja näitas käega awatud mosaiikraamile.

Mac tõusis ja akna juure minnes waatas alla.

Ta pilgu ees awanes piiritu meri.

All, lossi ümber, tõusis ülespoole kirju troopikataimestiku ja kaktuste foon.

Kõrged palmid, imekaunid magnoliad, aroakarud ja liaanide põõsad.

„Mister Voicienne!" hüüdis imestaw Mac, „meie oleme ju ekwaatori all, wõi mis?"

Lendur tõusis rutuga ja tormas akna juure.

„Saarel?" pääsis ta kahwatawailt huulilt.

„Jah, milordid, „Saladuste" saarel," lausus eksitamatult lord Roster. „Loodus on imeilus, kas pole tõsi?"

„Härra, see on vägivald meie üle," sai lendur ägedaks ja ta silmad läikisid, „ma protesteerin kõigi oma „mina" jõududega sarnase juhtunud akti vastu."

„Noormees, ärge ärituge," lausus lord Roster kätt leitnandi õlale pannes, „vägivald on mõnikord vajalik. Teie olete sõjariist Vägivalla käes, härra leitnant. Aga nüüd, soovikorral, võite teie saada Inimeseks väljaspool sõjalise „eetika" vägivalda. Ma vabastan teid, niipea kui meie ettevõte on lõpetatud, aga seniks palun teid nagu kodus olla. Teie teenistuseks on kõik, mida soovite, peale . . . tagasipööramise Pan-Euroopasse."

„Ja lubage küsida, kui kaua see teie ettevõte võiks hoida meid sõjavangidena kinni?" küsis Mac äritatult.

„Kõik oleneb Pan-Euroopa mõistlikust poliitikast. Paneb ta relvad käest — Pan-Aasia on valmis vastuvõtma parlamentööre „Saladuste Loosshis," vastas lord ja akna juurest laua manu minnes vööris Egmonti poole:

„Mis on uudist?"

„Neli raadiotelegrammi."

„Lugege."

Egmont luges kõvasti:

„Ühendatud Pan-Euroopa ja Ameerika eskaadrid admiraal O'Neill'i ühise juhatuse all ilmusid Antillide saarestiku juures nähtavale. Pan-Aasia veealuste ristlejate laevastik läks neile vastu. „Fudshi" hävitajate eskadrill jättis kell 8 12 minutit Nagasaki angaarid. Katse Tsing-Tao juures dessanti maalesaata ei õnnestunud tänu ford „Togo" tõkkekulele. Neli transporti on hävitatud. Irving."

Nüüd teine:

„London. Paanika börsil. Lord Birmingham astus tagasi. Jäljetult kadus kuulus detektiiv Mac Konrady, kes hommikul aerodroomilt teadmatus suunas välja sõitis. Melene."

Kolmas:

„Ma saabun kell üheksa õhtul. Diana."

„Diana!" hüüdis lord Roster rõõmsalt ja ta nägu punast erutavas õhetas. „Edasi!"

„Neljas," jatkas Egmont.

„Kuuskümmend kaheksa „2000" tüüpi hävitajat peavad valveteenistust Pas de Palais sektoril. Ülidreadnought „Pan-Euroopa" sõitis kell 6 19 minutit Kiilist välja. Temal asus marssal Bundermann ja päästeabi ülem kindral Faks. Port-Arturis on ameerika lenduri poolt õhku lastud keemiapommide ladu. Vastugaasid hoidsid hädaohu ära. Kindral Kai-Tschingi väed hävitasid Schanhai rajoonis ameerika volontööride korpuse. Feldon."

„Vaat' vägivald!" hüüdis lord Roster suures erutuses, „näete, mis tegi Pan-Euroopa mingisuguste kontsessioonide pärast."

Ta läks akna juure.

„Ramses" ja „Gaston"! Seadke „Torpeedo" valmis! Ma hävitan ülidreadnought „Pan-Euroopa". Nähtavasti ei saa need eesliid aru, et puhuvad ilmatulikahju ja hukkuvad ise," sõnas ta laua poole pöördes ja krudistas närviliselt sõrmi.

„Silmaspidades, et need härrad keelduvad meie Liigasse astumast, panen ette teile, „Kreol", nende eest hoolitsemine mu tagasitulekuni enda peale võtta," ütles lord Roster kannatamatult ja mõistatusse sattunud Macile ja lendurile kummardades väljus saalist.

Voicienne astus Maci juure.

„Teie jätsite asjatult „Maailma Valitseja" ettepaneku vastuvõtmata," ütles ta sõbralikult Macile, „nüüd olekside meiega seltsis ekskursioonile sõitnud."

„Vaikige! Ilus ekskursioon: hävitada Pan-Euroopa uhkus, ta parim ülidreadnought," sõnas lendur läikival silmil Voicienne'ile vaadates.

„Oo, aeg kannatab, leitnant, ja teie veendute, et parem on üks sarnane „uhkus" meripõhja lasta, kui hävitada sajadtuhanded rahulikke elanikke. Teie „uhkus" hävitas eile Pan-Aasia transpordi ja tuhat üks-sada üksteistkümmend jaapani noormeest leidsid surma," vastas leitnandi juure astudes „Kreol".

„Sõda on sõda!" waidles talle omakorda wastu Mac, „teie „Torpeedo" pole kaugeltki nii rahuarmastaja, milord."

„Nõnda peab olema," muigas „Kreol" ja wiisaka kummardusega lisas:

„Palun teid, milordid, järgida mulle hommikusöögile. Nüüd on meil palju aega filosoofiliseks westluseks. Sest meie omad ei pöördu enne õhtut tagasi."

Saalist wäljusid juba kõik liiga liikmed ja neile järgis ka Boicienne.

„Teha pole midagi, leitnant, lähme," pani Mac tusasele leitnandile ette.

„Nähtawasti ja. Pärast neid idiootlikke tablette ei oleks paha süüa," wastas leitnant kibedasti naeratades.

„Ah, ka teie olete neid juba proowinud?" küsis „Kreol", ilusal näol naeratus.

„Oo jah, „Torpeedol", wastas Mac.

Ja nad järgisid „Kreolile".

Toredas toas, mis kandis troopikaaia taolist ilmet, ootas neid serweeritud laud.

Mac ja lendur istusid vis-à-vis.

Laua otsas „Kreol" ja sisse astus wäike pigmeitaoline wanamehike mustis prilles.

„Professor Starli," lausus „Kreol" wanamehe aadresil ja sõrme otsaette tõstes lisas tasa: „wähekese."

Teenija tõi küpsetatud mune ja aiawilja.

„Wiina meil ei anta, meie oleme taimetoitlased ja täiskarsklased," ütles „Kreol", kes täitis peremehe osa, otsekui wabanduseks.

„See pole sugugi mu kohane," naljatas Mac, „ma ei wõi ilma whiskyta elada."

„Kui teie just ei wõi, siis ma käsen teenijal anda," lausus „Kreol", heites pilgu Macile.

„Oo, ei, ma naljatasin. Ðelge mulle mister ... Kreol, kus meie asume?" küsis Mac peale lühikest pausi.

„Saladuste saarel".

„See kõneleb wähe. Ja ei tunnegi geograafia niisukest saart," wald-les Mac wastu.

„Kahtlemata ei tunne, kuid meie kaardil on ta märgitud. See saar kuulub meile, wõi õigemini assotsiatsioonile. Loss „L'hirandelus" on lord Rosteri omandus, kes on ka Whiteman. Ma tutwustan teid peale hommikusööki kõigi selle ennenägematu kesk ookeani olewa maja tubadega. Kuid ühte palun — ilma mu loata ärge minge tubadesse, mille ustel on märk „15", selgitas „Kreol", taldrekule langosti fileed pannes.

„Mis toad siis need on?" küsis leitnant, kahwlit taldreku kohal hoides.

„Saladused. Nad on kõik kõrgepinge wooluga kaitstud. Üks puudutus wastu käepidet ja sünnib õnnetus. Meie — liiga liikmed — ei tea, mis on neis juhedes ja ei soowigi teada, kui see juba kord keeldud on. Siis palun teid, mylordid, tähelepanu selle härra taolistele maja-elanikele mitte pöörda. Neid on siin mitu sarnast wanameest. Need on kõik meie ideede ohwrid. Nad töötasid wäsimatult mõtte kallal ühendada inimkond ja nende heledad mõistused kustusid. Saatuse iroonia. Nüüd aga wõidu saawutamise piiril ei tea nad, et nende mõtted maanduwad Uueks Maailmaks . . . Teile korraldatakse teisel korral toad. Teie jaoks on kõik mõnusused ja täielik wabadus. Põgenemine siit on mõttetu. Kui teie weedate meie juures mõne päewa, olen ma kindel, et kirjutate alla lepingule meie assotsiatsiooni raamatus."

„Kahtlen wäga," wastas huulenurgast kawalalt leitnant, „ma isiklikult ei soowi osawõtta mingisugusest riigiwastasest liigast, pealegi asiaatidega."

„Aeg on parim näitaja," muigas „Kreol" teenijale helistades.

Ta andis sisseastuwale neegrile wõtmed ja ütles:

„Walmistage härradele toad 29 ja 30."

„Kuulen, mylord," kumardas teenija ja wäljus sealt, möödaminewalt Macile ja lendurile waadates.

Pärast hommikusööki ja tassi kohwi wiis „Kreol" Maci ja leitnandi lossiga tutwunema.

Allkorral olid tubade amfilaadid, korridori mõlemil pool kõrged massiiwsed uksed kollasekstõmbunud tammest.

„Waat' raamatukogu," ütles „Kreol" ühe ukse ees seisma jäädes, „siina on kogutud inimmõistuse parimad pärlid."

Ust awades laskis ta Maci ja leitnandi ees määratumasse saali, mis üleni täidetud raamatukappidega ja riiulitega.

„Londoni awalik rahwaraamatukogu ja Carnegie'i instituut wõiwad kadestada seda kirjanduse hoiukohta," lausus „Kreol" uhkelt, otsekui oleks ta lõpmata hulga raamatute omanik olnud.

„Ja, see on õigus!" hüüdis Mac hämmastuses, pilku üle raamatukogu saali heites.

„See kõik on teie kasutada, mylordid," lausus „Kreol" austawalt, „aga nüüd lubage ma näitan teile kunstigalleriid."

Ta läks purpurriidega drapeeritud ukse juurde ja tõukas selle pärani.

Mac ja leitnant pidid, stiilsesse saali astudes, imestusest peaaegu karjuma.

Nende pilkude ees awanesid unikumid[1]) wana Kreeka kunstist, Itaalia Renaissance'i aegsed kujud, wanaaegsed hollandi, prantsuse, itaalia, saksa maalid kõrwuti uusimate modernistide loominguga.

Terwete sajandite[2]) kunstiwoolud peegeldusid selles saali kogus.

Keset saali poodiumil tõusis üles Michel Angelo Carrara mormorist raidkuju „Madonnad".

Nurkades, pronkshoidjate otsas rippusid äraplekkinud „Suure Impeeriumi" aegsed lipud ja mustunud puuwarte otsas ristisõitjate märgid.

„Kellele kuulub see äraarwamata warandus ja rikkus?" küsis Mac.

„Lord Rosterile, mylord."

„See on ju täielik „Louvre" wõi „Ermitaash" kuni enamlaste riisumiseni," hüüdis leitnant pilku ühelt asjalt teisele heites.

„Teil on õigus! Siin on palju wäärtusi „Ermitaashist"! Lord Rosterile pärandati osa neist wanaisa poolt," wastas „Kreol" ja kuldsarkofaagi juure minnes, lisas, „siin on peidetud meie pilkude eest suurim geenius ja türann — Waarao Athak-Am-Saunor. Pärgamendid ja kiwilauakesed kirjadega kõnelewad teile palju uudist saladuslikust Egiptuse walitseja surmast. Kapp — AF, wäljaanne XXXVII."

Leitnandi ja Maci sarkofaagi juure minnes kiindus nende tähelepanu hiiumaalisele kuldnõule ta jalge ees.

„Mis nõu see niisuke on?", küsis Mac hieroglüüfidega täidetud urnitaolist kaussi waadeldes.

„Ohwerdamisnõu Aslarte templist," wastas „Kreol", „waadake ka sisemusse. Põhjal on ohwrite tardunud weri."

Mac ja leitnant kumardasid kausi ääre poole.

Lord Roster leidis ta kaewamistel Karth-Awa rajoonis. Ainus eksemplar," selgitas „Kreol" ja, sammudes ühe palisandripuust kapi poole, lisas, „waat', härrad, teie ees on kiilkiri aarialaste walitsusaja-järgust. Ja waat' isumruudidega kaunistatud Xerxese walitsuskepp ja tiaar. Need on unikumid ja kingitud meie muuseumile India Napiri radsha poolt . Ta on samuti liiga „16" liige."

Kapi juure astuwad külalised waatasid tähelepanelikult lord Rosteri gallerii wäärtusi ja nad omasid segase aimduse selle saladusliku inimese äraarwamatu rikkusest, kes oli kuulutanud sõja sõjale.

„On see juba ammu siia kogutud?" küsis Mac professionaalse uudishimuga.

„Juba kaheksa aastat, kui lord lossis elab. Ennem elas ta Los-Angelos'is", wastas „Kreol", „meie liiga on asutatud kaheksa aastat tagasi."

„Ülikena! Ma tänan teid wäga, mister ... waat' ei tea teie nime," ütles Mac „Kreoli" targale ja meeldiwale näole waadates.

„Kreol" ja ainult. Meil pole kombeks perekonnanime järele nimetada ... Esialgu oleme meie anoniimsed. Aga kui meie lipp lehwib kõigi maailmajagude kohal, jaawad meie nimed kõigile teatawaks," wastas „Kreol", „meie oleme nüüd ühise ahela lülid, millega köidame maailma kurjuse."

„Ja teie olete weendunud wõidus?" hüüdis leitnant.

„Jah. Juba nüüd on tagajärjed näha ... Ei lähe enam kaua ja meie oleme wõitjad. Meie sulgesime maailma mängupõrgud ... Meie häwitasime suurima keemiliste pommide laboratooriumi. Meie lasksime põhja Paneuroopa hiigla dreadnoughtid ja andsime wõidu Panaasiale. Meie häwitasime Wickersi ja Armstrongi tehased ja nende ineelukad — relwad on maetud rusude alla. Ja kui Paneuroopa ei pane

sõjamõõka tuppe — wannun teile — meie häwitame laewastiku kuni wiimseni kaaterini, tuhastame õhueskadrillid wiimseni biplaanini, kuid wiime asja lõpuni . . . Lähme — ma näitan teile meie laboratooriumi, et teie näeksite, missuguste abinõude waldaja on meie liiga," wastas „Kreol" ja ta hääl kõlas kõigutamatus usus.

Kui Mac ja leitnant ukse juure astusid, pööras „Kreol" ümber ja näidates käega „kunstigaleriile" lausus:

„Kõik, mis teie siin nägite, ei maksa sajandit osagi sellest, mis on warjatud maailma eest ja peitub meie laboratooriumes. Palju, palju saladusi, härrad, on teraskambreis Losfi weealuses osas. Leidused ja saawutused, millest pole osanud fantaseerida Jules Werne ja Herbert Wells, rikastawad tulewast maailma . . . Nüüd pole weel aeg. Ja mis on inimkonnale kasu geniaalseist leidustest, kui ta sõdade woolus ja meeletumates rewolutsioonides häwitab mõistuse saawutused? Ei, mylordid, kui maapealt kaob sõda, aga see sünnib alles peale meie „16" kaudseaduste elluwiimist, awaldame meie omad waraaidad inimsilmale. Kui teie soowite, wiin teid saali, kuhu on kontsentreeritud saawutuste mudelid inimeste rahulikeks kooseluks.

„Oleksime wäga rõõmsad!" hüüdis Mac.

„Palun teid lifti," wastas selle peale „Kreol" ja seina juure astudes, mille juures seisis hiiglasuur dünasauruse seljaluu, lisas naeratusega, „nüüd, härrad, saab wähekese õudust. Ma lasen teid meie keldrisse.

Ta läks seina juure ja XXVI. sajandist päritud waipa ülestõstes awas warjatud soomusukse.

Uksel paistsid sissegraweeritud wasknumbrid ja tähed:

„16. L. R. A. 2100. 95. X. O. Z."

„Kreol" tegi numbritega mingi manipulatsiooni ja uks hakkas aeglaselt allapoole laskuma.

Lõi wastu rõskus ja külmus.

Wajutades awause seinal olewale kangile, lõi wastu walgus ja kuskilgi all lõi põlema walgus, liikusid mingisugused rehitsejad wõi rattad.

„Kreol" astus mingisugusele platwormile ja kutsus ka Maci leitnandiga.

Nad hakkasid allalaskuma — valgusvöös lendas platvorm mõned minutid ja peatas siis soomustatud ukse ees.

„Kreol" vajutas peopesaga ühele kangile ja hääletult avanes uks.

Nad astusid heledasti valgustatud saali, mis oli kaetud marmoriga ja antiikelu kujutava kujutustega kaunistatud.

„See on doktor Sveni laboratoorium," ütles „Kreol", „siin töötab ta juba seitse aastat."

Hiigla retordid, kolbed, klaasid, torukesed, leidonid ja lugematu hulk mitmesuguseid nõusid katsid laudu, aga etikettidega kaetud kapid varjasid teadmatuid instrumente, abinõusid ja aparaate.

„Selles saalis on ülesleitud meie „tritroliit" ja „fengaal". Toitmise produktid ja kunstlik veri. Vaat' selles kolbes, näete, hermeetilise lakk-korgi all — on surmatoova „violettkatku" buljong," lausus „Kreol" käega määratusuurele kolbele roheka vedelikuga näidates.

Mac võpatas, külm higi tekkis ta otsaesisele sellest mõttest, missuguseid hirmsaid „abinõusid" valdasid need „16".

„Öelge, mister „Kreol", milleks teile nisuke „buljong", kui teie tapmise vastased olete?" küsis leitnant teravalt, pilguga „Kreoli" näkku kiindudes.

„Kui meie vaenlased järele ei anna, oleme meie sunnitud „violettkatku" tegevusse laskma," vastas „Kreol" segamatult ja lisas naerdes, käega pruunika vedelikuga silindrile näidates, mis asus metallpostamendil, „siin on veel koledam, mylordid."

„Mis see siis on?" küsis Mac värisevat häälel.

„Radriit. Pomm, mis sellega idanema pandud, kaalub viissada kilogrammi ja aeroplaanilt mahavisatult, ütleme näiteks Londoni peale, surmab kahekümne minuti pärast kõik elanikud."

„See on ju Saatana laboratoorium." ei suutnud leitnant tagasi hoiduda, et avaldada oma põlgust.

„Jah, noormees, ei ole veel rahu maa peal ja sarnased laboratooriumid on vajalikud. Häda Pan-Euroopale, kui me oleme sunnitud neid abinõusid tarvitusele võtma," lausus „Kreol" ja ohkas raskesti, „oo, inimesed, inimesed."

„Viige meid siit ära," ütles leitnant karnatamatult, „mul on vastik ja õudne kõike seda näha."

„Kreol" nikutas pead:
„Lähme."
Mac heitis pilgu silindrile ja mõtles:
„Pan-Euroopa kaotab sõja nendega."
Kui nad laboratooriumist wäljusid ja teise, selle uksele sarnaneva ukse juure astusid, ütles „Kreol":
„Tehnika kuningriik — Ramsese ja Gastoni kabinetid. Siin on „laboratoorium", kus on ülesleitud imeelukas „Torpeedo".
Teine saal kujutas endast mitmesuguste õhuhaamrite, abinõude, kulatajate, pressside, kronsteinide, poltide, trossside, rehitsejate, woolikute ja lugematu teiste abinõude kogu.
Suurte akende ees — joonistuslauad, teistel omapäraste masinate ja aparaatide mudelid, wirnad joonistusi ja joonistusabinõusid.
Ühel laual oli midagi kõrgemat — riidega kaetud.
„Ma näitan teile „Tsüklop X" mudelit," ütles „Kreol" laua juure minnes ja riiet ära tõmmates.
Leitnandi ja Maci pilkudele avanes tiibadeta lennuaparaadi mudel.
„On see aeroplan?" küsis leitnant, ruttu laua juure minnes.
„Jah. Weel ei ole tas elu. Masinad pole Nagasakist pärale jõudnud. Kui „Tsüklop X" teeb esimese sõidu, on õhusõidus — täielik pööre. „Tsüklopi" walmistatakse Marsi peale sõiduks," ütles „Kreol", armastusega mudeli osi waadeldes.
„Marsi peale? Ha-ha-ha!" naeris Mac, „no olete teie aga utopistid, härrad."
„Oo, ei sugugi. Meil on kõik reaalne."
„Ja, kuid see on ju teostamatu," jatkas Mac, „ja mulle näib, et teie „Tsüklopi" tabab insener Hartwith'i „kuuli" saatus."
„Kui meie „Torpeedo" esmakordselt wälja sõitis, kartsime ka meie leidurite saatuse pärast, aga nüüd? Ei, mister Konrady, Gaston ja Ramses leiutawad ainult seda, mis eluline ja kasulik. Kui ainult sõda Pan-Euroopa ja Pan-Aasia wahel lõpeb, sõidab osa liiga liikmeid Marsile! Waat', teile, leitnant, huwitaw reis," lausus „Kreol" heasüdamlikult ja mudelit riidega kattes, wõttis taskust sigaritoosi.
„Ei, ma pole lendur teie „Tsüklobil"," ütles eitawalt pead rapu-

tades leitnant ja Maci poole pöördes, küsis: „Kas pole nõnda, kolleega õnnetuse poolest?"

Mac kehitas õlga ja poetas:

„Peaaegu, et ei."

„Tänasejeks jatkub," ütles „Kreol", Macile ja leitnandile paberossi pakkudes. „Nüüd läheme aeda — seal ei ole ka just wähe huwitawat."

Ta kustutas walguse määratumais mattlampioones ja awas massiiwse ukse saali otsas. — — — —

Nende ees sinetas meri.

Uhkelt tõusid lasuurtaewa poole kõrged palmid pikal liiwasel kaldaribal, nagu rohelis-hõbedane rõngas kõikusid kookuspalmid — ümber oromeeliate kaskaadid, toredad liaanide wanikud ja rafflesside, tuberooside, lataniate ja lengenolide kirju aed.

Ümbritsewa looduse toredus oli meelisegawalt ilus.

Näis, et sellele saarele oli kogutud kõik maapealne ilu ja pillatud ohtralt laiali mööda kallast.

Taewas hingas tulileekidena.

Mac ja leitnant tardusid ennepärast ilu nähes.

„Õelge, sir, kus meie oleme?" rikkus leitnant rahu ja pööris pilgu lossi süngeile seintele.

„Ma ei tea," ütles „Kreol" kõrwalepuiklewalt.

„Kummaline," poetas Mac, ägedaks saades.

„Igatahes mitte Euroopas," naljatas „Kreol", heasüdamlikult naeratades, „siin on üliilus ja peamine — hädaohutu. Meie saar on wäljaspool igasuguseid soowimatusi."

„Seda ma tean... Teil on ju seal kõik korraldatud. Isegi mere olete täitnud surmakiirtega. Ja, nagu näen, on siit põgenemine mõttetu," lausus Mac ja waatas kurwalt enda ees awanewale ulatamatu meriawarusele.

Leitnant läks ühe pingi juure ja sellele laskudes mõtles:

„Põgeneda siit on waja. Kuidas, see on küsimus, kuid teha pole mul siin midagi."

Ta seljataga kuuldus kummaline sahin.

Ta waatas ruttu tagasi ja ta kiwines.

Roomawast roosipuhmastikust waatas ta peale leopard.

Leitnant kisendas meeletuses:

„Tiiger!"

Mac hakkas oma harjumuse järele taskus rewolwrit kobama.

„See on leopard, härrad. Meie tubli „Triumf"," rahustas hirmunud Maci ja kahwatanud leitnanti „Kreol" ja põõsa juure minnes, kust waatas loom rohelisel silmil, wilistas tasa.

Leopard hüppas ta juure.

Hõõrus oma keha ta jalge juure ja urises, leitnandile waadates.

„Nu-nu ... Rahune, need on omad," ütles looma poole kummardades ja ta kaela silitades „Kreol".

Peagi haihtus Maci ja leitnandi hirm leopardi ees. Loom läks leitnandi juure ja paitades laskis oma siidise pea ta põlwile.

„Teie kõdistage teda kõrwa tagant," ütles „Kreol" naljatades, „kohe wõidate sümpaatia."

Leitnant kuulis „Kreoli" nõu ja loom pani oma pea pikku, pilusilmil „Kreoli" peale waadates.

„Ja milliseid imesid teil siin ainult pole," lausus Mac, waadates naeratawale „Kreolile".

„Ja, härra Konrady, meie oleme siin asutanud omapärase uue elu tsentrumi ... Wõtke näiteks wõi see loom. Ta on bordil nii käsile harjutatud, nagu peni. Meie oleme mitte ainult inimarmastuse pioneerid, waid ka loomade wastu. Kui meie liiga asutab Uue Maailma, siis, uskuge, meie keelame ära kõigi elawate tapmise. Ei ainustki jahti. Ei ainustki laengut looma peale lõbu ja igawuse pärast," ütles „Kreol" ja kätt ülestõstes lisas, „kas selle päikese all on wähe ruumi elawaile?"

Aloe põõsastikust astus wälja neeger-teenija.

„Mylord, teid oodetakse wastuwõtteruumis," ütles ta „Kreolile".

„Kes?" küsis see.

„Mister Biskmann Teneriffist."

„Biskmann? Kes see on, ei tea," pomises „Kreol" käsi laotades, „kuidas teie ta sisse laskite?"

„Ta ütles parooli, mylord," wastas neeger ja waatas juttu kuulatawale Macile.

„Ah nõnda! Härrad, kas teie jääte aeda wõi lähete lossi?" lausus „Kreol" naeratades.

Mac ja leitnant wahetasid pilke.

„Meie läheme parem raamatukokku," pomises Konrady, „kas pole nõnda, leitnant?"

„Ja, härra Konrady, siin on wäljakannatamatu palaw," wastas leitnant, leopardi siidist kaela patsutades.

„Harry, saatke külalised raamatukokku," ütles neegrile „Kreol" ja Macile leitnandiga käega wiibates, lisas, „kuni lõunani!"

Leitnant ja salapolitseinik järgisid neegrile.

„Kreol" kadus lossi raudukse taha.

Nagu peni jooksis leopard leitnandi jälgedes.

Ja kalju sisse raiutud trepi ees jäi ta seisatama ja laskis käpuli maha.

Neeger awas joomustatud ukse ja wiis nad mööda pikka, elektrist walgustatud koridori raamatukokku.

„Noh, kuidas teile meeldib see situatsioon, leitnant?" ütles Mac peale neegri äraminekut.

„Wäga kena, kurat wõtku. Sellest pagana wangist ei saa põgeneda," pursatas leitnant wihaselt tugitooli laskudes. „Ma mõtlen, et meil on waja otsida wõimalust põgenemiseks, aga kuidas?"

„Mingisuguseid wõimalusi ei näe, härra leitnant. Teie masin on meripõhjas, aga teisi „ülepääsemise" abinõusid pole näha. Teie, noormees, kuulge minu nõu: astuge sellesse salka ja õppige masinaid tundma."

„Milleks seda?" waidles wastu leitnant.

„Pärast ... sõidame nendega. Samuti „putseerime" neid ja toome Scotland Yardi."

„Idee on hea, kuid läbiwiimatu," lausus leitnant.

„Miks?"

„Neil on palju igasuguseid abinõusid, millega meid kahjutuks teewad."

„Selle eest lubage mul hoolitseda, härra lendur. Tähtis on ainult siit põgeneda ja nende lossi asukoht kindlaks teha, et ta likwideerida. Ma ei wõi oma wiga andestada ... Ja et ma, kuradi päralt, pidin seda wana joomarit Jim Locki uskuma! Tore on ka see prantslane

kolleegal — „Kraandja," lausus Mac põlgusega ja sammus saalis edasi-tagasi.

Leitnant läks akna juure.

„Peale mere pole midagi näha!" hüüdis ta ärritatult.

„Kas teie pöörasite tähelepanu, et osa lossi on raiutud kaljusse?" küsis Mac.

„Jah. Sest „Torpeedo" sukeldus ju kalju kohal."

„Waadake, härra Mac, meie peame leidma wõimaluse kuiwalt maalt põgeneda. Peamiselt kindlaks teha, kus meie asume," lausus lendur mõtlikult, nende ees läikiwale mere kuldawarusele waadates.

„Lubage mul see kohustus enda peale wõtta. Mul on juba kogemusi neis asjus. Teie katsuge selle aja jooksul põgenemisabinõu leida," ütles Mac, tubakat piipu toppides.

„Olen nõus," poetas leitnant ohates ja laua juure tagasi tulles, millel asusid kataloogid, hakkas neist ühte lehitsema.

Salapolitseinik suitsetas, istus tugitooli ja jalgu wälja sirutades pilgutas kawalalt silmi.

„Aga meie põgeneme siiski siit ära," ütles ta suitsutompu suust puhudes ja pikku aknale heites.

„Kuidas?" sõnas lendur imestanult.

„Ha-ha-ha! Ma olen ühte-teist tähele pannud. Ja see „ühte-teist" aitab meil põgeneda."

„Jumala pärast, selgitage," palus leitnant, raamatut lauale wisates.

„Kui meie muuseumis olime, pöörasin ma tähelepanu, et hoolikalt maskeeritud uks awanes ühte muna wajutades, mis kaunistas piedestaalil asuwat Buddha kuju," lausus salapolitseinik.

„Kuidas te siis seda tähele panite? Toda ust ei awanud ju keegi?"

„Kuid munal olid sõrmejäljed. Ma lugesin kõik munad ära — neid on kuus. Ja ei ainuski kannud neist jälgi inimese käest. Siis .. kui teie olite huwitatud Taiiti ja Fidshi saare bumerangidest, keerasin ma kergelt toda muna. Ta ei annud mulle järele, kuid ma surusin kõwasti ja kaldusin pahemale poole ... Wiie sammu kaugusel minust püüdsin ma kinni kerge sahina ja tõmbasin ruttu käe ära. Awanes

jalauik, mylord. Ja ma olen weendunud, et ta wiib meid sinna laski osja, kust meie wabadusse wõime minna."

„Oo ei, härra Mac. Meie oleme saarel ja nähtawasti ei wii mingit teed kontinendile," lausus tusaselt leitnant.

„Pardon, teie eksite. Wast saabus alles keegi lõpuks Teneriffist. Ma ei kuulnud aeroplaani saabumist. Mingisugune allweelaew ei ilmunud ka meie ajal. Kust siis ilmus see tüüp?"

„Ei tea kust, kuid fakt on olemas."

Mac tõusis.

Suundus koridori wiiwa ukse poole ja kumardades kuulatas kaua, kõrwa lukuaugu juure pannes.

„Aega ei pea kaotama," ütles ta, „teie lugege siin, aga ma lähen pinda sondeerima. Enne mu tagasitulekut ärge minge ära."

„Aga kui küsitakse, kus teie olete?"

„Ütelge, et läks aeda," ütles Mac, ust awades.

Salapolitseiniku wäljudes läks leitnant uuesti akna juure.

Toetus küünarnukkidega tumedale aknalauale ja andus kurwale mõtisklemisele.

Sel ajal läks salapolitseinik mööda pikka koridori, seisatas iga ukse ees, kuulatas, waatas lukuaukudest sisse ja tegi blokknoodi lehele märkusi.

Koridori otsas jäi ta ühe ukse ees peatuma, millele oli riputatud tahwlike pealkirjaga: „XXV ABC".

Ta wajutas ettewaatlikult käepidemele.

Uks oli lukustatud, kuid luku märke polnud näha.

„Lukutatakse salalukuga," mõtles ta luku august sisse waadates.

Kuid tal õnnestus näha ainult midagi ümargust, päikese walguses giilgawat.

Ta hakkas seinal juhtmeid otsima, ukse kohal, laes. Ei mingisuguseid.

Kogu koridori hoolikalt üle waadates märkas ta, et lõpus läksid kiwipõranda jooned lahku.

„Ahaa! üks kiwitahwel tõuseb üles," mõtles ta rõõmsalt ja kuulatades laskus põrandale.

Surus sõrme tahwlite wahelisse lõhesse, wedas ümber tahwli ja mõtles rahulolewalt:

„All on uks... kahtlemata."

Kõike jõudu pingutades püüdis ta kiwi üles tõsta, kuid asjatult. Kiwi ei annud teksase Maci jõupingutustele järele.

Ta tõusis ja hakkas uuesti koridoris käima, tähelpanelikult waadeldes kõiki kahtlasi ohke ja kiwiseina süwendusi.

Kuid miski ei annud talle wõtit wäljapääsuks.

Lõpuks peatus ta tähelpanu waewalt märgatawail seina kratsitud tähtedel. Kilbil, mis oli raiutud niishesse ja millel polnud midagi ühist wanaaegse rüütliwapiga, olid ladinakeelsed tähed „Z. Z. Z. 3.".

„Mis kabalism see on?" mõtles Mac, „kahtlemata peitub siin midagi, kuid mis?"

Ta kompas kilpi, waatles igat lõikejoont ja äkitselt helises midagi ta sõrme all.

Otsekui metalli helin.

Kõrwa wastu seina surudes hakkas ta kuulatama kummalist heli, mis suri nagu katkenud keele kõlin. Kõik waikis.

Kui ta tahtis uuendaad saladuslikku kilbi kompamist, langes ta pilk korridori otsa.

Mac pidi peaaegu karjatama rõõmust ja imestusest.

Kiwitahwel, mille kallal ta asjatult waewa nägi, püüdes tad üles tõsta — oli nüüd üles tõstetud.

Salapolitseinik läks ruttu ta juure.

Ta ees oli neljakandiline awaus.

Ta waatas alla.

Pimedus.

Pimedusest kostus tasane langewa wee laksumine...

Mac wõttis taskust elektrilambi ja walgustas põrandas olewat aawust.

Omaks suureks imestuseks nägi ta sügawuses mingisuguse laewa kuju, mis kõikus tumeda wee pinnal.

Ta laskus awause äärele põlwile ja lambiga salakäigu seinu walgustades hakkas otsima allapääsmiswõimalust sellesse saladuslikku maaalusse baasi.

Kuid hoolikaimalgi otsimisel ei olnud leida mingisuguseid trepi märke.

Mac oli nüüd wähemalt kolmekümne meetri kõrgusel.

„Nõndaks. Üks wäljapääs on," mõtles salapolitseinik rahuldatult ülesleidusest ja tõusis üles.

Peitis laterna tasku ja waatles nüüd uks-tahwlit.

Tahwel tõusis automaatselt nelja teraswedru jõust. Ta püüdis awaust sulgeda, kuid tahwel ei annud ta jõupingutustele järele.

Kilbi juure tagasitulles uuendas ta jälle „heli" otsimist.

Ja leidis!

Kaeblikult helises seinas ja tahwel laskus aegamööda alla.

Tähtede „Z. Z. Z. 3" wahel oli waewaltmärgataw süwendus ja sellele wajutades sündis saladuslik heli.

Mac naeratas rahulolewalt ja pomises taskust piipu wõttes:

„Nüüd me juba põgeneme ära. All on nähtawasti nende angaar. On waja nööri leida. Wõi leida teine tee alla pääsiwa laewa juure."

Ta tuli tagasi raamatukokku ja leidis leitnandi ühe kapi ees seiswat.

„Noh, leitnant, kas hakkas igaw?" küsis Mac ta juure minnes.

„Jah. Mul on paha lugu... Kodus sureb ema mure kätte. Kurat wist ise tõukas mind wäljaspool järjekorda lennule minemast. Tahtsin emale preemia kinkida. Ma saan ju iga wäljaspool järjekordse sõidu eest päewaraha ja preemia. Aga nüüd püüdis mu see bandiit Poster wõi kuidas tad nimetatakse. Wähe lootust, kuid meie püüame siiski põgeneda," wastas leitnant.

Raamatukokku astus teenija.

„Palun härrasid söögituppa," ütles ta kummardades.

„Kas isand pole weel tagasi?" küsis Mac.

„Ei, milord. Härrad jõuawad alles kella wiieks-kuueks tagasi," wastas neeger ja awas korridori ukse.

Leitnant ja Mac astusid ta järgi.

*

Söögitoas istusid „Kreol", kõrge brünett, wana prohwessor Lowis ja sümpaatiline, heledajuukseline tütarlaps, prohwessori tütar Nelly.

„Bissmann", nimetas end brünett ja pigistas tugewasti rakkus käega Maci ja leitnandi käsa.

Ta oli omapäraselt ilus — see elatanud farmeri wälimusega isand. Nägu karmilt tõmmukas nagu oliiw, põlewad mustad silmad läikisid uhkelt ja noorelt, täiesti hall habe, nagu patriarkil, langes tugewale rinnale.

Pehme, meeldiw hääle täämbr täiendas ta kuju wanaaegse juhi suursugusega.

„Waat meie sekretär· miss Nelly Lowis," esitas „Kreol" sisseluli·jaile tagasihoidlikult naeratawat tütarlast.

Lendur waatas tütarlapsele — see langetas hiilgawa sinise pilgu. Ta kaunile näokesele tekkis puna.

Ja kui lendur surus ta õrnu ja waewalt wärisewaid peenikesi sõrmi, naeratas Nelly meeldiwalt — heledalt, millest tekkis leitnandi südamesse enneolematu rõõm.

Asuti lõunele.

Leitnant istus kõrwuti miss Lewis'ega ja nende wahel tekkis elaw jutlemine.

Pärast lõunat läksid kõik aeda kohwi jooma.

Leopard tui leitnandi juure ja ei tahtnud kuidagi ta juurest ära minna.

„Waadake!" hüüdis Nelly, horisondile näidates, „Torpeedo"!

Kaugel-kaugel mustas wäikese täpina „Torpeedo", lennates kahe·tuhande meetri kõrgusel.

Kõigi pilgud kiindusid miss Luwis'i näidatud suunas

„Kreol" tõusis, wabandas ja läks lossi.

„Bandiidid pöörawad rööwkäigult tagasi," mõtles Mac waadates pöörase kiirusega liginewale mustale siluetile.

Peagi kahisesid „Torpeedo" tiiwad saare kohal.

Ta hakkas kaljurahnu taga maabuma.

Mac ja leitnant waatasid imestusega maabuwale hiiglasele, kelle tiiwad heitsid kogu aiale warju.

Bissmann, kes, nagu selgus, oli suhkruplantaatsiate omanik Teneriffis, oli siin, nähtawasti, oma inimene.

„Lähme „Maailma Walitsejale" wastu", pani ta ette, klaasiga aloe warre wastu koputades.

Mac rõõmustas, mõteldes, et tal õnnestub näha „Torpeedo' wee alla kadumise protsessiooni ja kindlaks määrata angaari asukoht, kust ta wäljub, kuid teda ootas üllatus.

Bikkmann ja Nelly suundusid lossi sissekäigu poole.

Mac hammustas meelehärma pärast huulde ja sõimas mõttes.

Nende saali astudes tabasid sealt juba eest „Kreoli" ja Ramsese.

Pärast terwituste wahetust pööras Ramses leitnandi poole küsimusega, mis waest noort meest pea wõimatuseni üllatas:

„Leitnant, teie olete ärrituses teie emakese saatuse pärast? Kui Teie soowite — wõite taga kolmekümne minuti pärast kõneleda."

„Ku—u—u—idas?" wenitas lendur.

„Telefoni teel. Ta ootab teid täpselt kell kümme minutit seitsme peal kaugekõne jaamas," wastas Ramses ja leitnandile õlale patsutades lisas heasüdamlikult, „meie, noormees, hoolitseme oma liigete eest."

Leitnant surus tugewasti Ramsese kätt ja erutatult-liigutatult lausus:

„Ma ei leia sõnu, kuidas teid tänada selle rõõmu eest. Waene emake... Kas teie nägite teda...? Kõnelesite temaga?"

„Jah, lord külastas teda," wastas Ramses.

„Lord?" hüüatas leitnant.

„Jah, „Maailma Walitseja".

„Oo, ei. Lord külastas ministeeriumi ja jättis protestnoodi... Kas teate, härrad, millega Pan-Euroopa on hakkama saanud," lausus Ramses.

„Mida?" hüüdis Mac walwel olles.

„Uputas admiraal Bitty ühendatud laewastiku!" wastas Ramses külmawereliselt.

„Ma ei saa teist aru. Kuidas wõis Pan-Euroopa uputada oma laewastiku? Milleks see kolossaalne ohwer, wõi on see sõja paratamatus?" küsis erutatult Mac ja waatas tungiwalt Ramsesele.

See lausus kuiwalt:

„Milleks nisukesed ohwrdi. Oo, ei. Meie andsime admiraalile ultimaatumi tagasi pöörda enne kokkupuutumist Pan-Aasia laewasti-

kuga, kui kõrgesti targad eurooplased süütasid. wabandage, meie hoiatusele ja jatkasid edasisõitu. Pan-Aasia laewastikust häwitas admiraal Bitty eskaader üheksateistkümmend laewa. Ülekaal oli Pan-Euroopa pool. Kuid jõudnud kohale meie „XXXV" ja nüüd puhkab kogu admiraal Bitty laewastik merepõhjas."

Nelly ja ta ilusais silmis ilmusid pisarad.

„Milline õudus, milline koledus. Milleks need ohwrid?" ohkas

„Sõda, miss Nelly, nõuab ohwreid," ütles leitnant kaastundlikult neiule waadates.

„Sõda? Oo ei, härra leitnant, ei „sõda", waid metsik inimkond. Sõda on ta kurjuse produkt, ahnuse, auahnuse ja meeletu uhkuse wili. Kuid see on maailma wiimane etap. Nüüd läheme meie lõppsihi poole — rahu poole. Igawese rahu poole, härrad. Weel nõutakse palju ohwreid, kuid meie ei anna alla. Eile ööl wõtsid meie sõjawäed Saksamaa oma alla. Awangard seisab Prantsuse maa piiril! Poolamaa, uhke Poolamaa andis meile Poniatowskyde lipu. Nelja päewa pärast oleme meie Prantsusmaa südames — Pariisis," wastas Ramses waimustatult-uhkelt.

Saali astus lord Rester oma abilistega.

Floridan ja Voicienne läksid leitnandi juure ja terwitasid teda rõõmsalt.

Mac heitis ametwennale wihase waate ja hakkas meeleldi Ramsesega kõnelema.

„Härrad, palun teid saali istungile koguneda. Ma olen Washingtonist teate saanud, et Põhja-Ameerika ühendatud riigid kawatsewad wõitlewate riikide koalitsioonist wälja astuda," lausus lord Roster ja Bikmanni nähes ruttas selle juure.

Koosolijate keskel kostusid kergendusohked, rõõmuhüüded lordi teate puhul.

Algasid hilised arutlemised tekkinud olukorra puhul.

„Nüüd annab Pan-Euroopa positsiooni käest," lausus Ramses, „ma ütlesin ikka, et wõit on meie."

„Kahtlemata!" hüüdis tuliselt Floridan.

„Kuid see ei tähenda weel sõja lõppu," lausus Gaston kulmi krimpsutades ja närwiliselt sõrmiga laua äärele trummeldades, „wee-

tuleb mitte mitugi lahingut rahwaste wahel. Seda enam nüüd, millal Pan-Euroopa ridadest lahkuwad Ameerika jõud. Nüüd juba tarwitab Teckeleri armee Haagi konwerentsil keelatud lubamata sõja meetodeid."

„Mis siis jälle on?" küsis Mac akna juures olewa grupi poole minnes.

„Pommide pildumine „walge" surma patsillustega!" lausus Gaston põlastawalt ja ta energiline nägu moondus wihast.

„Mucdeni fortide territooriumile on wisatud täna kolmsada pommi ... Kakskümmend kahekſatuhat ohwrit," lausus omaltpoolt Maurice.

„Ei wõi olla!" pääsis lenduri huulilt.

„Kahjuks siiski ja," wastas talle Floridan ja wõttes taskust ajalehe „World" erawäljaande, ulatas selle leitnandile, lisades, „lugege, kolleeg."

Mac kumardus leitnandi õla kohale ja hakkas „raswase" kirjaga trükitud Pan-Euroopa sõjawäe peakorteri teadaannet lugema:

„Meie tublide lendurite poolt on wisatud Fu-Kai-Tschangi armeele pomme „walge" surma patsillustega. Põlatud kollanägude armee on tapetud wiimse wõitlejani. Fu-Kai-Tschangi wägede all olnud maa-ala kujutab nüüd endast lagendikku, mis külwatud üle sõdurite, ohwitseride ja loomade surnukehadega. Kõikjal seisawad mahajäetud tankid, kahurid, kuulipildujad ja woorid toiduainetega. Surmaorg. Ühendatud riikide äraandlikkus ei kajastu sõja wõidurikkalt lõpule wiimises Pan-Euroopa ideaalide eest.

266 armee marschal Mac O'Cannedy juhatuse all lõi puruks Wene-Hiina wolontöörid Straßburgi all. 19.000 wangi. Admiral Bitty kangelaslik eskaader on jäädwustanud suurematusega oma hukkumise, waenlase rõhuwa ülekaalu ja -wõimu all näitas ta ülimat waprust. Au kangelastele!

Pan-Euroopa ühendatud armeede peakorter."

„Härrad, kui see fakt on, palun teid mind teie liigasse wastu wõtta," hüüdis leitnant ootamatult ja, kohates Nelly rukkilillesinist pilku, naeratas talle.

Lord Roster, kes Bifkmanniga kõneles, pööras pea leitnandi poole ja lausus:

„Teie olete wastuwõetud, mu aus sõber!"

Mac tõmbas näo krimpsu ja märgates Voicienne'i näol naeratust, urises:

„Asiaadid."

„Teil on õigus, mister Mac," kinnitas Gaston, kes aru ei saanud, et öeldud fraas käis „pan-aasialaste" pihta, „Pan-Aasia pole wõtnud endale kõige elawa hukkamise misjoni."

„Kuid nüüd utiliseerime ka meie oma abinõu," ütles lord Roster, „homme wiskan ma isiklikult Pan-Euroopa wägede laagrisse pommid „korrodolüüdiga". Ma paraliseerin kümned tuhanded sõdijad ja kui see abinõu ei mõju peakorteri peale, siis häda talle!"

Nelly ja leitnant wahetasid paljutähendawaid pilke.

Tähelepanematult lahkus leitnant saalist ja wäljus aeda.

Leopard tuli kuldsest põõsast ja ruttas tema juure.

Leitnant suundus palmi warjus olewa pingi juure ja hakkas tütarlast ootama.

Ta mõtted olid nüüd kummaliselt rõõmsad. Rind joobus teadmatust õndsusest.

„Nelly!" hüüdis ta tütarlast nähes, kes wäljus lossist ja ruttas talle wastu.

„Waat' näete, miss Nelly, ma läksin üle „waenlaste" poole," ütles ta, armastusega tütarlapse silmi waadates.

„Äraandmine on karistataw," poetas neiu naljatades ja kummardades rebis glutsinia oksa.

„Miss Nelly! Ja teie olete selles süüdi," jatkas leitnant, „teie, kaunim kaunimaist maapealseist naisist."

„Ohoo! Kui palju komplimente! Härra leitnant, ma ei armasta meelitusi," haawatu karmusega lausus Nelly ja waatas tungiwalt leitnandi silma.

„See pole meelitus, miss Nelly. Ma pean teile tunnistama," ütles leitnant aralt, heites pilgu lossi akendele.

„Mida?" küsis Nelly imestunult.

„Ma mõtlesin siit põgeneda... Ükskõik kuidas, kuid põgeneda... Kuid nüüd... teid nähes... ma ei wõi enam seda lossi jätta. Ja et teie ligiduses olla, miss Nelly, astusin ma „16" liigasse. Arusaadawalt,

Paneuroopa elajalikkused andsid ka kõrwaltähenduslise tõuke," lausus leitnant erutatult ja tütarlapse kätt wõttes, surus selle rinnale lisades, „kallis Nelly . . . ma olen nii rõõmus, et saatus nii ebaharilikult ja kummaliselt mind teiega kokku juhtis."

„Ja?" wõpatasid neiu huuled.

„Jah," wastas leitnant naeratades.

„Ja see kõik on tõde?"

„Kahtlemata."

„Teie armas unistaja ," lausus neiu lahkelt.

Ta sinised silmad süttusid armastuse soojas tundmuses.

„Nüüd minge istungile," ütles Nelly, „aga pärast tulge aeda. Ma ootan teid."

Leitnant kumardas ja suudeldes neiu kätt sosistas:

„Ma lähen, miss Nelly . . . Mul on nüüd ütlemata hea elada. Otsekui . . . ah, ma ei tea enam midagi. Hing on täis soojust . . . Ja kõik teie, armas Nelly."

Seda öelnud, wõttis leitnant tütarlapse käest lille ja ruttas lossi:

Nelly jäi seisma, saates hiilgawa pilguga leitnanti ja ta järel jooksawat leopardi.

„Armastab," mõtles ta rõõmsalt, „Nelly, Nelly, ja sinugi südamekeses tuksub midagi tugewamini harilikust."

Kui uks leitnandi taga kinni langes, läks ta merekaldale ja laskus sügawas, rõõmsas ja heledas mõtisklusės pingile.

Meri weeretas safiirset lainet ta jalge ette.

Healõhnaliselt lõhnasid lilled thumiatus ja nii heledasti põletas päike selges taewas.

„Jah, ma nähtawasti armastan," sosistas ta jalge ette weerewale lainele ja naeratas taewakõrgusele, päikesele ja omale kaugele-kaugele õnnele.

VII.

Kinnas on wisatud.

Pühalik on saalis — karmid on kokkukogunud liiga liikmete näod ja esmakordselt istub kõrwuti Floridaniga leitnant.

„Gentlemanid, momendi tähtsus nõuab otsustawaid abinõusid. Mida kauem kestab see kapatalg, seda enam ohwreid! Ja sellepärast panen ma ette Herbertile uuel „Ikarosel" sõit teha ja kasutada jaapani keemia-prohwessori Aschi-Kasimara leidust. Meie peame nüüd tarwitama tingimata terrori. Ma tõstsin üles Paneuroopa kinda ja annan lõpuliku rewanshi ei hiljem kuut päewa. Gentlemanid, nõuan teilt ülimat energia-pingutust — saabub meie „kaksteistkümnes tund". Homme hommikul sõidab Nankingist wälja meie häwitajate tüüpi „Ikaros'te" eskadrill, „Torpeedo", „Centauris", „Oziris", „La Lumane" ja „Tibris" attakeeriwad pommipildujate armee laewastikku ja peawad l i k w i d e e r i m a kõik üksused. See on mu esimene käsk. Ma dikteerin nüüd, gentlemanid. „Üleilmlise kapitali assotsiatsiooni" häbematus ületab igasuguseid inimlikud piirid. Küllalt türaniast! Surm sõjale! Gaston, palun tutwustage leitnant „Ikarost" kuidas „Ikarost" juhtida. Owidiusel käsen õhku lasta täpselt kell kolm päewal „Sõja kampani keemilise laboratooriumi Barceloonas", siis kustutada tuled Londonis, Berliinis ja Pariisis. Teil, kallis Sherlok Holmes tuleb tagasi pöörda Pariisi ja mu nimelt anda marssal Fore'ile mu seekordne käsk katkestada mobiliseeritud sõdurite saatmine Marceille'i. Pariis saab ära wõetud. Panaasia armeede pealetungi all ei suuda keegi wastu panna. Kuid teid püütakse pantwangiks wõtta, siis garanteerin ma isiklikult teie julgeoleku. Gentlemanid, see on kõik. Puhake ja olge walmid. Hommikuni," lausus lord Roster tõustes ja kumardades lahkus saalist.

Pärast arwamiste wahetust hakkasid liiga liikmed laiali minema.

Floridan ja leitnant leppisid kokku, et külastawad angaari pärast õhtusööki.

Woicienne'ile naeratas õnn Pariisi külastada, kuid rahutus surus Fiski ta hinge.

Ta äraandmine oli üldteatud ja hirm represſioonide eest ei lahkunud temast.

Kuid lord Rosteri käsk oli talle püha.

— — — — — — — — — — — — — — —

Mac aga kasutas aega luureks.

Nuhkis läbi kõik lossi urkad ja kolkad, kuhu wõis tungida, kuid

leidis wähe lohutawat. Kõikjal — ainult saladuslikkus. Põgenemine oli wõimatu ilma kõrwalise abita.

Õhtuks andis ta alla.

Ilmus lord Rosteri kabinetti ja teatas „truualamlusest".

— — — —

Lossi kontsertsaalis oli kontsert — astusid üles Gaston, kes imekspanuwäärt ilusasti laulis prantsuse keeles „Flandria rhapsoodia", Florian mängis wiiulil „Ase surm" ja Piccijore „Sonett", „Kreol" deklameeris hispaania keelel ballaadi ja doktor Sven ei walmistanud wähe lõbu Klondyke elu jutustamisega.

Leitnant ja Nelly ei olnud kontsertsaalis.

Neid wõlus imepäraselt nõiduw lõunamaa loodus.

Aias, palmide krooni all istusid kaks armastuseõnnest pisardatud ja kuulasid mere tasast kohinat.

Leitnandi jalge ees lõi tasaselt nurru leopard.

— — — — — — — — — — — — — — —

„Nelly, kui nüüd see äraneetud sõda lõpeb, kas teie pöörate tagasi Euroopa?" küsis leitnant wargselt.

„Ei, ei pööra. Mu isa sõidab Uus-Meremaale. Seal on meie astansioon. Meie olime sunnitud põgenema. Mu isa on ju „hädaohtlik anarkist". Ta kirjatöö „Kultuurse maailma häbitööd" häwitati prantsuse liidu otsusega ja talle mõisteti seljataga wiis aastat wangistust. Kui Pan-Aasia wõitjaks jääb, siis saab Uus-Meremaa iseseiswaks rahwaste liidu liikmeks ja meie wõime tagasi koju pöörda," wastas Nelly kurwalt ja kiindudes pilguga paljutähisele wakksele taewawõöwile, lisas tasa, „ma igatsen wäga kodu järele. Ei suuda oodata sõja wõidukat lõppu."

„Nüüd pole enam kaua, Nelly, ja maailm puhkab werest ja pisarist... Nüüd ei enam kaua," wastas mõtlikult leitnant.

„Kuid inimkonnale löödud haawad ei parane nii pea. Miljonid ohwreid, miljonid wigastatuid. Missuguse jumala nimel on see elajalikkus? lausus wärinaga hääles Nelly ja, pöörates kurwa näokese leitnandi poole, küsis: „Kas teie ei karda surma?"

„Ma... jah... Kuid milleks see küsimus?" küsis leitnant hämmastuses.

„Homme on ju teie esimene sõit tsüklop „Ikarosel".

„Jah. Kuid mind kaitseb hea ingel. See olete teie, Nelly."

„Armas sõber, kui tihti mängib saatus kurjasti inimeludega. Saatus on ajuti meie wastu nii õiglusetu, wäikeste liblekeste wastu kosmoses."

„Ma lähen sügawas usus tõe ja headuse wõidu hädaohtlikule teele. — Ma kõhklesin enne weel, kuid nüüd, tutwunedes liiga printsiipidega — kuulun ideeliselt ihu ja hingega lord Rosterile. Ja kui saatus tahab... nüüd mu õnne läwel koristada mind elurajalt — suren ma saatust õnnistades. Ma nägin õnne," wastas Nelly kätt wõttes leitnant. Ta hääl wärises kirjeldamatus walus ja samal ajal tõstis tiiwuline rõõm ta lasuurse õnne piiridele.

Nelly laskis kuldse peakese ta õlale ja sosistas tasa:

„Armastatud... meie jääme elama... Teie sõidate meiega Uus-Meremaale .... Seal on ilus ja inimesed ütlemata lihtsad ja suursugused. Pärismaalased, keda häwitas meie kultuur igasuguste „absentidega" ja eksekutsiatega."

„Aga mu ema?"

„Ja, emagi sõidab meiega... Mu armas emake suri ammuammu... Teie... sina... luba see mul korraldada. Udusest Londonist päikeseküllasesse Uuele-Meremaale," wastas Nelly rõõmsalt ja paitas lahkelt leitnandi kätt.

„Imekena sa, mu Nelly, neitsike," lausus tuliselt leitnant ja suudles tormiselt ta kätt.

„No, no, noormees. Kas siis nõnda wõib?" hüüdis naljatades neiu, rõõmust ja paitusest hiilgades.

Nende hingedes sündis armastuse poeem...

— — — — — — — — — — — — — — —

Hommikul sukeldus Torpeedo merre ja temal sõitsid ära lord Roster, Floridan, Voicienne ja teised liiga liikmed.

„Kreol", Mac ja leitnant jäid ootama „Ikarose" päralejõudmist...

Weel weetsid lühikese õnneliku kohtamise aja seltsis aias Nelly ja leitnant, weel hiilgasid nende südamed elurõõmust ja ei teadnud, et hirmus surm waritses kangelast...

Neda kuli „Kreo" ja teakas, et „amfiibius" — „Ikaros" on angaaris.

Armastatud tütarlapsest lahkudes suundus leitnant lossi poole.

„Kreo", Mac ja leitnant laskusid maa-alusesse angaari.

Seal ootas ka juba hiiglane „Ikaros".

Sajaneljakümne meetri sügavusel tormas „Ikaros" rohekas merissääris.

Ja saavutades ülima kiiruse, ujus pinnale.

Tõusis veepinnalt ja lehvitas tiibu.

Kõrgemale ja kõrgemale.

Päikese poole... Tuhat meetrit!

Kõrgemale! Kakstuhat viissada!

„Veel kõrgemale," mõtles leitnant „Ikaros" liigutatud olles sõnakuulelikust hiiglasest.

— — — — — — — — — — — — — —

Kuuskümmendviis hiiglaaeroplani sõitsid Nankingist välja lord Rosteri tehtud ülesannet täitma.

Kolmetuhande meetri kõrgusel, hullumeelset kiirust võttes, lendasid „Ikarosed" vastu Pan-Euroopa pommipildujate hävitajate õhulaevastikule, mis olid ehitatud kuulsa ameerika insenert Hourbon'i mudelite järgi Chikagos. Need hävitajad olid varustatud 20.000 H. P. jõuliste mootoritega ja võisid lennata kuni 350 kilomeetrit tunnis, kuid „Ikarosed" ületasid neid seitsmekümne kilomeetriga.

„Ikaroste" kohal üüal keerles neljasaja jala pikkune „Tibris II", aeroplan, mis oli varustatud Pan-Aasia kõigi tehnikaimedega, nagu „surmakiirtega", „sulatajaga", „sengaaliga", „titroliidiga", süütavaid pomme ja „mitraljeesi" väljaviskava aparaadiga.

„Tibris II" juhatasid jaapani lendurid major Schiro-Kasi ja kapten Maru-Otara ja viiekümneisikuline meeskond koosnes parimaist jaapani õhuasjanduse eriteadlasist.

„Tibris" sai raadiotelegrammi, et Pan-Euroopa laevastik koosneb sajast neljastkümnest ükskusest ja ligineb laevastiku baasile, Harbiinile.

„Ikaroste" eskadrill seadis enda lahingukorda — jagunes kolme kolonni ja rituaalselt vaenlasele vastu.

Juba sünnitasid Pan-Euroopa pommid, täidetud patsillidega, Wladiwostoki fortide kohal häwitustööd, kui horisondile ilmusid „Ikarosed".

Wiietollilised zeniitkahurite suud tulistasid Pan-Euroopa aeroplaane . . .

Neli kuulidest õnnelikult tabatud hiiglast langesid süütudes wallidele, kuid ülejäänud jatkasid „surma" pildumist.

Lõhkewate pommide dääm onlikus kakofoonias wärises taewas, aga all uulitsail, platsidel wäänlesid krampides inimesed — Pan-Euroopa õhulaewastiku ohwrid.

Otsekui kõu tungisid äkitselt wälja pilwedetagusest sinast „Ikarosed" ja hakkasid külwama hullumeelse tulega waenlase areoplane.

Fordid all waikisid.

Laia silmusena haarasid „Ikarosed" waenlase eskadrilli.

„Tibris II" heitis peakolmikusse esimese wihu „surmakiiri" ja neli teraslindu lendasid alla.

„Ikarosed" tulistasid soomusest läbitungiwaist kuulipildujaist ja lämmataw, kollane suits kattis pilwena taewa, kus sündis titaanide[1]) wõitlus.

Seitse „Ikarost" hukkusid pan-eurooplaste kahurite pommidest — kuid „Tibris II" pani tegewusse oma „aoliidi" kaamera . . .

Wiolettkiirte wihud langesid radiaalselt ülalt alla ja paneurooplased hakkasid üks teise järele reast wälja langema.

Manööwerdades waenlase aeroplanide kohal ja ümberhaaratud ringi koomale tõmmates awasid „Ikarosed" oma kahurite tabawa tule.

Pommide lõhkemise mürinas sündis õhus hirmus wõitlus, edu läks ühelt poolt teisele, aga kui „Tiberis II" oma „aoliit"-kahurite pikad torud pan-eurooplaste peale pööras, tuli ülekaal pan-aasialaste poole.

Hirmsate lõhkemistega langesid „pan-eurooplased". Ei aidanud nende saatanlikud kiirlaske mitraljeesid ega suitsutõkked.

Kakskümmendwiis minutit kaheteistkümne peal langesid nelikümmendkuus Pan-Euroopa aeroplani reast wälja, kell üks seitse

---

[1]) hiiglased

minutit keskpäewal laskusid ülejäänud Wladiwostoki aerodroomile, olles sunnitud alla andma.

Ei rõõmustanud see wõit linna elanikke — liiga koshmaarsed olid sõja ohwrid.

Seitse tuhat naist, last, noort ja wana kodanikku leiti mürgitatult linna uulitsailt.

„Katku" batsillid tapsid nad kohal.

Tabatud lendurid ja meeskonnad saadeti tugewa walwe all ristlejale ja wiidi Nankingi.

Raadiotelegramm „Tibris II" teatas maailmale uuest „16" wõidust „Pan-Euroopa" üle.

„Ikarosed" pöördusid tagasi Nankingi.

— — — — — — — — — — — — — —

„See on ju kuulmatu!" hüüdis lord Steamure, „Pan-Euroopa föderatsiooni nõukogu" esimene sekretär, „pan-asiaadid" lasksid õhku neli dreadnoughti ja üksteistkümmend ristlejat. Ma loen meie mängu kaotatuks, kui pööret paremusele ei tule."

Temaga vis-à-vis istuw wanapoolne isand erukindrali wormis kehitas õlgu ja wastas:

„World" kirjutab täna, et Ameerika andis käsu katkestada ekspeditsioon-wäeosade saatmise Pan-Euroopasse. Aga see tähendab katastroofi algust. Õhulaewastiku häwitamine Wladiwostoki kohal neetud panasiaatide poolt wõttis ameerriklastel igasuguse tahte. Need masinad on ju nende tehnika produkt. Mis kella ajal on „nõukogu" istung?"

„Kell wiis õhtul, kindral."

„Huwitaw oleks teada, kas tulewad „Sõjanõukogu" liikmed?" küsis kindral näpitsprille kohendades.

„Lord Hinsemore ja admiral Bitty lubasid tulla. Marshall Fore ja kindral Roque de la Roche ei wiibi Londonis. Teie teate selle põlatud lord Whitemani noodi sisu?"

„Ei, aga mis?"

Sekretär wõttis kirjutuslaua sahtlist deshiffreeritud telegrammi teksti.

„Palun, lugege," ütles ta seda kindralile andes.

„Ma pean teie pealinnad pimeduses. Kui seda wähe, häwitan weewärgi, kuid ei tagane. Mu käes on wõim sundida teid kapitulleerimisele ja ma täidan selle. Ei mingisuguseid kompromisse ettam. Ma ei luba teil maailma eludega mängida. Pan-Aasia wolitas mind teile nooti saadma järgmise sisuga. Sõjaministeeriumi shiffr V 369 A. Pan-Euroopa kõrgemale nõukogule. Koopiad liitwägede juhatusele. Pan-Euroopa tegewwägede peastaabile. Inimese Õiguste Liiga Wolitatud Nõukogule. Ühendatud riikide walitsusele ja Skandinaawia rahwuste föderatiiwsele liidule.

N o o t.

Pan-Aasia kõrgema nõukogu wolinikuna — mina, lord Austen Roster-Whiteman panen ette kuulutada 48-tunnilise waherahu läbirääkimiste pidamiseks sõjategewuse ausa likwideerimise suhtes Pan-Aasia ja Pan-Euroopa wahel. Pan-Euroopa sõjapidamise barbaarne süsteem sunnib Pan-Aasia nõukogu kuulutama lubatuks äärmised abinõud ülekaalu saawutamiseks temaga wõitlewate riikide masside peale. Kui Pan-Euroopa nõukogu mu ettepaneku tagasi lükkab, olen ma sunnitud tarwitama wõitlusmeetode, mis risti wastu käiwad igasugusele arusaamisele inimarmastusest ja humanismi eetikale. Ma häwitan täiesti sõjabaaside tsentrumid — see on esiteks, teised — laewastikud, nii mere- kui õhu-, häwitan ma ära ja kolmandaks — ma katkestan igasuguse ühenduse huwitatud riikde wahel. — Mu parlamentöör, „16" liiga liige, Pan-Euroopa kodanik Vincent Voicienne ilmub Pariisi wastuse saamiseks. Mitte mingisuguseid repressioone minu delegaadi wastu. Wastus täpselt formuleeritult.

Lord Whiteman-Roster.

Soomuslaew „Torpeedo",

luges kindral kõwasti ja ta energilisele näole laskusid warjud.

„Kuidas meeldib teile, ah?" küsis sekretär.

„Ideaalne! Toon on sellel lordil õige... Huwitaw, kuidas reageeriwad sellele noodile meie föderatsioonid?"

„Meie ei anna järele ähwarduste peale! Meie ei wõi häbistada meie rahwuste au pan-asiaatide ees!" hüüdis sekretär ärritatult ja läks telefoni juure.

„Andestage, kindral, ma kõnelen admiraliteedi esimese lordiga," ütles ta austawalt kindralile.

„Jumala pärast," lausus see heasüdamlikult ja tõusis.

„Ministeerium? Ministri kabinett," ütles sekretär ja saades wastuse, lausus: „andestage, härra minister, et teid tülitan. Mis uudist? Kuidas? „Torpeedo" Pariisi kohal? Wiskab pomme ... Kui kole! Ida frondil paaniline põgenemine. Pan-Aasia wäed waldawad juba Reimsi-eelseid positsioone. Hüwa. Ma sõidan."

Erutatud sekretär pani toru käest ja kindrali juure minnes lausus raskelt:

Teated on koshmaarsed, kindral. Lääne frondil taganemine, ida liin langeb kokku. Ei, meie kaotame."

„Peab kapituleerima," lausus kindral ja wõttis laualt mütsi, ulatas sekretärile käe.

„Nägemiseni, lord Becheling," ütles ta ja wäljus kumardades sekretäri kabinetist.

„Kõike wõis oodata, kuid ei ainult paanilist taganemist. Seal on meie walitud wäed," pomises sekretär mitmesuguste ettekannete kimpu kiindudes.

VIII.

Õnne piiril.

Kahe päewa pärast pöörasid „Torpeedo" ja kolm „Ikarost" lossi tagasi.

Suur oli Nelly rõõm, kui leitnant, kes oli wõtnud õhulaewa nime, teda terwitas.

Nad läksid aeda ja peitsid endid metsikuist wiinamarjuist lehtlasse.

„Ma olin su pärast nii erutatud, mu armas," ütles Nelly naeratades, waadates „Ikarose" kaunile näole.

„Ja mulgi ei olnud rõõmus ... Mu mõtted keerlesid siin ... Nelly, Nelly. Milline koshmaar on sõda. Mis me läbi pidime elama, see on hirmus. Meie aparaadid häwitasid keemiajaama ... Ma juhtisin oma aparaadi häwitatud linnale ja selle wallanud pan-europlased said hukka meie pommidest. Tuhanded ohwrid. Teel tagasi — raadiotelegramm: Gibraltari fordid õhku lasta. Sada tonni „kontlenkrit" ja

warenud," wastas leitnant kurwalt ja ta pilk kindus kaugele päikesest kullatud horitsondile.

„Mulle kõneles hommikul isa, et nüüd ei kestu see tapatalg enam kaua," lausus Nelly ja, kumardudes heleda glütsiini poole, rebis selle aroomilise õie.

„Mu järgi, nähtawasti, tuleb teenija!" ütles „Ikaros", nähes lähenewat neegrit.

Nelly naeratas heasüdamlikult:

„Oo, ei, Bob toob kirja. Ma näen ta näol naeratust. Kirja tuues on ta alati — rõõmus."

„Kellele?" hüüdis neiu tõustes ja neegri juure minnes, sirutas käe.

„Massa „Ikarosel" on au emalt kirja saada," lausus neeger ja andis Nellyle kirja.

„Mulle? Emalt!" hüüdis leitnant üleshüpates rõõmsalt.

Nelly andis talle kirja edasi.

Rõõmsasti peksis „Ikarose" süda, kui ta ümbriku lahti rebis, millel sesis kummalise sisuline aadress:

„Torpedo" „Ikarose" jaoks."

Nelly ja leitnant tulid pingi juure tagasi ja istusid.

„Armas poeg, ma olen meeletult rõõmus, et sa elus oled. Olin hirmsasti ärritatud ajalehist lugedes, et sa wangi olid wõetud. Kuid nüüd olen ma rahulik. Mind külastas suursugune lord Whitemann ja andis edasi su terwituse. Minu pärast ära muretse, ta oli nii hea ja maksis mulle su pooleaasta palga ette wälja. Ma olen nüüd kindlustatud. Armas poeg, lord Whiteman teatas mulle, et ma wõin sind kahe nädala pärast külastada. Ta tuleb mu järgi ja meie sõidame su juure. Hirmus mõelda: ma lendan! Kuid mis teha. Ma tahan nii wäga oma poja ümbert kinni wõtta ja teada ta meeleolu. Sa, kallis pojake, wõid mulle nõnda kirjutada. Lord Whitemani nõu järele. London, Peapost. Poste restante, Merdsery, Glinstone 3169. Kiri anna lord Rosterile ja ta saadab mulle. Kallistan sind ja suudlen.

Su ema.

Kaitsku sind saatus!"

luges, leitnant erutatult ja haaras hoidmatus rõõmus Nelly ümbert kinni.

Neiu muutus ootamatusest üleni punaseks.

Ta silmad läikisid ja purpursete huulte ümber hiilsas naeratus.

„Nelly, Nelly armas. Ah, kuidas ma sind armastan," hüüdis „Ikaros" ja tõmmates oma juure tütarlapse kuldse peakese, suudles teda otsaette.

„Missugune hea ja suursugune on meie lord Whiteman," ütles ta õnnejoowastuses ja tänus, „kõike on ta ette näinud. Ja sarnast rüütlit neatakse Pan-Euroopas."

„Lord Roster on parim inimene, keda ma kunagi olen tunnud. Ja ega asjatult ei ole talle allunud miljonid meie liiga ideelisi liikmeid. Ja nõnda siis näed sa oma ema... Ma tean, kuidas see peab sündima. Su ema sõidab „Torpeedol". Ta tuuakse automobiilis kaldale ja wõetakse seal aeroplanile. Kas sa pole weel Dianat näinud?"

„Ei," wastas „Ikaros".

„Õhtusöögi ajal tuleb ta saali. Huwitaw daam."

„Kes ta on? Lordi naine?" küsis „Ikaros".

„Ei ole weel... Diana on, nagu ma kuulnud, Napiri mahajaradsha tütar. Ta ohwerdas äraarwamata rikkused meie liigale."

Leitnant waatas kawalalt tütarlapsele ja küsis:

„Nelly, kes on need saladuslikud pseudonüümsed liiga liikmed?"

„Sa tahad öelda, kes peituwad nimede „Ramses", „Kreol", „Ovidius" ja teiste nimede taga. Hea küll, ma awaldan sulle liiga saladuse. Kuule ja unusta, mis ma ütlesin. „Ramses'e" nime all peitub professor, Boston-tehnika akadeemia akadeemik Henry Lloyd, tõmmu „Kreol" on portugaalia prints Juan Bovibon-Riccijoro, „Ovidius" — kreeklane, endine horeograafilise instituudi õpetaja Parnassoses, „Gaston" — kuulus Saksamaa professor Moritz von Steinzinger, „Floridan" — esimene Prantsusmaa lendur, „Sven" rootsi professor arstiteaduse, keemia, bioloogia, psükiaatria, filosoofia, matemaatika alalt ja egüptoloog, „Herbert" — taani õpetlane-keemik, „Egmont" — prantslane, miljonäri-wabrikandi Maurice Ducheni poeg, „Jack" — samasugune ameerika miljardäri Rothmilldi „ärakadunud poeg", „Ana" — Egüptuse poeg, waraoode Adir-At-Ana järeltulija, „Kass"

— Pan-Euroopa kergeatleetika gümnast-tšempioon. Talle kuulusid wiis aastat ülemaailmse olümpiamängude loorberid. „Androgenus" — temast kirjutasid weel mitte ammu maailma ajalehed kui meie aja parimast poeedist — ta nimi on Leontinius Brandil. „Erik" — miljardär, terasetrusti omanik Ameerikas — Raymond Elmans. „Maurice" — kindralstaabi kapten-major — Braunschweigi prints Heinrich-Eitel ja lõpuks armas „Olaf" on wiikinglane, Taanimaa poeg — Olaf Rassmussen. „16" koosseis on wäga mitmesugune, kas pole nõnda?" lausus Nelly ja „Ikarose" kuuenurga külge õit kinnitades lisas, „ja nüüd weel kaunis inglane-lendur „Ikaros", kelle nimi sulle teada."

„Jah, mu pääsuke. Kõik see on ülihuwitaw. Ma olen rõõmus, et astusin liigasse. Tuhat korda rõõmus — sest siin leidsin ma maapealse õnne. Wäikene Nelly... Pea sõidab mu ema ja ma ütlen talle omast piiritumast õnnest. Aga kas sa oled rõõmus, kuldjuukseline Nelly?"

„Meeletult rõõmus. Ja tead sa, mulle näis ikka, et mind walgustab siin miski ime... Ja waata, nüüd on see täide läinud... Millal ainult lõpeb sõda? Oo, kui ju ennem wõiksime siit tagasi ellu minna," wastas Nelly ja laskis usaldawalt pea leitnandi õlale.

„Nelly. Kus meie wiibime?" küsis „Ikaros", tütarlast ümber õlgade wõttes.

„Ma ei tea... See on saladus.. Peaaegu aasta wiibin ma siin ja weel keegi pole nimetanud meie asukohta," wastas Nelly.

Trepile ilmus liwrees neeger.

„Meie järele!" hüüdis Nelly, „lõunatama."

Neeger astus nende juure ja teatas kummardusega, et palutakse lõunele.

Nelly ja leitnant tõusid.

Tõusis leopardki, kes „Ikarose" järele tatsus.

„Õhtul uuesti aias," sosistas „Ikaros" Nelly kõrwal minnes.

„Oo, ei, armas. Õhtul on tee mu juures mu neitsilikus toas. Kas pole nõnda?" lausus Nelly ja waatas leitnandile.

„Ikaros" ei wastanud midagi.

Ainult silmad hiilgasid ja huuled tõmbusid naeratusse.

— — — — — — — — — —

Pan-Euroopa kõrgem nõukogu keeldus likwideerimast sõjategewust ja pealegi peeti Pan-Aasia delegaat Mac Konrady pantwangina kinni.

Pärast ultimaatumis antud aja möödumist lord Roster, kokku leppides Pan-Aasia sõjawägede ülemjuhatusega, kirjutas ette saata Prantsusmaa ja Saksamaa piiridesse wiis Aasia diwisjoni.

Häwitajate eskaadrid said käsu kiires korras kohale jõuda Nagasaki angaaridest kawatsetawasse merilahingu piirkonda Skageraki juure.

Sündmused hakkasid hargnema: Pan-Euroopa eskaader, koosnew enam kui kuuestteistkümnest dreadnoughtist, sajakolmekümnekahekssast soomuslaewast ja sajaseitsmekümnekahest kontr-miinihäwitajast ja ristlejast, koondus Skageraki lähedale. Skandinaawia ristlejate laewastik ristles allweelaewade kaitsel Pas de Calais' lähedal.

Pan-Euroopa üldine mobilisatsioon paiskas frondile miljoneid sõjawäge ja tankide diwisjonid said Vickers'i tehastelt tuge.

Saabusid imeelukad-tankid, warustatud kaugelelaskjatega ja „surma-kiirte" aparaatidega.

Wiiendal päewal pärast ultimaatumi tagasilükkamist lõid lõkkele inimajaloos enneolematud lahingud — kuuekümneseitsme miljoniline Pan-Euroopa sõjawägi algas pealetungi kümnetuhandelise kilomeetri pikkusel frondil...

Kuid kuuendal päewal jõudsid Wladiwostokki Pan-Aasia transpordid wärskete sõjawäeosadega ja saadeti kiires korras transportlennukitel üle Warssawi-Polotski sektori.

Ja nii kuue päewa kestel...

Ülekaal oli juba Pan-Aasial — ta armee ületas aukartustäratawa arwu — sada miljonit.

Reimsi orud juba niisutusid ühendatud sõjawägede werest, juba tungisid jaapani eelwäeosad Itaalia laguunidesse ja Alpide kõrgustikkudel tatatasid waprate kodumaad kaitswate helweetslaste kuulipildujad...

Waremete murrus puhkasid Pan-Euroopa linnad — Soissuanne, Strassburg, Reims, Amien, Namur, Wilno, Milano ja Hamburg — Pan-Aasia pommipildujate eskaadrite ohwrid.

„Torpeedo" ja nelikümmendneli „Ikarost" kui karistaw, halastamatu saatuse käsi pildusid tuhanded tonnid „tritroliit"-pomme...

Surm... surm ja surm niitis miljoniliſi ohwreid...

Meeletus wõitluses põrkasid kokku hiiglased — rahwad ja inimelud olid mängukanniks järelandmatu walitsejate kätes.

— — — — — — — — — —

Paitawalt kuldas päike rannaliiwa, rahulikult laksusid lained, laiali langedes piiskadena pingilistuwa sügawaisse mõtteisse wajunud Nelly ees.

Juba kaks nädalat, kus „Ikaros" on wõitlustules, juba kaks nädalat, kus neiusüda on piinlewas ärewuses — ainult lühildane raadiotelegramm, mille terwitus hinge rõõmustas.

Nelly kõrwal istus ta isa ja luges paksu raamatut.

„Aeg oleks sul, isa, tuppa minna — pea saabub hämarik," ütles Nelly, heites pilku wanale õpetlasele.

„Oo, ei ... Ma weel tahan läbi lugeda ühe peatüki ja siis kabinetti," wastas wanamees, pead raamatu kohalt üles tõstes.

„Isa," küsis neiu tasa ja langetas käe isa õlale, „millal ometi kord lõpeb see koshmaar ... Millal lõpetawad inimesed üksteise tapmise?"

Prohwessori nägu muutus süngeks.

Ta tõukas sarwprillid kortsus otsaesile.

„Ma mõtlen pea. Pan-Aasia läheb wastu edule. Weel saabuwad kolm korpust aasialasi ... kuus korpust wenelasi, ja ülekaal on meie pool. Markiis Oshijama wiib jaapanlaste wolonteeride armee Itaaliasse. Nelly! Need kõik on noormehed 22 aasta wanuseni. Waimustusega ja ideelised wõitlejad ... Mäda Euroopa peab surema. Ei ole maapeal aset egoistidele," wastas prohwessor ja tema näol mängles naeratus.

„Milline koledus! Oo, Jumal, milline koledus!" hüüdis Nelly, „ja sina, isa, sina õpetlane, puhta teaduse sulane, sarnase ükskõiksusega kõneled Euroopa hukkumisest."

„Ja! Ta on seda ära teeninud."

„Millega?"

„Aastatuhandete kestel ta tagus mõõke, häwitas teisi. Mis oli Euroopale — hiinlane, hindulane, perslane, sipai, singaleeslane, riffkabiil? Määratumad India, Aafrika, Aasia territooriumid olid Euroopale kolooniateks. Ta wõttis neilt maa produktid, elulised jõud. Kuid mis andis ta neile?", karmilt kulme kortsutades sõnas prohwessor.

„Kuidas mis? Kuid tsiwilisatsioon?" wastas tütarlaps.

„Tsiwilisatsioon? Tänan alandlikult. Whisky.. Sirdar... Kontsessioon?.. Misjonärid... Politsei... Tankid... Aeroplanid, kuulipildujad! On neile seda waja? Oo, ei. Hommikumaa tsiwilisatsioon on kaugelt kõrgem meie omast. Meie wõime uhkeldada oma teadusmeestega, kuid neil on Buddha, Konfuutsius, Muhammed, Rabindranath Tagore, Krishnamurti. Filosofid — maailma tõelise tsiwilisatsiooni apostlid. Tsiwiliseerima ei tähenda orjade peremeheks hakkamist. Olla kultuurne — see ei tähenda tsiwiliseeritud policemeni nuudi all olla. Oo, ei. Tsiwilisatsioon — on raasside ja klasside ühetaolsus."

Sa tead ju, et Pekingi Euroopa kwartaalile ei ole hiinlasel ligipääsu. Sa ju nägid, kuidas käisid ümber neegritega — walged. Ja mis on see Linchi kohus niisugune — sa tead! Sa kuulsid, kuidas käisid inglased, hispaanlased ja prantslased ümber Marokkos riffidega. Sa oled kuulnud teadaandeid Siiria wõitudest. Ei ja ei. Euroopa kultuur on olnud wägiwalla ja sõja ideede kandjaks. Ja nüüd on jõudnud kättemaksu tund. Hommikumaa wõidab Lääne," lausus prohwessor ja näidates käies horisondile, lisas, „seal kaugeil lahinguwäljul otsustatakse Euroopa saatus. Seal häwitawad Idamaa rahwad waletõe kiwilauad... Ja ei kesta enam kaua, nu[illegible] näite."

Seisatawal südamel kuulatas neiu isa prohwetlikku kõnet, aga ta mõtted olid — nüüd lahingutules wiibiwa „Ikarosega".

„Ma lähen nüüd. Mul on waja läbi rääkida Washingtoni prohwessor Silesiga. Ta ootab mind täpselt kell kuus telefoni juures," ütles wanamees tõustes ja tütart otsaette suudeldes lonkis lossi poole.

— —

Magusalt lõhnasid tumepunased roosid, toredasti naeratasid õrnad aroakarid ja magnoolide põõsastest kandus aroomi. Heledasti lõikasid tiibadega läbi õhu kirjud liblikad, lennueldes kuldlokilise Nelly pea ümber, kuskilgi põõsas sopulas papagoi tiibu ja häälitses waljusti kaljukotkas. — — — — — — — — — — — — — — — — — —

„Jumal, Jumal, saada rutem tagasi mulle mu armas poiss. Olen wäsinud tad ootes. Erutus surmab minu," ohkas Nelly, kiindudes rukkilille juure pilguga piiritumma taewakaugusse.

Ja oleks nagu ime sündinud — horisondil wilkusid woobid...

„Uudisleht" nr. 137 (13).

Ees „Torpedo", järele ruttasid „Ikarosed" ja „XXXV".
Toredasti ujus hiiglane tuhande meetri kõrgusel.
Nelly kiljatas rõõmsasti ja tormas lossi.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Kurwad teated ...

Floridan oli gaasidest pimedaks tehtud, „Ramses" raskesti rinda haawatud ja wäsimatu „Kreol" oli hukkunud Simploni tunneli õhkulaskmisel.

Sügawa kurbuse jäljed ilmusid leitnandi näole, kui Nelly juures istudes jutustas talle wiimaste päewade wõitlustest.

Mitte ükskord ei täitunud ta ilus pilk pisaraist ja wärisenud huuled lausudes koschmaarseid üksikasju Pan-Euroopa ja Pan-Aasia werisest ohwreist.

„Nelly, kaunid linnad lamawad nüüd waremeis ... Meie wiskasime Reimsi kohale tuhandeid pomme ... Pealetungiwaisse inglise-prantsuse sõdurite armeedesse juhtisin ma isiklikult surmakiired. Üheksakümne kilomeetri ulatawusel katsin maa surnukehadega ... Soissonne'i ei ole enam. Jaapani-Wene patareid pühkisid ta maa pealt. Verdun on maetud meie 62-tolliste kiirlaskjate kuulide alla. Pommitamine kestis seitsekümmend kolm tundi. Wahetpidamata seitsekümmend kolm tundi tuld ja terast. Boulogne'i pargi kohal sai „Ramses" haawata „punasest aeroplaanist". Ta rinda tungis õhukuulipilduja klaaskuul. Olg on purustatud ja kops puruksrebitud ... Waewalt jääb elama. Waene Floridan ta on nüüd pime. Meeletuseni wahwa ja kaunis aeornees! Kuid nüüd on meie wõit ligidal. Täna hommikul waldas meie dessant Plymouthi ja Duvre'i. Wahetpidamata saabuwad Pan-Aasia sõjawäed. Kauge-Ida eskaader blokeerib juba Ameerika randa ... Indo-Hiina saadab kaks miljonit wärskeid jõude. Wiimased teated kõnelewad, et Pan-Euroopa ootab Ameerika ühinemist, kuna blokaadiga ta huwid puudutatud on. Kaanada ja Inglismaa dominioonid kuulutasid wälja täieliku iseseiswuse, pidades erapooletust. See on meie prohwessor Steaworthsoni teene ... Ja, Nelly, wiimane inimkonna lahing! Sõda — sõjale. Möödunud nädala jooksul on Pan-Euroopal reast wälja langenud sõduritena ühekssada seitse tuhat, haawatuina kolm miljonit nelikümmend kaks tuhat ... Koschmaar ... Hudus ... **Maailma tragöödia,"** lausus

leitnant erutatult ja surus õrnalt tütarlapse kätt, kellel hübelesid silmis pisarad.

„Milleks see tapp?" oigas Nelly, „kus on siis inimkond? Inimkond-kes on kiitnud kõrgeks wendluse aated."

„Ta tuleb, Nelly. Pärast hirmsaid wapustusi ja torme — tõuseb hele tõe ja armastuse päike... Meie parlamentöörid pakkusid uuesti rahu, miks siis Pan-Euroopa lord Rosteri ettepaneku tagasi lükkas? Ah ja, kas sa tead, mida tahawad nad teha Mac Konradyga?"

„Mida?"

„Ta on antud sõjawälja kohtu alla kui äraandja," wastas „Ikaros" õõnsalt.

„Ta wiidi ju wägiwaldselt, nagu sindki „Torpeedole", sai neiu häbematusest juhtumusest erutatud.

„Ma olen samuti wäljaspool seadust kuulutatud," wastas leitnant kurwalt ja lisas naeratades, „seadus, mille nimel saadetakse korda tapmisi, ei ole mulle enam kole. Ma olen arusaanud, et Pan-Aasia lahendab ideaalselt neetud sõjaküsimuse... Lähme, Nelly, waatama Floridani."

„Lähme, mu oma," laususid tasa neiu huuled ja ta tõusis.

Nad wäljusid raamatukogust koridori ja suundusid ukse poole, mis oli märgitud „3" tähega.

Ettewaatlikult ust awades wiis leitnant Nelly eesriietega kaetud akendega tuppa, kus lebas woodil Floridan.

Ta juures istusid prohwessor Glyne ja doktor Sven.

Floridani ilus nägu oli surmkahwatu.

Silmad tuhmid — piimakarwa silmaterad olid pöördud liikumatult doktori poole.

Nelly läks woodi juure ja hirmsast walust wärisewate huultega lausus:

„Tere, Floridan."

Floridani nägu tõmbles, moondus nagu kõweraks.

Ta kattis käega silmad ja oigas:

„Nelly... tere."

Ettewaatlikult wõttis neiu pimestatu käe ja seda surudes ütles:

„Ärge kurvastage — te hakate jälle nägema. DoktorSven ja prohvessor Glyne teevad teid terveks."

„Oo, ei, miss Nelly... Ei usu," vastas pead raputades Floridan ja naeratas kurvalt.

Pikk, kõhnavõitu energiliste näojoontega prohvessor Glyne silus käega Floridani otsaesist ja selge, helde naeratusega lausus veendunult:

„Julgen teid veenda, noormees, et neljateistkümne päeva pärast võite teie jälle, kui peaks olema vaja, juhtida teie kuulust „Torpeedot". Pan-Euroopa gaaside koosseis on mulle tuntud. Meie korrespondent, prohvessor Sinclaire on teada saanud Chemnitzi keemia laboratooriumide saladuse."

„Kahtlemata, Floridan, sa saad jälle nägijaks," tõendas doktor Sven, „meie kutsusime kuulsa okulisti *) Tokiost, prohvessor Karo-Mara-Schi. Ta on maailma valgus. Homme õhtul saabub ta siia konsiiliumile."

„Kas tõesti?" hüüdis Floridan kirjeldamatus rõõmus.

Heleda lootuse naeratus kattis nüüd ta nägu.

Ja otsekui nõrk vari langes jälle näole kurbus, kui ta küsis: „Kuidas on „Ramsese" tervis?"

„Hädaoht on nüüd möödunud. Meie tegime doktoriga operatsiooni. Klaasikillud on välja võetud. Kopsu läbilaskmine ei ähvarda enam surmaga," vastas Glyne ja Nelly poole pöördes, lisas: „miss Nelly, vaja on haige üksi jätta. Erutused ei ole talle kasuks."

Floridan noogutas pead ja suu ümber kujunes lahke naeratus, kui ta ütles:

„Oo, härra prohvessor, miss Nelly on mu sõber. Ta ei tee kahju mu tervisele. Ja ma olengi nüüd tugevam. Teie tagasite mulle tervenemise ja nüüd ma juba... peaaegu näen."

Kangelase meel — Floridani vaprus, mehisus liigutas kõiki...

„Teie olete tõeline „Ikaros", hüüdis pühalikus vaimustuses erutatud Glyne ja surus tugevasti Floridani kätt.

„Ei, prohvessor, teie eksite, päris „Ikaros" on mu peigmees,"

---

*) Silmaarst.

lausus Nelly naeratades wastu ja siniseid silmi mahalüües näitas leitnandile.

„Aga kus ta siis on?" hüüdis Floridan.

„Ma olen siin, kolleeg," wastas leitnant woodi juure minnes ja Floridani kätt wõttes.

„Olen rõõmus, sõbrake. Sa tulid õnnelikult wälja sellest „Infernost", lausus see ja haardes leitnandi käe, raputas seda, „miks tõde salata — oli moment, kus ma mõtlesin, et sa hukkusid. Sest Sakse „Vogel" wiskas su aparaati kuus pommi. Ja kuidas sa ometi said maanduda purustatud tiibadega?"

„Külm weri, mu sõber, ja mu armsa neiu Nelly palwed," ütles leitnant, rõõmust särawale neiule waadates.

Doktor Sven wiis Nelly kõrwale ja sosistas:

„Waja on ta üksi jätta. Hommikul on operatsioon. Hädaohtlikum hädaohtlikkudest. Palun teid lahkuda." Ta tegi leitnandile käega märgi ja see jättis Floridaniga jumalaga:

„Na, kuni homseni, sõber. Ma pean minema aparaati proowima. Ole terwe ja looda."

„Ja, ma peaaegu näen," naljatas Floridan. „Kõige paremat. Terwitusi „Maailma walitsejale," kõigile tuttawaile. Anna edasi, et Floridan pole weel hukkunud. Weel saawad Wendluse waenlased nii mitut korda tunda hirmuwärinat mu lendudest."

„All right!" hüüdis leitnant ja läks Nelly poole.

Nad wäljusid saali.

Prohwessor Glyne ja Sven jäid pimeda juure.

— —

Proloog.

Kogu taewas oli külwatud üle miljoneist heledaist tähtedest...

Aed lossi ümber oli mähitud pimedusse ja joobnustawwa aroomi.

Kaugele, kaugele kadus kuu hõbewalgusest ülekallatud meri.

Lossi teise korra aknad on heledasti walgustatud — saalis oli „16" riigete koosolek.

Korallpuude all istusid Nelly ja leitnant.

„Ma kardan nii wäga su pärast, armas. Miks olid sa ise walmis minema sellele hädaohtlikule awantüürile? ... Mu armas „Ikaros", kui weel hilja pole, jäta see käsk jaapanlase täita," ütles neiu pead leitnandi õlale nõjades.

„Ei, Nelly. Ma lähen uuel „XXXV" ja häwitan gaasi transportide baasi. Mulle on teada kogu risk, tungida läbi walwawate aeroplaanide ahelikn pole kerge. Kuid meie „linduds" kiirus ületab nende masinad. Mind juhib soow päästa sajadtuhanded ohwrid pimestamisest. Kui ma transporte õhku ei lase, algab kolmekümne tunni pärast lahing Namuur—Louvain'i liinil. Meil on teated, et Pan-Euroopa 49. armee wõtab wastupealetungi ette... ta on toetust jaanud. Ja, oo õudust, nad wõtawad tarwitusele sulatajad, „sammastajad". Mu kohus on inimarmastuse nimel, Nelly, ära hoida paljude, paljude elu ähwardawat hädaohtu. Minuga lendawad kaasa Jack, jaapanlane Sato-Ara, ja neljateistkümneliikmeline meeskond. Täpselt kell kolm päewal lasen ma transportide kolonni õhku ja teatan sulle sõnaga „õnnelikult". „Torpeedo" teostab homme kõige hädaohtlikuma operatsiooni Pan-Euroopa ühendatud laewastiku pommitamise. Lord Roster juhatab isiklikult häwitajalt „Xerxes II" meie gwomide-monoplanide eskadrilli. Homme... Jah, homme on Pan-Euroopale uus hoop," wastas „Ikaros" waimustatult ja Nelly käsi wõttes tõmbas ta rinnale nende sõnadega, „aga sina, mu pääsuke, erutud asjatult."

„Ei, mitte asjatult. Sa ju tead, et lastes õhku selle ujuwa gaasilao, langed ise mürgi sfääri. Wõi on ta sulle ligipääsmatu?" lausus neiu erutusega ja ta sõrmed wärisesid leitnandi käes.

„Ma tõusen kõrgusse, rutem, kui gaasid mind tabawad," lausus wapralt „Ikaros". „Nelly, mu uus aparaat on truu sõber!"

„Andku Jumal," ohkas neiu waikselt.

„Küüd pole enam kaua Nelly, ja meie joome sinuga õnne elukarikaist. Ei kaua enam, mu kuldlokine Li, ja meie puhkame wiimse sõja koledusist... Seal kaugel, kaugel su isa estansias *). Wiimne sõda. Kas pole see ilus, ülendaw muusika inimkonna unistusist? Wiimne sõda — kas pole see hiiglaselik, titaanlik maapeal elawate utoopia teostamine.

*) Suwila Uue-Meremaal.

Niipea, kui ainult rahu tehakse, kirjutab lord Rostor ette häwitada kõik inimtapmise abinõud. „Atlantisega" tuleb kokku Pan-Aasia ja Pan-Europpa, ei, kogu mailma kongreß tulewase Kosmopoliidi wormide wäljatöötamiseks. Kõik riigid, wabariigid ja rahwused muudetakse ainsamaks wõimuks solidaarseks mailma waimuks — „riigiks kosmopoliidiks". Rahwuslik schowinism, territoriaalküsimused, kauplemise hegemoonia, koloniseerimine, wassalism — see kõik langeb muinasjutu walda. Maa peal sünnib suurim waimu rewolutsioon ja orjusest päästetud homo sapiens leiab unustuse rahulikus töös... Oo, Nelly, Nelly, kui ilus on mõtelda sellest uuest inimkonna koidusest," lausus leitnant ja tõmbas tuliselt Nelly enda rinnale.

„Ent kui palju ohwreid!" hüüdis tütarlaps.

„Nad on wajalikud, mu laps, lunastusohwrid."

Äkitselt langesid aeda kiirteheitja pimestawad kiired. Leitnant ja Nelly wõpatasid.

„Punane" aeroplaan!" hüüdis leitnant.

Neljasaja meetri kõrgusel keerles hiigla biplaan, mis hiigla punaste koonusetaoliste tiibadega.

Kaks kiirteheitjat „kompasid" lossi, libisesid mööda puid, maad.

„Ikaros" hüppas ruttu püsti ja haardes Nelly kaissu ruttas „barri-barri" puu tihedate okste alla warju.

„Kas tõesti on meie baas ülesleitud?" sosistas ta warjupaigast waenlase aeroplaanile waadates.

„Lähme lossi!" lausus ta, ruttu Nelly käe järele haardes.

Nad läksid mööda kõrwalalleed lossi ja jättes Nellyt eeskotta, tormas leitnant saali.

„Lord Roster!" hüüdis ta, „lossi kohal on „punane".

Kõik olid hämmastunud, ainult lord Roster üksi ei kaotanud end ja käskis kindlasti:

„Torpeedo" peale!"

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Mõne minuti pärast pistis „punase" aeroplaani taga nina weest wälja „Torpeedo".

Sahisesid tiiwad ja hiiglane kruwis enda õhku.

„Punase" aeroplaani tuled kustusid.

„Torpeedo" saavutas hullumeelse kiiruse ja oli peagi kahetuhande meetri kõrgusel.

„Punane" otsustas nähtavasti lahingu vastu võtta — mürises tsenitkahur ja pommi lõhkemine kattis „Torpeedo" külje kildudega.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Lossi tornis, akna juures, olid grupeerunud lossi elanikud, all, angaaris, kees palavlik töö — valmistusid lennule „Ikaros" ja „XXXV".

Leitnant ja Voicienne istusid juba „XXXV" kabiini, kui tuli alla Egmont ja leitnandi poole pöördes, lausus:

„Kiiresti ida suunas väljalennata ja mahalasta neli Rotterdamist väljasõitnud „Albatrossi".

Langes kokku kabiini pneumaatiline uks. Ninas lõi põlema valgus ja „XXXV" hakkas sukelduma.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Ilma tagajärjeta mitu pommi „Torpeedo" pihta välja lastes hakkas „punane" aeroplaan ülespoole tõusma, kuid niipea, kui ta „Torpeedo" kõrgusele jõudis, purskasid viimsest violettkiired.

Neljast „surmakambrist" lendasid äkki välja pommid — silindritaolised miinid ja üks neist lõikas „punase" aeroplaani külge.

Kõlas kõrvulukutav kärgatus.

„Torpeedo" kõikus õhu värisemisest ja langes mitukümmend jalga allapoole.

Mürisesid „punase" aeroplani seniitkahurid ja läikivad pommid langesid „Torpeedosse".

Kaitsvad soomusseinad päästsid vaenlase aeroplaani, kuid temast paremal ilmus „Ikaros" omal „XXXV".

Ja lühike, vilistav sihin lõikas läbi õhu — Ava osavast käest juhituna „XXXV" pealt lastud miin tabas „punast" aeroplaani.

Hetkeks lõi taevas valgeks violettvalgusest ja kõlas plahvatus.

Kivina langes „XXXV" alla ja idapoole pöördes laskis välja kolm raketti. Tervitus.

„Punane" aeroplaan hakkas liuglema. Vägevad tiivad rippusid

liikumatult. Ja kuussada meetrit lossist eemal langes hiiglane wee-pinnale.

Kõlawalt hüüdis Ovidius häälekõwendajasse tumedaile kujudele „punasel" aeroplaanil:

„Tulge wälja, gentlemanid! Mitte mingisuguseid wastupanu katseid!

Awatud kabiini uksest tulid wälja „punase" komander Steggert, neli ohwitseri ja kakskümmend kolm inimest meeskonnast.

„Pan-europlased" astusid kahele allweepaadile ja läksid salongidesse.

Üksteise järele tulid saali „punase" aeroplaani ohwitserid ja meeskonna liikmed. Pikk, sale, energilise näoga komander Steggert, blond kolmekümnewiieaastane, läks lord Rosteri tugitooli juure ja lausus erutatult:

„Sir, mina ja mu alamad oleme teie wõimuses. Meeskonna nimel palun teid telegrafeerida meie häbistawast päästmisest. Wähe on au ellu jääda . . . Seda enam, et meie kõik oleme Pan-Euroopa „Rahwaste Sõpruse" assotsiatsiooni liikmed."

„Ma ei saa teist aru, komander Steggert," katkestas ta pehme muigega lord Roster, „teie kõnelete „Rahwaste Sõpruse" assotsiatsioonist, aga samal ajal hukkas teie korsar tuhanded pan-aasialased."

„Enne kui teie mõtlete," ütles nagu möödaminnes lord Roster, „kirjutab Pan-Aasia ette Pan-Euroopale — sõjariistad maha panna."

Steggerti nägu moondus jõuetust wihast.

Ta wõttis kobuurist rewolwri ja pani ta laua äärele.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Ühendatud prantsuse-inglise eskaadri kohal tiirlesid aeroplaanide eskadrillid walweteenistust pidades — ülidreadnoughtid, soomuslaewad, ristlejad ja miinihäwitajad olid õhuwalwe rõngas.

Kuid keegi ei oodanud waenlast, kust ta tuli.

Neljateistkümne tuhande meetri kõrgusel ruttas „XXXV", juhitud „Ikarosest".

Ja wastawate mõõtmisaparaatidega waenlase laewastiku seisukoha äramääramiseks hakkas allaliuglema.

Sinkjas öös ei kuulutanud miski õnnetust ette . . .

Ja nagu hiilgaw meteor langes taewatõrgusest alla ühele dreadnoughtile leekiw kera.

Dreadnoughti terasmastid, masinate osad, kahurite lukud, lugematud mootlikud lendasid õhku ja keik neid moondunud, puruksrebitud paneuroopla̋sed.

Järgnes mitu plahwatust.

Dreadnoughtid „Pan-Euroopa", „Aineid", „Wirginie", „Wilson", „Astoria" lendasid õhku ühes soomuslaewadega „Koljat", „Kentukki", „Paris", „Latinae", „Memphis", „9996" ja wiie ristlejaga.

Ja õudsest uudisest sai kuulda maailm:

„Öõl wastu 16. augusti wiskas „Torpeedo" inglise-prantsuse laewastiku seisukohale lõhkewaid pomme. Kuritegeliku lennuohwriks langesid meie wapra laewastiku üksused ja neliteistkümmend tuhat merimeest. Igawene au langenuile". — — — — — —.

Londonis purustas rahwahulk admiralteedi. — — —

149 Lancasteri ja 204 Iiri rügement keeldusid minemast dessanttranspordile. — — —

Langenhausti armee läks täiesti wenelaste poole üle — — — —

Wladiwostokis maandus kindral Schai-Kara-Khani armee — — —

Indias on mobiliseeritud üksteistkümmend miljoni.

Amieni ümbruses ilmusid uued „panaasia" tankid. Nende imeelukate kõrgus on 360 jalga. Warustus — kuusteistkümmend 24 tollist kahurit. — — — — — — — — — — — — — — — — —

Suur-Britannia mäetööliste liit nõuab sõja lõpetamist, ähwardades streigiga. — — —

Atlandi ookeani walitsus on üleläinud Jaapani laewastiku kätte. — — —

Lord Whitemani-Rosteri asukoht on teadasaadud. Kuulus „punase" aeroplaani juht komandör Steggert sõitis wälja äraandja pesa häwitama. — — —

Nõnda kisendasid kõige Pan-Euroopa tähtsamate ajalehtede pealkirjad.

Pan-Aasia jatkas okupatsiooniwägede saatmist ja ta direktiiwid wiidi täide plaanikindlalt ja terwe mõistusega.

Kui Pan-Euroopa saatis sõjaliinile tuhanded, kümnedtuhanded ja

sajaoruhandes, kus rowendas Pan-Aasia oma wägesid miljonite armeedega.

Kollane Nägu naeratas idamaise fanatismiga surmale minnes.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Ei kannatanud kahesajamiljonlise wäe pealesurwet wälja Pan-Euroopa ja otsustas kapituleerida.

Helisesid kirikute kellad, möirgasid wabrikute wiled ja laewade sireenid.

Linnad ilustusid lippudega.

Möödusid wiis päewa pärast sõjategewuse lõpetamise protokollilide allakirjutamist, kui tuli Londoni lord Roster, esmakord pärast seda, kui lahkus sast lord Whitemanina.

Waimustatud rahwahulkade kirjeldamatu rõõmuhõiskete saatel, keik indostani küttide ja jaapani wolantööride kolonne sõitis ta autos „Inimese Liiga" presidendi marquise Oschi-Akuia ja india poeedi, wanawana Side All Ibnesi saatel.

Taga järgnesid wäepealikud — india, hiina, jaapani, persia, buhaara armeede kindralid ja lõpuks sammusid ühtlases falangis*) „16" liikmed, eesotsas Androgenus lehwiwa sinise lipuga.

Otsekui meri oigas waimustusest lugematu rahwahulk, nähes neid tubleid idee eest wõitlejaid.

Kõrwuti „Ikarosega" läks tore kuldlokiline sinisilmne tütarlaps — Nelly. Õhusõidu majori „Ikarose" naine.

Pärast neid läksid nagu pronkskujud pan-aasia wäeosad — jaapani, hiina, wene, india, alschiri ja teised kütid, paljud toredais kirjuis Idamaa turbanites wõi sõjawälja mundreis.

Londonile harulbaselt selge päew suurendas wõitjate toredat käiku.

Kuid kõikjal wäljariputatud Pan-Aasia manifestis oli öeldud:

„Sõbrad! Wennad! Meie tulime siia mitte kui waenlased ja wõitjad. Ei. Meie toome teile paljumiljonilise India, Jaapani, Hiina ja Wene rahwamassside terwituse. Sõda on lõpetatud. Inimkonna häbistus on kadunud. Kui ainult „Üleilmline Rahwaste Föderatsioon" kinnitab ühise kooselu walitsemissatundi ja wormi, religioonide, raassside ja kastide salliwuse ja armastuse alusel, pöö-

Tulime meie tagasi koju, et anda edasi teie wennaliku terwituse sinnajäänud emadele, isadele, õdedele ja wendadele. Sinine lipp walge tokka kujutusega — meie embleem, terwitab teid, wennad ja õed. Elagu inimkond! Olgu terwitatud üheõiguslus ja tõeline wabadus.

Kõrgema Nõukogu President:
Lord Roster.
Liikmed: Marquise Oschi,
Sidi All Ibnes,
Kalm-Dag-Ara".

„Atlantises", Pan-Aasia pealinnas oli pidulik mausoleumi awamine „Tundmatule Sõdurile".

Awamisel olid kõigi rahwaste delegaadid.

Pühalikus tõotuses andsid kõik delegaadid wande mitte enam lahendada inimeste kannatusega ja murega maapeal elawate rahwaste wahel tekkind arusaamatusi, waid rahus ja üksmeeles, austades iga elawa õigust ja wabadust kaasatöötada tulewase Inimese loomisel . . .

Kaljuserwal istuwad Nelly ja ta mees.

„Nelly, millest sa mõtled?" küsis naise kätt wõttes „Ikaros".

„Inimeste kummalisest saatusest", wastas Nelly, kauni näokeje mehe poole pöördes, „waat meie oleme õnnelikud, aga kuipalju on õnnetuid, iseäranis nüüd peale sõda".

Aegamööda, mitte rutates tulid kaljukallakut mööda üles kaks inimest — Ema ja Isa.

Nelly märkas neid ja sosistas rõõmsalt mehele:

„Waata, meie wanad tuttawad".

„Ja, kui sarnased on nad teisteisele nüüd", wastas mees.

„Sarnased?"

„Jah, mu ingel. Nad saawutasid rahu. Nad teawad, et meie armastame üksteist. Ja nende naeratused on heledad."

„Meie elame sinuga rahulikult, kas pole tõsi?" küsis kawala naeratusega Nelly.

„Jah!" wastas talle mees ja suudles õrnalt naise kirsspunaseid huuli.

Lõpp.